

Мари Кордоние

A detailed portrait of a woman with voluminous, curly brown hair adorned with a large blue ribbon. She is wearing a light blue, possibly silk, dress with a low neckline. Her gaze is directed upwards and to the left. The background is dark, with a hint of a landscape on the left side.

ШАНТАЛ
ЛЮБИМАТА ЛЪЖКИНЯ

Мари Кордоние

Шантал, любимата лъжкия

ПРОЛОГ

Септември 1648

Огромният черен жребец пръхтеше и мятеше грива. Внезапното освобождение след дългите дни в конюшната го влудяваше не по-малко от лекия като перце товар, който се метна на гърба му. Привикнал към неумолимата властност на господаря си, сега той едва-едва чувстваше нежните глезени, забити в хълбоците му. Жребецът се втурна към яркия слънчев есенен ден е такъв устрем, че под копитата му захвърчаха камъни и пръст.

Сивите дъждовни облаци, които вече цяла седмица тегнеха над долината на Лоара, се бяха изтеглили на изток. Като че целият свят беше чакал този момент, бе се молил и бе треперил от ужас, че цялата реколта от грозде ще бъде съсипана. Сега младо и старо бе плъзнало по лозовите редове, проточили се в безкрая на лъките и хълмовете по бреговете на Лоара. Всеки пресмяташе плахо наум щетите и загубите си и това вълнение изтласкваше на заден план всичко останало.

Дори Ниниан дьо Мариво, графиня дьо ла Шез, която винаги следеше лично обучението на дъщерите си, този ден не намери време за обичайното си посещение в занималнята. Момичето върху гърба на черния кон само това беше чакало. От седмици вече то дебнеше сгоден момент да пояди благородния жребец, нищо че баща ѝ беше казал, че животното е непокорно и не е за слаба женска ръка.

Нищо и никой, та дори и сестра ѝ, не би могъл да попречи на малката да се измъкне от урока по клавиесин при мадмоазел Иво и да хлътне в конюшните. Щяха да ѝ се карат, разбира се, но цената си струваше да бъде платена! Та дори и само заради удоволствието да хвърли светлата си батистена рокля и да я замени с кожените панталони за езда и една от ризите на най-малкия си брат.

О, ще се извини, естествено! След това. Но в момента тя се опияняваше не по-малко от коня от усещането за свобода и от бързото пренебрегване. Толкова, дълго се бяха влачили тия дъждовни дни. Сега червеникаво-кестенявите ѝ коси се развяваха като знаме след нея, а острите ѝ викове пришпорваха жребца да се надбягва с вятъра.

Конникът на пътя съзря ездачката и животното, които летяха, по дигата край реката и неволно дръпна юздите. Дребната фигурка и

жребецът се бяха слели в едно. От това разстояние пътникът мярна само бялата риза и развяващите се коси. Но макар и отдалеч, той виждаше как жребецът бясно препуска към мястото, където придошлата от дъждовете река бе разкъсала дигата. Конникът в миг осъзна опасността, отклони рязко коня си от пътя и го пришпори към реката. Върху потъналата му в прах наметка захвърчаха пръски кал и вода, но той не им обърна внимание.

Грациозната амазонка съзря срутеното място в последния миг. Тя дръпна юздите така, че чак се изправи на стремената, ала не бе по силите ѝ да спре устремения кон. Нищо не би могло да промени посоката на бесния му бяг. Той летеше към края на срутената дига, където сиво-сините талази на придошлата Лоара се изливаха като буен водопад към полята и дълбоките лъки. Един ужасен писък потъна в шума на придошлите води ведно с бесния тропот на конските копита.

Шантал дьо Мариво, виконтеса дьо ла Шез – така се казваше малката ездачка – си помисли, че е очи в очи със смъртта. Изведнъж целият свят се завъртя в див танц около нея, нещо сякаш я изтръгна от седлото, изкара целия въздух от гърдите ѝ и я хвърли нагоре, някъде между небето и земята, преди пълният мрак да я погълне.

Грубо натискане на студена мокра кърпа върху челото ѝ – това беше първото нещо, което усети, когато отново дойде на себе си. Стенейки, тя направи опит да се изправи, но някой я задържа за раменете така, че не можа да помръдне.

– Не мърдайте, малка глупачке! – чу тя мъжки глас. – Ако сте си ударили главата, ще ви се завие свят при рязкото движение.

Въпреки грубия тон, в който звучеше презрение, въпреки пулсиращата в слепоочията ѝ болка, Шантал се опита да отвори очи и бързо примигна от светлината. Да не би да е дете, което могат да хокат!... Видя се в скута на някакъв младеж, надали много по-голям от братята ѝ. Беше смъкнал кърпата от врата си и я бе намокрил с вода. Яката на фината му, украсена с дантели риза, бе отворена и откриваше силна и заголяла шия.

В Шантал гневно се вираха две искрящи златистокафяви очи, хубавите му устни бяха свити в тънка права черта.

– Заслужавате човек да ви напердаши, млада госпожице! – продължи той конското си. – Изложихте на опасност не само собствения си живот, но и живота на едно невинно животно. Убеден съм, че никой не ви е разрешил да яздите този дяволски жребец. И то без придружител.

Младежът ѝ се кара още известно време, после се зае да успокоява

разтреперания жребец. След това качи виновницата на седлото пред себе си.

Шантал не слушаше какво ѝ говори, до нея не достигаше съдържанието на думите му, долавяше само звученето на гласа. Мелодичен и суров едновременно, този глас създаваше сякаш стъклена стена между нея и заобикалящия я свят. Издигаше я до облаците и я отнасяше в някакъв непознат рай... Нищо в нейния добре подреден, защитен и изпълнен с нежност свят през тези дванадесет години не я бе подготвило за сладкото чудо на непознатите чувства, които нейният спасител извикваше в нея.

Постепенно потъна в някакъв унес и почти не забеляза онова, което последва – упреците на майка си, недоволното ръмжене на баща си, сълзите на сестричката си, дори и подигравките на братята си. За нея имаше значение само фактът, че нейният спасител се казва Жан-Пол д'Обри и е син на граф дьо Рокей. Че притежава най-вълшебния глас и най-прекрасните златни очи и че той ще бъде мъжът, който един ден ще я отведе прел олтара.

Лошите вести, довели Жан-Пол д'Обри в замъка на граф дьо ла Шез, не стигнаха до съзнанието ѝ. Въпреки че веднага бе отпратена в детската стая, иззад галерии и завеси тя продължи да следи неотклонно госта – и с очи, и с мечти.

Какво я интересуваеше в този приказан миг, че принцовете Конде са се надигнали срещу невръстния крал Людовик и майка му, която управляваше страната от негово име, но всъщност бе манипулирана от кардинал Мазарини? Говореше се за предателство, за революция и затвори... В гласа на нейния иначе толкова спокоен баща се бяха появили някакви тревожни, напрегнати нотки, а братята ѝ спореха разпалено с новодошлия...

Кратките дни на това посещение подействаха на Шантал като магия и превърнаха палавото дете в девойка. Призрактът на фрондата¹ надигаше страховитата си глава над френското кралство, ала Шантал дьо Мариво и не помисляше за надвисналата опасност от гражданска война. Тя бе срещнала своята съдба, без още да знае това.

1. Фронда – бунтарско движение на благородниците против френската корона от 1648 до 1655 г., възглавявано от принц дьо Конде. – Б.пр.

ГЛАВА ПЪРВА

Париж, есента на 1661 г.

– Ужас! Всеки тутакси ще разбере, че живееш на село, миличка! Жюли ще се хване за главата! – Сериз дьо Дюка, очарователната графиня дьо Виган, отпусна в скута си фината бродерия, над която по-скоро мечтаеше, отколкото действително да заляга, и озари гостенката с усмивка, в която искрената радост се бореше с преиграно отчаяние.

– Чудесно посрещане, няма що! Гледаш ме така, като че съм истинска обида за погледа ти. С какво моята скромна външност заслужи такава унищожителна критика? – В противовес на обидения си тон „селянката“ просто сияеше от радост, когато пристъпи към графинята, прегърна я и я разцелува по двете бузи. Новодошлата бе облечена изключително семпло, въпреки че кадифето на пътническия ѝ костюм несъмнено бе от най-доброто, личеше по матовия блясък.

– Само не се прави, че това има някакво значение за тебе! Не можеш да ме заблудиш. Познавам те като самата себе си. Хайде, престани да пърхаш наоколо, сядай! Разказвай какво прави наследникът на дома Мариво! И той ли е толкова скучен и дребнав като нашия многоуважаван братовчед?

Графинята потупа подканващо меката тапицерна на канапето до себе си, където впрочем бе останало твърде малко свободно място от разстланите ѝ поли, бухнали от волани.

Гостенката обаче вдигна ужасена и двете си ръце:

– О, сладка моя, боя се да не смачкам тези очарователни черни дантели. Не мръзнеш ли така? Какво е това, впрочем? Неглиже или роба за пред тоалетната масичка?

– Утринна рокля – отвърна домакинята високомерно, но двете трапчинки на бузите ѝ издаваха, че всеки миг ще прихне. – Хайде, прощavam ти, че не познаваш тънкостите на парижката мода! Ще трябва здраво да се потрудим, за да не ме посрамиш пред хората.

– О, не и аз, миличка! Какво се мъти под този тюрбан от къдрици? Така ли се носят сега косите в Париж? Истинско наказание! Не си прави труда, елегантността е твой проблем, не мой. Нося ти поздравии от Франсоа и от женичката му. Най-сетне успяха да пръкнат на бял свят един мъничък син, от който ще излезе чудесен барон Дьо Мариво, трябва

само да поизчакаме да му поникне косица и някое и друго зъбче.

Графинята, която междуременно бе оставила настрана ръкоделието си, поклати изящно фризираната си глава:

– О, нашата многоуважавана леля сигурно ще стори всичко, за да скрие тази новина. Представям си колко е съсипана от мисълта, че Франсоа я е направил баба. Да остарее така изведнъж!...

Гостенката вдигна вежди:

– Диан дьо Мариво надали има повече разум от пуделчето си и това и личи отдалеч! – После се приведе напред и зашепна разпалено: – Сега искам да ми обясниш за какво е цялата тази тайнственост! Защо трябваше да пристигна тайно, та никой да не узнае за идването ми? Пак някаква твоя щуротия, макар да си призная, успя да възбудиш любопитството ми. Ето че последвах наставленията ти, минах през градинската врата и наредих на кочияша да прибере каретата в някоя обществена конюшня. Това е просто нелепо! В края на краищата става дума за къщата на собствения ми баща! Ще те притесни ли много да ми обясниш какво става?

Човек би трябвало да наблюдава извънредно внимателно Сериз дьо Дюка или да я познава много добре, за да открие по красивото ѝ лице едва видимите следи на свръхнапрежение и безсънни нощи. Ала нейната гостенка ги забеляза. Тя хвана графинята за ръце, дръпна я да стане и я замъкна към полуотворените, стигащи почти до пода остъклени врати, които водеха към терасата, а от там и към добре гледаните градини около Отел дьо Мариво.

– И така, мила моя, какво се е случило? – повтори тя въпроса си още по-настойчиво. – Нещо те притеснява. Долавям, че в живота ти се е случило събитие, което те тревожи. Просто не мога да те позная. Като че не си вече ти...

– Знаех си, че ще разбереш...

Два чифта сияйни зелени очи се впериха едни в други. В дълбините им се четеше абсолютно взаимно разбиране, което не се нуждаеше от думи. Като че един и същи поглед се отразяваше в огледало, въпреки разликите в облеклото и фризуриите. Появили се на този свят и един и същи ден, с разлика само няколко минути, графиня Видан и нейната сестра-близначка Шантал дьо Мариво продължаваха да бъдат свързани е дълбока природна връзка, която надхвърляше обикновената сестринска любов.

Преди близо двадесет и пет години природата си бе позволила една очарователна шега – да дублира едно свое безупречно произведение. Като се изключат модните екстравагантности в гардероба или във

фризурата, а също така различните жестове и темперамент, двете бяха абсолютно еднакви – само шепа хора бяха в състояние да открият незначителните отлики, които все пак съществуваха. И тази шепа хора бяха онези, които ги обичаха.

Граф дьо Видан бе един от тях. На седемнадесет години Сериз се влюби в благородния Анри дьо Дюка и се омъжи за него. При все че тя напусна бащиния си дом и двете сестри се виждаха вече много по-рядко, силната връзка между тях остана непроменена. Именно тази близост даде сега право на Шантал да зададе въпроса, който никоой друг освен нея не би се осмелил да изрече:

– Все още ли... заради Анри? – промълви тя предпазливо, хванала за ръце сестра си, като че за да засили още повече и без това дълбоката си привързаност.

Преди три години Анри дьо Дюка беше паднал убит в бой за краля при завземането на Дюнкерк. При вестта за смъртта му Сериз загуби детето, тъй жадувано през годините на техния брак. Въпреки че близката не бе омъжена, тя също преживя дълбоко двойната загуба, която сполетя сестра ѝ.

Новата длъжност на Сериз като придворна дама на младата кралица на Франция вече от няколко месеца бе истинска утеха за нея, даваше ѝ възможност поне за малко да позабрави мъката си. От началото на 1661г. Сериз бе дошла да живее при леля си Диан дьо Мариво. Баронесата се бе преместила в елегантния Отел дьо Мариво преди десет години, веднага след смъртта на съпруга си, и вече се изживяваше едва ли не като него господарка. Граф дьо ла Шез, мъжът на сестра ѝ Ниниан, който освен това бе обвързан с баронесата и по друга линия, тъй като бе братовчед на съпруга ѝ, ползваше родовия дворец твърде рядко и досега не се бе налагало да разсее тази ѝ заблуда.

Красивата баронеса беше сред най-доверените приятелки на кралицата-майка. Безпогрешният ѝ усет към модата, дарбата ѝ да се рови безкрайно в дворцовите клоуки и лековатата ѝ набожност я бяха превърнали в неизменна придружителка на Ана Австрийска. Диан охотно отстъпи на сина си Франсоа управлението на имението Дьо Мариво и с радост обърна гръб на селския живот, от който се отвращаваше. Шантал се бе надявала, че под крилото на леля си, Сериз е успяла да надмогне скръбта си и отново изпитва радост от живота.

– Не, Шантал. Не е Анри – отвърна графинята. Тя се освободи от ръцете на сестра си и се отдръпна от ярката светлина на късния следобед, която подчертаваше още по-силно сенките под тъмнозелените очи

и издаваше, че Сериз съвсем не е толкова безгрижна, колкото се опитва да представи. – Не е Анри, а Доминик. Доминик д'Обри. Говори ли ти нещо това име?

– Д'Обри? – промълви Шантал, докато размисляше трескаво.

Как да не си спомня това семейство! Нали Максимилиян д'Обри беше един от най-близките приятели на баща ѝ, преди да изгуби във вихрушката на Фрондата и живота, и честта, и имотите си. Доколкото ѝ бе известно. Доминик трябва да е негов племенник. Единственият му син се казваше Жан-Пол... Едно име, което цял живот щеше да ѝ напомня за себе си като стара, незараснала рана. Шантал не желаше сега да мисли за сълзите, които бе проляла, когато научи, че и той е паднал в същата битка, в която бе намерил смъртта си и неговият баща.

– Шантал, ти изобщо не ме слушаш! – Сериз се доближи отново и сграбчи ръката на сестра си толкова силно, че Шантал изохка. – Доминик д'Обри. Служи при кралските мускетари.

– Бъди така добра и ми обясни какво толкова забележително има в това! – Шантал впери очи в сестра си. Кой знае защо леката ѝ тревога изведнъж прерасна в уплаха. Защо сестра ѝ е толкова развълнувана?

– Доминик беше един от най-добрите приятели на Анри – започна Сериз и бледнината ѝ отстъпи място на нежна руменина, която плъзна от правоъгълното деколте на зелената ѝ копринена рокля и заля страниците и челото ѝ. – В началото търсех някой, с когото да разговарям за Анри... Да споделям спомените си с човек, който го е обичал, но...

Тя млъкна и безпомощният ѝ жест показа колко ѝ е трудно да намери точните думи, за да опише случилото се след това.

– Но си установила, че има и други теми, които ви вълнуват – добави Шантал като ясновидка. – И какво толкова страшно се е случило? Като помисля, сигурна съм, че Анри би искал точно това, да бъдеш отново щастлива. Трябваше ли да се промъквам тайно в собствения си дом, само за да ми кажеш, че си срещнала отново любовта? Моля те, Сериз! Откога у тебе това желание да драматизираш нещата? Изплаши ме до смърт! За миг си помислих, че си в страшна беда!...

– Ох, ти не разбираш – изпъшка Сериз, а Шантал само поклати ядосано глава.

Бе пътувала дванадесет часа в подскачащата, макар и луксозна карета по какви ли не пътища. Имението на младия граф Мариво беше близо до Сен, а в съобщението, което получи от сестра си, се казваше да тръгне незабавно. Чувстваше се изнурена и мръсна. Жадуваше да хвърли тези дрехи и да си откъхне в удоволствието на една гореща,

парфюмирана вана. Колкото и да се радваше за новата любов на сестра си, разказът за всички романтични подробности положително би могъл да почака. Ала един изпитателен поглед към Сериз и подсказа, че е рано да мисли за почивка.

Шантал сведе мигли и се обърна с гръб към сестра си – като че искаше да я улесни да продължи.

– Обичам Доминик и той отвръща на чувството ми. Копнея да узаконя нашата връзка, защото... чакам дете от него... Но...

– Но това е чудесно! – Шантал много добре помнеше колко отчаяна беше Сериз след онова тежко помятане. Опита се да скрие изненадата си, че сестра и се е отдала на човек, който не е дори неин официален годеник. Как е могла да поеме риска от такива усложнения. Не е ли могла да изчака, докато бракът им бъде благословен. – Радвам се за тебе – промълви тя с известно усилие – Но защо се тревожиш?

– Доминик д'Обри е кралски мускетар – каза тихо графиня Видан. – Войник без всякакъв чин, без средства семейството му е в немилост. А аз съм вдовица на благородник от най-знатен род. А знаеш, че придворните дами на кралицата не могат да сключват брак без разрешение на краля. Още повече когато става въпрос за богатство като това на Анри. Негово величество едва ли ще склони да даде ръката ми на човек, които не се ползва с благоволенieto му. Той положително няма основание да приеме един Обри, чието семейство се е борило против краля по време на фрондата. Знаеш как не понася и най-малкия намек за онзи бунт.

– О! – Шантал мигновено схвана цялата тежест на положението. Нещо повече дори, тя си представи и толкова други неща... – Боя се... – започна тихичко тя, – че и баща ни надали ще одобри този съюз.

Снажната, величествена фигура на граф Дьо ла Шез се възправи като призрак между двете млади жени. Нямахше член на семейството, който да не се съобразява с авторитета му, независимо от острите разпри с по-големия син Раймон, докато Жофроа, по-малкият, роден след двете близначки, предпочиташе по-скоро пътя на дипломацията, когато се опитваше да прокара своето.

– Зная – изохка Сериз. – Максимилиан д'Обри беше един от най-добрите му приятели. Баща ни никога не му прости, че се е забъркал в авантюрите на фрондата. Знаеш колко предано лоялен е към краля. Но нима трябва заради баща ни да се откажа от човека, когото обичам? Който ми доказва, че дори без Анри животът ми може да има някакъв смисъл? Не бих могла да понеса раздялата с него, Шантал! Имам нужда от Доминик. Имам нужда от неговата любов. Моля те, повярвай ми,

даже и ако не можеш да ме разбереш!

Наистина, на двадесет и пет години Шантал все още не се бе омъжила и не проявяваше никакъв интерес към брака. Това караше Сериз да мисли, че може би сестра ѝ няма да я разбере. Колкото и еднакво да изглеждаха на вид двете млади жени, те се различаваха дълбоко в желанията и възгледите си.

Сериз притежаваше една очарователна прелест, някаква мекота и крехкост, която имаше нужда от закрила; женствена слабост, която бе в рязък контраст с буйния темперамент на Шантал. Там където Сериз търсеше закрила и подкрепа, Шантал виждаше само намеса и нежелани съвети. Родителите ѝ бяха успели донякъде да я поопитомят и да превърнат нейната необузданост в култивирано самообладание, ала на никой от тези, които я познаваха, не му би минало и през ум да я нарече покорна.

За разлика от Сериз Шантал не се интересуваше нито от елегантни тоалети, нито от скъпоценности. За нея беше много по-интересно да гледа как правят вино от гроздето, което добиваха от лозята по хълмовете около замъка. Беше яздила с различен успех най-добрите коне от конюшните, стига да успееше да се изплъзне от гувернантките и учителите, които обучаваха децата на граф Дьо ла Шез. И ненавиждаше от дъното на душата си сложните ръкоделия, които сестра ѝ толкова харесваше.

Докато през годините Сериз разви блестящи способности да флиртува, така че бе запленила с очарованието си всички мъже – от баща си до конярчетата, Шантал изумяваше учителите със светкавичната си схватливост и почти мъжката си логика. Винаги се стремеше да стигне до дъното на проблемите и да демонстрира своята независимост.

Може би именно благодарение на острия си, добре тренирай ум тя успя да осуети безвъзвратно всички планове за женитба, които добронамерените ѝ родители бяха замисляли до този момент. Правеше го не толкова от вярност към някакви момичешки блянове, а по-скоро защото ѝ харесваше да си живее така, без съпруг, който ще ѝ казва какво да прави.

Шантал остави Сериз да се подвизава в двореца и да осъществи един блестящ брак, докато самата тя упорито отказваше да напусне бащиния си замък и да се отегчава с игри на карти и с клюки в двореца. Междувременно изглежда всички свикнаха с мисълта, че тази забележителна млада жена ще си остане неомъжена. Дори баща ѝ се бе отказал от търсенето на подходящ съпруг за Шантал, свикна, както и братята ѝ, с

неоценимата ѝ помощ при управлението на обширните имения и работилници.

Братовчедът Франсоа също разчиташе на този неин организаторски талант. Когато наближи часът жена му да ражда, той потърси помощта именно на Шантал. Само тя бе в състояние да успокои изплашената млада майка и да поеме управлението на огромното домакинство. С огромно съжаление той я изпрати в тъмни зори, след като се бе получило писмото на Сериз.

– Но аз съвсем не искам от тебе да се откажеш от своя любим, мила! – Шантал хвана сестра си за лакътя и нежно я поведе към канапето. – Просто не ми е ясно каква помощ очакваш от мен. Дори и да се опитам да кажа добра дума за Доминик на нашите родители, пак си остава въпросът дали кралят ще одобри един брак с него. Какво смяташ да правиш? Важното е кога очакваш детето?

– По Цветница. Час по-скоро трябва да получим благословията на църквата! Доминик само очаква вест от мен.

Шантал смръщи чело. На езика ѝ беше да попита сестра си защо е утежила с дете и без това трудната, ситуация. Нали е била женена, би трябвало да знае какви са възможните последствия от една лекомислена страст! Защо е поела такъв риск?! Тя помнеше каква буйна страст свързваше Анри дьо Дюка и Сериз. Страст, която дори тайно я плашеше. Как е възможно да се отдадеш на някого дотолкова, да станеш напълно зависима от него?!

Разбира се, че се живее много по-спокойно без такива усложнения. Би трябвало да благодари на бога, че ѝ е била спестена тази лудост... Ала сега моментът не бе подходящ за философски разсъждения. Сериз очакваше да чуе нейния отговор.

– Разбира се, че най-добре ще е вашият съюз да бъде благословен от църквата – каза тя след кратък размисъл. Нито баща ни, нито кралят ще поискат да разделят онези, които свещеникът е съчетал. Ала в момента не виждам такава възможност. Единственото, което можеш да направиш, е да се върнеш сега с мен у дома и да се опитаме да измолим от мама да те подкрепи. Довери ѝ се! С нейна помощ вече можем да убедим и татко, а той пък би могъл чрез връзките си с краля да се помъчи...

– Не! – Сериз стисна конвулсивно ръце, без да обръща внимание, че мачка тънката коприна на елегантната си утринна рокля. – Знаеш колко се боя от татко. Умирам от страх само като ме изгледа с тия негови страшни очи. Не мога да застана насреща му... Страх ме е, че от

ужас ще направя всичко, което ми заповяда...

– Пресвета Богородице! – Дори безкрайното търпение на Шантал понякога не можеше да издържи вайканията на сестра ѝ. – Само не говори като някаква глупава гъска, моля те! Татко те обича, знаеш това много добре. И ако започне да ти трие сол на главата, знаеш, че първо, ще има пълно право, особено в този случай, и второ, че след това бързо ще му мине. Просто ще изчакаш да мине първата буря. Или може би се сещаш за друг начин да се разреши твоя проблем?

По тънките черти на Сериз се плъзна лъчезарна усмивка и изведнъж стомахът на Шантал се сви от лошо предчувствие. Тя цялата се стегна и застана нащрек, за да посрещне удара. Сестра ѝ винаги изглеждаше така, когато замисляше някоя от невъобразимите си пакости.

– Разбира се! Нали точно затова те извиках! Работата е съвсем проста. Ще се венчая с Доминик тайно и ще избягаме някъде да изчакаме докато премине бурята. След това двамата ще поискаме прошка от родителите ни, а те вече ще използват влиянието си пред краля да одобри брака ни. Толкова е простичко, не намираш ли?

Този наивен въпрос предизвика само кисела гримаса върху лицето на Шантал. Това детинско лекомислие и наивно доверие в съдбата бе направо предизвикателство към трудностите! Шантал поклати глава толкова енергично, че къдриците, които тя носеше прихванати само с една панделка, се разпиляха по раменете ѝ.

– Няма що, съвсем простичко! – присмя се тя. – Фактически остава само да те попитам как ще обясниш изчезването си пред кралицата. Ти си придворна дама, забравяш ли това?! След като си на тази почетна длъжност, не можеш просто да си тръгнеш от двореца и да се надяваш, че това ще мине без неприятности. Ще те търсят. А казват, че Негово величество бил извънредно чувствителен към спазването на етикета, че държал да му бъде демонстриран нужния респект. Мислиш ли, че ще е проява на голямо уважение, ако избягаш и се омъжиш за човек, когото кралят явно не одобрява?

– Няма да се налага да давам обяснения! – Сега Сериз бе тази, която вирна надменно брадичка и изгледа триумфиращо сестра си. – Обяснения няма да има, защото за двора аз няма да съм изчезнала.

– Става интересно. Ще бъдеш ли така добра да ми разясниш тази загадка?

– Естествено! Казах ти, че е съвсем просто и ако се бе замислила поне мъничко, сама щеше да намериш отговора. – Графиня Видан цяла засия в лъчезарна самоувереност. – Ти ще поемеш моята роля в двора и

никой няма да разбере за отсъствието ми!

Шантал се нуждаеше от няколко секунди, за да проумее тази невероятна идея.

– Ти си луда! – Тя се заозърта безпомощно в очарователния будоар с позлатените мебели, гоблените и бродираните дамаски и тапицерии, сяпа за тази елегантна обстановка. Беше й нужно да даде воля на възмущението си чрез някакво движение, да освободи някак напрежението, което я задушаваше. – Не мислиш ли... че сме вече доста големи за такива детинщини?

– Да не искаш да кажеш, че ще ме изоставиш? Че ми отказваш помощта си?

Този път схватката между двата чифта зелени очи завърши с това, че първа Шантал отмести поглед победена.

– Не, разбира се... – изпъшка тя. – Но как си го представяш, за бога? Нито съм в състояние да поема длъжността ти в двореца, нито възлюбената ни леля би си държала да запази тайната ни дори и половин следобед. Добре я познаваш.

Диан дьо Мариво, която отдавна бе прехвърлила четиридесетте, все още се числеше към красавиците на двора, въпреки че с течение на времето това се дължеше по-скоро на нейната вродена елегантност, отколкото на младежкия й блясък. Единствената й амбиция бе да запази със зъби и нокти тази си слава в двореца. След като зае мястото на прекрасната мадам дьо Шевро, Диан все още е се считаше за една от доверените приятелки на кралицата-майка и дори само от страх за почетното си положение в двореца тя никога не би приела да участва в един такъв маскаррад. И Сериз, и Шантал бяха наясно, че в красивата глава на Диан дьо Мариво разумът заемаше твърде скромно местенце. Ако имаше нещо извън дворцовите сплетни и моди, което да представлява интерес за мадам дьо Мариво, това бяха единствено и само нейното собствено удобство. Нали по тази именно причина тя бе оставила охотно племенницата й да се грижи за снаха й и за новородения й внук.

– Разбира се, че познавам леля Диан – каза Сериз малко нетърпеливо. – Нали точно затова те помолих да пристигнеш тайно. Мадам просто няма да знае, че си идвала. Ще си разменим ролите, без тя да разбере. Нима ще може да издаде тайна, която не знае? Значи тази опасност отпада.

Шантал издаде неопределен звук, подобен на изпръхтяване на раздробен кон.

– Ясно, побъркала си се! – заяви уверено тя. – Да не възнамеряваш

да се изпариш във въздуха? А какво ще стане с Морис и двамата лакеи, които дойдоха с мене!? Ами Одет, камериерката ми? Имаш ли магическа, пръчка, с която да ги прехвърлиш в Шез?

– Къде изчезна твоето въображение? – Сериз бе истински възмутена. – Толкова е просто! Аз и Доминик тръгваме с твоята карета. Дори и да ни види някой, аз съм Шантал дьо Мариво, нали така? В Париж никой не те познава. Освен леля Диан надали някой знае, че имам неомъжена сестра-близначка, която кой знае защо предпочита да произвежда вино и да развъжда коне. Леля смята това за позор и изобщо избягва да споменава за тебе.

– Пресвета Богородице! – Шантал надуши капана. – И кой ще ме подкрепи в тази ужасна игра?

– Ами Жюли, естествено. Тя ми е не само камериерка, но и приятелка. Посветена е във всичко! Щом тя е до тебе, няма никаква опасност. От осем години тя споделя живота ми, нямам тайни от нея. Жюли ще те преобрази в графиня Видан така, че никой няма да изпита и сянка от съмнение.

Шантал никога не бе обръщала особено внимание на Жюли. Имаше смътна представа за някаква по-скоро кльощава тъмнокоса жена, която след женитбата на Сериз бе поела цялата власт над външния ѝ вид и личното и благополучие. Беше млечна сестра на Анри и се отнасяше към Сериз със същата любов и привързаност, каквито бе изпитвала и към покойния граф.

– Не, Сериз! Изключено! Знаеш го много добре. Този план е твърде абсурден, за да го обсъждаме изобщо. Какво си намислила? Да мамиш кралицата на Франция! Съзнаваш ли това? Такова нещо се нарича осърбление на кралската особа!

– Милата ми! – Сериз обви ръце около нея и я замая с дъха на виолетки, който се разнасяше от дрехите и. – Ще видиш, всичко ще бъде много по-лесно, отколкото си го мислиш! Никой няма да се усъмни. Дори и да не познаеш никого, ще решат, че това е пак моята мигрена или че просто капризнича. Хората са готови да простят много на една красива придворна, която е под покровителството на краля.

Шантал стисна очи. Не понасяше този град. Париж! Тъй шумен, прекалено тесен, натъпкан с толкова много народ!... Мисълта да бъде принудена да живее тук я караше да изтръпва. Ала просто усещаше как стените се издигат около нея и я зазирдат като в затвор.

ГЛАВА ВТОРА

– Не, Сериз! Погледни само! Това деколте е много изрязано! Не мога да облека такава дреха. Няма ли някакъв шарф? Или якичка?

Шантал дьо Мариво полагаше напразни усилия да придърпа нагоре обточения с дантели атлазен корсаж с цвят на пчелен мед, за да поприкрие разголените си гърди.

– Моля те! – Графиня Видан хвана ръцете ѝ, преди да е съсипала напълно лъскавия плат. – При двора яки отдавна не се носят, а разни шалчета слагат единствено слугините от кухнята. Наша привилегия е да носим деколтета. Престани да дърпат дантелата и остави Жюли да ги сложи банелите!

Тази рязка заповед на близначката ѝ накара Шантал да млъкне. Успя само да изпусне една дълга въздишка. За кой ли път вече се питаше защо и как се впусна в този безвкусен водевил! Дали защото именно тази игра беше пропъдила от очите на Сериз онази непоносима безнадеждност? Защото Шантал бе готова да стори всичко, за да може сестра и най-сетне да се измъкне от бездната на отчаянието, в което бе изпаднала след смъртта на младия си съпруг.

Днес май наистина виждаше пред себе си някогашната Сериз, която отказваше да мисли за трудностите и обезсилваше със слънчева усмивка всеки упрек. Сега сестра ѝ бе облякла добре изчеткания и почистен пътнически костюм, с който Шантал пристигна предния ден.

– Не се тревожи, мила! Доминик и аз ще пътуваме с твоята кола, изобщо не е необходимо да свалят багажа ти. Тук ще намериш всичко, което ще ти е необходимо.

– Ох, този твой безпочвен и опасен оптимизъм! – изпъшка Шантал, докато гледеше как Жюли напъхва острите твърди банели отпред в корсажа ѝ. – Ти даваш ли си сметка, че освен леля Диан никого не познавам в двореца? Не бих могла да издържа на тази тъпа комедия и два часа дори.

– Нямай грижа! – Последва нова слънчева усмивка. – Казах ти, че кралицата е бременна. Очакват наследника на трона някъде в края на есента. Тя почти не участва в дворцовия живот, а когато се появи, остава обикновено при испанските си дами или при кралицата-майка. Изобщо няма никаква опасност за тебе! Останалите дами ти ги описах, а кралицата-майка няма как да сбъркаш с другото. Особено като имаш

предвид, че нашата скъпа леличка се върти непрекъснато около нея. А, и още нещо! Жюли ще бъде навсякъде с теб. Кълна ти се, няма да имаш трудности. Интелигентна си, красива, представителна, какво може да ти се случи? Само дето на някой дворцов бал може да направи впечатление, че танцуваш по-грациозно от мене. Не помниш ли как мадомоазел Ивон все теб даваше за пример. Нямах никакви основания да се страхуваш!

Шантал простена:

– А тази нелепост с двете жилища? Защо се налага и аз да живея в Лувъра?

– Ще го оцениш, когато започнат баловете и балетите, миличка. Не е никакво удоволствие да се трепеш посред нощ в ледената каляска на път за дома. Освен това е чест да ти бъде отреден апартамент в двореца. Би трябвало да се радваш.

За Шантал това бе твърде съмнително удоволствие, но първо, сърце не й даваше да го заяви на сестра си, и второ, изобщо не й бе предоставена възможност за това. Сериз се обви в тъмнозелената пътническа пелерина и вдигна подплатената с кожи качулка върху ненапудрените си коси. Тя пристъпи към обвитата в атлас фигура пред тоалетката и опря буза до лицето на Шантал. Близначките впериха очи в огледалото, което отрази възхитителна гледка.

Дори Жюли прекъсна за миг работата си, прехласната от този двоен образ. Сега, когато сравняваше двете сладки лица непосредствено едно до друго, опитното й око откриваше изненадващи разлики. Вярно че и двете сестри имаха еднакъв овал на лицето; изящно очертаният прав нос и бистрият тен им придаваха неповторима хубост. С удължените си, леко дръпнати нагоре очи и руменината, подчертаваща скулите им, със сочните си червени устни те си приличаха като две капки кристално бистра вода. И все пак по някакъв необясним начин тези еднакви черти се съчетаваха в различно изражение у всяка близначка.

С нежното си излъчване Сериз дъо Дюка бе съвършената женственост. Същество, което би извикало у всеки мъж желание да го закриля от тъмните сили на живота, като обещавахе в замяна любящата топлина на едно предано сърце, познало най-дълбока скръб. В очите й се таяха сенките на страдание и опит, които и придаваха някаква сладна нега. Излъчване на невинна изкусителка, която е познала любовта и страстта.

Жюли напрасно се опитваше да проникне по-дълбоко в изражението на Шантал дъо Мариво. Зелените и очи като че ли бяха малко по-светли от тези на собствената й господарка, но в замяна на това бяха

кристално бистри. Уж и двете бяха еднакви по ръст и фигура, ала при Шантал нямаше и следа от плахост и нужда от закрила – всяка нейна стъпка излъчваше горда независимост. Крехката грациозност на Сериз тук се бе превърнала в стремителна гъвкавост. В жестовите на Шантал личеше една едва ли не мъжка самоувереност, а в тези уж добре познати на Жюли очи на горска нимфа често проблясваше острието на насмешката. Спокойни и дълбоки очи, криещи тайни и загадъчност.

– Би ли могъл някой да ни различи? – засмя се графиня Видан самоуверено. – Знаеш, че освен родителите ни никой никога не е успял да го стори. Ще ги заблудим до един, бъди сигурна! А щом стана жена на Доминик, всичко ще си дойде на мястото. Даде ли кралят благословията си, ще можеш да се върнеш при лозята и при конете си край Лоара. Маркар че много ми се иска да вярвам, че дворецовият живот ще ти се услади. Не можеш да съдиш за нещо, което не познаваш! Представяш ли си каква картинка ще сме, когато Негово величество ни покани на бал?

– Дворцов бал! Не ставай смешна! Дори само мисълта да се появя сред всички тези хора и да застана лице в лице с леля Диан ме докарва до нервна криза – Шантал видимо потръпна. – Хайде, върви, преди да съм премислила! Трябва наистина да съм си изгубила ума! Надявам се, че поне твоят бъдещ съпруг заслужава всички тези жертви!

Сериз притисна бързо устни до бузата на сестра си и отражението ѝ изчезна от огледалото. Тя трескаво притегна катарамата, която придържаше пелерината ѝ. Чак на вратата се обърна още веднъж:

– Благодаря ти, сестричке! Бог да те благослови!

– На добър час, Сериз! Да те пази господ!

* * *

– Пудрата, мадам! Трябва да скриете лице в кесията, за да мога да напудря косите ви...

Тихият вежлив глас на Жюли върна Шантал към действителността. Чак сега осъзна, че стои неподвижно, все още вперила очи във вратата, която отдавна се бе затворила. Камериерката метна върху дрехата ѝ широка ленена наметка и посочи към вратата, която водеше към малкото помещение до луксозния будоар на Сериз:

– Там е кабинетът за пудрене, мадам.

– Необходимо ли е, наистина?

– Сега така се носи в двореца, мадам. Просто е наложително. Баронесата направо ще се ужаси...

Фактът, че ще покрият нейните лъскави и гъсти червеникаво-

кестеняви къдрици с дебел пласт брашно, за да скрият златистите им отблясъци, толкова ужаси Шантал, че дори забрави за момент цялата тази пошла комедия. А когато малко по-късно се погледна в огледалото, не можа да познае чужденката, в която се беше превърнала.

Една-единствена бяла къдрица се измъкваше като змийче от високата прическа и проблясваше върху рамото ѝ. Под нежната кожа прозираха вените ѝ, виждаше се как пулсът бие на голата ѝ стройна шия. Прозирен пласт пудра покриваше златистата ѝ кожа. Зелените очи припламваха от някакво чуждо, бледно лице, на което грееше само малиновият цвят на устните.

Макар че бе толкова съдържана и предпазлива е бурканчетата помада и белило, Жюли бе успяла да превърне лицето ѝ в маска. Шантал почувства, че я обзема паника. Каква лудост, господи!...

* * *

– Да благодарим на небето, че успя да се пребориш с това твоё неразположение, скъпо дете! – Баронеса дьо Мариво се облегна назад върху бургундско червеното кадифе на седалката в разкошната си каляска и хвърли одобрителен поглед на племенницата си. – Във всеки случай изобщо не ти личи! Каква прелестна рокля! Макар че деколтето е твърде смело, не мислиш ли? Би могла да сложиш един лек рюш върху самите гърди. Не е зле да помислиш за това следващия път. Представям си как Негово величество няма да може да откъсне очи от тебе! Каква пудра ти е сложила Жюли? Изглежда нещо ново. Кажй ѝ да даде и на моята камериерка от нея.

– Разбира се, леличко.

Шантал седеше сякаш върху жарава. Очакваше всеки миг леля ѝ да разкрие измамата. Ей сега ще попита какво търси, по дяволите, предreshена в тоалет на Сериз в тази каляска... Беше цяла настръхнала от очакване, но нищо не се случи.

Баронесата, загърната в прозирното си було от изящна венецианска дантела, с проблясващи диаманти в напудрените коси, бе скръстила отрупаните си е пръстени ръце в скута, тънеше в догадки дали на обявената игра на карти у мадам Анриет, снахата на краля, ще посмее да се появи и красивата Луиз дьо ла Валиер... Беше публична тайна, че кралят е хвърлил око на свенливата седемнадесетгодишна девойка, а мадам Анриет щяла да се пръсне от ревност... Да, но как ли би посмяла да забрани на придворната си да се появи на този прием?...

Постепенно Шантал се поуспокои. Баронесата, която заедно с

мадам дьо Навай отговаряше за придворните дами на кралицата, изглежда нямаше достатъчно остро око за млади жени, въпреки почетната си длъжност. Очакваше да срещне Сериз, и тъй като изобщо не знаеше за посещенията на Шантал в Париж, и през ум не й минаваше, че е възможно срещу нея да седи другата близначка. Всички знаеха, че Шантал все още е заета с Франсоа и младата му жена. Шантал, тази нейна странна племенница, която нямаше нищо, ама нищичко общо с елегантната и грациозна Сериз...

От Жюли мнимата графиня Видан бе разбрала, че е прекарала някаква простуда и поради бременността на кралицата не е посмяла да излиза, за да се избегне и най-малката опасност да зарази Нейно величество и да навреди на скъпоценния наследник. Кралицата-майка сама бе взела под своето крило испанската си снаха, която всъщност беше нейна племенница.

Може би Мари-Терез й напомняше за собствената й съдба. И тя някога бе обещана на един млад френски крал... Макар че красивата русокоса принцеса, станала жена на Луи XIII и подлудила по-късно красивия дук дьо Бъкингам, не можеше да се сравнява с дребничката, по-скоро закръглена и, за съжаление, твърде простовата инфанта, която сега очакваше раждането на първото си дете. Също както и мрачният, подозрителен и некрасив тогавашен крал не би могъл да се сравнява с привлекателния млад мъж, който днес седеше на френския престол.

Докато баронесата се носеше във водовъртежа от съображения и догадки дали Негово величество би се осмелил наистина да прелъсти жената на собствения си брат и дали тази невероятна привързаност между Анриет и краля е всъщност само платонична връзка, Шантал имаше достатъчно време да остане насаме с мислите си. Въпреки че всички говореха само за това колко очарователен, привлекателен и неотразим е кралят, тя проявяваше твърде слаб интерес към подробностите от частния му живот.

Дали Сериз и Доминик д'Обри са вече венчани? Господи, какво ли ще кажат родителите й за този непочтен заговор! И двете със Сериз трябва да са полудели, за да се осмелят да излагат така граф и графиня Дьо ла Шез! Дори Раймон, големият й брат, не би се решил на такава постъпка, колкото и дързък да беше. Как можа да се остави сестра и да я подведе така! Защо не отказа категорично?...

Костваше й огромно усилие да последва леля си, когато колата спря в двора на Лувър. Баронесата тръгна напред по широката мраморна стълба, цялата обточена с огърлие от високи, запалени вече лампи – в

тези октомврийски вечери тъмнината падеше рано.

С подкосяващи се нозе вървеше Шантал до леля си по безкрайните коридори. Позлатените тавани с изящни орнаменти, облицованите с дърворезби и скъпоценни гоблени стени – всичко това трябваше да покаже на света мощта и блясъка на френската корона. Впечатлена против волята си, Шантал изведнъж се ядоса на собственото си глупаво упорство.

Години наред отказваше да придружи родителите си в Париж. Така би могла поне да добие известна шлифовка, частица от онзи шик, който притежаваше Сериз... Би могла да си спести отвратителното чувство, че на всеки придворен от километър му е ясно, че тя разбира повече от мацкане на грозде и от коне, отколкото от изящни обноски и дворцов етикет. За щастие, леля ѝ удостояваше само с леко кимване повечето благородници, които срещнаха по пътя си. Изведнъж се озоваха пред висока двукрила врата, украсена с разкошна дърворезба.

– Ах, мила! Колко е хубаво, че сте отново сред нас!

Една внушителна дама, чиято фигура изглеждаше още по-едра от виолетовата кадифена рокля с щедро надиплени дантели, вървеше срещу нея. Шантал неволно си спомни живописното описание на Сериз: „като боен кораб с разперени платна“. Досети се светкавично, че това ще е мадам дьо Навай и направи безупречен реверанс, въпреки че дамата се постъписа. Навярно Сериз никога не е проявявала чак толкова голямо уважение. Внимание! Трябва да бъде малко по-сдържана!

– Ах, скъпа ни графиньо! Виждам, че розите отново цъфтят на вашето лице! Чудесно е, че се завърнахте! По изключение днес кралицата ще удостои с присъствието си играта на карти у мадмоазел дьо Монпансие. Положително ще се зарадва да ви види. Така че побързайте, скъпа! Няма да ви се сърдим, ако ни оставите веднага!...

Шантал преглътна мъчително. Явно нямаше изход и – както очакваше от нея този боен платноход – моментално трябваше да се отправи към... онзи апартамент. Ами сега? Понятие нямаше къде са стайте на кралската племенница? А леля ѝ и мадам Дьо Навай потънаха вече в ярко осветения салон.

Двамата лакеи, които Шантал чак сега съзря притвориха зад нея високите врати и спряха потока от светлина, глъч и смехове, който бликаше от салона. Шантал повдигна атлазените си поли и закрочи по галерията. За момент се почуди дали да не попита някой от швейцарците, изправени като статуи пред вратата, но осъзна, че ще стане за смях. Всеки очакваше тя да познава двореца като собствената си кутия за бижута.

Обзета от нарастваща паника, Шантал не забеляза една малка неравност на мраморните плочи, с които бе застлан подът. А може виновни бяха тези претенциозни пантофки, дето единствено отивали на роклята ѝ, а нали Сериз толкова държала на тези неща... Спъна се и щеше да падне, ако в последния миг една ръка не я беше подхванала.

Шантал се обърна и срещна изгарящия поглед на тъмнококс млад човек, който изглежда нямаше намерение да пусне дамата, която съдбата бе хвърлила така неочаквано в ръцете му. Беше облечен в един от онези натруфени дворцови костюми с набрани дантели по края на панталоните и жакет с разноцветни панделки. Украсената с пера шапка показваше, че е кралски гвардеец. Между мустачките и тънката остра брадичка проблясваха бели зъби, открити в дръзка усмивка. Острият профил бе в рязко противоречие с женствената елегантност на дрехите му.

Шантал изведнъж реши, че здравата хватка на ръката му около талията и е неприлично свойска.

– Госпожо графиньо! Благодаря на съдбата, която позволи да ви бъда полезен с нещо! Наранихте ли се?

– Не, не! Благодаря ви... – Шантал се опита да се отдръпне. Интересът с който черните като въглен очи се бяха впили в изкусителните бели заоблености в деколтето ѝ, съвсем не ѝ се нравеше. Но Жюли бе пристегнала така безмилостно корсета ѝ, че от рязкото залитане при спъването още ѝ се висше свят.

– Не ви е добре. Трябва да поседнете! Позволете да ви отведе в някоя от стаите!...

В някоя от стаите? Сама с този човек! За толкова ли наивна я смяташе? Дори в забутаната провинция край Лоара животът я бе научил че при погледи като този, трябва да бъдеш нащрек. Шантал енергично се отскубна от ръцете на своя спасител и заоправя пищните дантелени волани по ръкавите си.

– Съвсем не е необходимо, господине. – Тя реши да приключи с достойнство тази история. – Кралицата ме очаква в апартаментите на мадмоазел дьо Монпансие.

– Тогава позволете ми да се представя и поне малко да ви изпратя, за да предотвратя всякакви нови злополуки!... – В отстъплението си нейният спасител явно не се отказваше да привлече вниманието ѝ. – Антоан Делмас-Дюкро, граф дьо Роа на вашите заповеди, прекрасна госпожо! Искам да съм сигурен, че няма да се спънете отново.

Шантал въздъхна е облекчение и отпусна длан върху предложената ѝ ръка. Спасена! Внезапно осъзна, че усмивката ѝ може би е прекалено

лъчезарна. Но погрешното тълкуване, от което графът черпеше надежди, си беше негова работа.

– Благодаря ви, графе! – кимна тя толкова превзето че Сериз можеше да се гордее с нея. – Беше много любезно от ваша страна.

– Правите ме извънредно щастлив, защото най-сетне можах да ви бъда полезен с нещо, графиньо! Толкова ми липсвахте! Без вашето присъствие целият двор помръкна.

– Шт! Само не казвайте това пред Нейно величество – промълви Шантал притеснена.

Само това ѝ липсваше! Някакъв обожател на Сериз, който сега е решил да се перчи пред нея с надутите си фрази. Усмивката ѝ мигом угасна и тя неволно ускори крачка, за да се измъкне от пороя помпозни комплименти.

Пред апартамента на мадмоазел Дьо Франс, както често наричаха внучката на Анри IV, също стояха на пост двама швейцарци. Шантал несъзнателно вирна брадичка, вдъхвайки си кураж. Това ѝ придаде изражение на нескрита самоувереност и предизвикателство.

Самата тя не го усети, ала осанката ѝ накара всички лица да се извърнат към нея още при влизането ѝ в ярко осветения салон, все тъй опряна на ръката на графа.

В канделабрите и полилеите горяха безброй свещи. Светлината се пречупваше в шлифованите кристални висулки, които ги украсяваха, и изтръгваше разноцветни отблясъци от лъскавия бродат на дрехите. Навсякъде искряха скъпоценности, зашеметяващи фризури, шлейфове, дантели и пишни деколтета. Заслепена, младата жена направи усилие да се ориентира сред хората, струпали се около масата за игра на карти.

Не бе трудно да разпознае домакинята по изпитите черти на лицето ѝ и ъгловатата висока фигура. Тя седеше начело на масата. Ала строгата испанска рокля на дребничката закръглена дама, седнала до домакинята, подсказа на Шантал къде да насочи своя почтителен, дълбок и елегантен реверанс.

– Радваме се да ви видим, графиньо! Възстановихте ли се напълно? Седнете да играете и вие! Хайде, залагаме!

Кралицата отклони вниманието си от играта само за миг. Преди Шантал да успее да заеме посоченото ѝ място, Нейно величество беше вече изцяло погълната от картите и с изненадваща ловкост си прибра бързо спечелените сребърни монети. Възбудата от печалбата придаде мъничко живец на каменното ѝ изражение

Макар че от братята си Шантал бе научила какви ли не игри на

карти, тя не изпитваше към тях онази страст, която показваха госпожа дьо Монпансие и кралицата. Преди да стане време за вечеря, Шантал бе изгубила всичките пари, които Жюли се бе погрижила да сложи в чантичката ѝ. Повечето от тях загуби от кралицата, която с нескрито задоволство броеше и пресмяташе спечеленото. Шантал имаше чувството, че има насреща си някаква усърдна търговка, доволна от сделките си.

Сега вече можеше да стане и да се присъедини към останалите дами. С огромно облекчение обърна гръб и на масата, която я бе разорила, и на парещите погледи на граф Дьо Роа. Младият благородник бе застанал сред господата, които наблюдаваха кралската игра, и през цялото време не бе свалил нито за миг очи от мнимата графиня Видан.

– Струва ми се, че сте завоювали нов обожател – забеляза кралица-та. Въпреки страстната ѝ отдаденост на картите, от погледа ѝ не бе убедяло толкова демонстративно внимание. – Един очарователен кавалер! Не сте ли мислили да се обвържете отново?

Бяха в покоите на Нейно величество, където Шантал участваше при преобличането на младата кралица за вечеря. Новата рокля, макар и разкошна, беше също тъй неудобна за бременната вече в осмия месец владетелка и Шантал се попита защо ли въобще си дава труд да сменя облеклото си. Мари-Терез не бе успяла да прилъже нито една от придворните си дами да ѝ подражава и да приеме испанската мода. Жалко наистина, че самата тя упорстваше да носи тези безформени грозни дрехи.

Когато чу за първи път да се приказва, че Негово величество крал Луи, който се радваше на превъзходния апетит на един здрав и жизнерадостен двадесет и една годишен младеж, не пропускаше ни обяда, ни вечерята и по отношение на любовта, Шантал направо се възмути. Сега обаче при вида на позатлъстятата испанка тя изпита съчувствие и неочаквано разбиране към монарха, който е бил принуден да сключи брак по политически съображения.

От друга страна пък Сериз ѝ бе казала и нещо друго. Мари-Терез обичала пламенно съпруга си и упорито затваряла очи за неговите изневери. Обяснявала лекомислените му флиртове със своята бременност и се надявала след раждането на един наследник той да промени отношението си към нея...

Но в този миг Шантал осъзна, че кралицата очаква отговор на своя въпрос.

– Почти не познавам граф дьо Роа, Ваше величество – опита се тя да приключи набързо тази тема. – Струва ми се, че погрешно изтъква усмивката, с която му благодарих за компанията му. Аз не си търся

съпруг.

– Той не е така хубав като краля, но аз намирам някаква прилика между тях. Може би в цвета на косите или стойката... Но вие трябва да помислите и да се огледате вече за някого, мила! Три години траур и пропиляна младост са предостатъчни!

На Шантал ѝ се струваше невероятно, че обсъжда някакъв напет кавалер със самата кралица на Франция! Ей тъй, както две млади жени си бъррят, докато се гласят пред огледалото.

Тя подаде на камериерката кутийката с изкуствени бенки, за да подбере най-подходящата за кралицата и се постара отговорът ѝ да прозвучи любезно, но съвършено недвусмислено, така че графът да бъде поставен на мястото му веднъж завинаги. Защото какво би направила Сериз, ако при завръщането си се окаже с двама съпрузи?!

– Аз обявих, че вдигам траура си. Ваше величество. Ала очарователният граф положително ще си намери друга дама, която да му подхожда повече от мене.

В тези покорни слова прозвуча все пак старото нежелание на Шантал дъо Мариво да се подчини на абсолютната власт на един съпруг.

Кралицата сбърчи чело, но след това погледна обсипаното с диаманти часовниче, което носеше на верижка на врата си, и плесна с ръце:

– Побързайте, госпожи! Нашият господар кралят държи да не закъсняваме за вечеря.

Една точност, която явно бе продиктувана и от апетита на вечно гладната Мари-Герез, помисли Шантал, докато наблюдаваше малко покъсно как кралските особи поглъщаха невероятно обилната вечеря. На бъдещата майка се услаждаха най-вече сладкишите и тя едва докосваше месните блюда, които привличаха съпруга ѝ.

За първи път Шантал имаше възможност да наблюдава краля съвсем отблизо. Въпреки че не беше особено висок, той имаше много изправена стойка и излъчваше, въпреки младостта си, респектиращо достойнство. Гъстата му, лъскава кестенява коса падаше на вълни до раменете и се стелеше върху великолепния светлокафяв жакет от брокат, целия в бляскава сребристо синя бродерия. Тясната късо подстригана брадичка насочваше погледа към добре очертаната му уста и може би единствено въздългият му нос пречеше да се каже с чиста съвест, че кралят е олицетворение на красотата, както провъзгласяваха придворните ласкатели.

Височайшето семейство вечеряше под зорките погледи на целия двор. До кралицата-майка и мадмоазел Монпансие Шантал забеляза

очарователна блондинка с бяла като мляко кожа. Движенията, усмивката, дори и начинът, по който отговаряше на краля, излъчваха неотразимо обаяние. Неодобрителното кисело изражение на богато облеченото конте до нея само правеше контраста още по-силен. Принцеса Анриет Английска се бе омъжила за брата на краля само преди половин година, но на всички бе от ясно по-ясно, че е запленена от Луи, а не от Филип д'Орлеан.

– Истинска беда е, че принцесата не може да скрие симпатиите си към краля! – изсъска Диан дьо Мариво, която седеше до Шантал и забеляза накъде гледа племенницата ѝ. – Дори и малката кралица го е забелязана. Проглуши с оплакванията си ушите на Ана Австрийска. Цяло щастие е, че магнетичната сила на Ла Валиер ще я измести на заден план! Кралицата-майка изпитва огромно облекчение. Мисълта, че кралят може да прелъсти жената на брат си, е истински кошмар за една толкова високоморална дама. Така де, щом като Негово величество непременно трябва да има любовница, нека да е поне жена, която няма съпруг! Естествено много по-добре щеше да е да се намери същество със стил, интелигентност и малко повече опит... Ще видим, зарът още не е хвърлен...

Шантал извърна глава в посоката, в която гледаше леля ѝ, и разбра кого има предвид. Луиз дьо ла Бом льо План или мадмоазел дьо ла Валиер, както още я наричаха, беше грациозна, крехка красавица, със сребърните коси на кукла и изпълнените с копнеж очи на паднал ангел. Докато принцеса д'Орлеан беше цялата изтънчено предизвикателство, блестящо остроумие и ярък интелект, Луиз предлагаше прелестта на плаха и неотразима естественост. Красота, която дължеше въздействие то си на природата, а не на козметиката, с която принцесата така умело боравеше. Не беше никак чудно защо погледът на краля я търсеше непрекъснато.

Ала Шантал имаше неприятното чувство, че същият този замислен и навяващ страх поглед на кралските очи се спира често и върху самата нея... Дали гледаше нея или леля ѝ? Диан дьо Мариво бе облечена в обсипан с перли тоалет от виолетово кадифе, в напудрените си коси бе забола дръзко пера в същия цвят. Изглеждаше наистина шик. Сигурно нейният живописен вид привличаше така неотразимо вниманието на краля.

Шантал се опита да се съсредоточи в деликатесите, с които бе отрупана масата. Но с мъка преглъщаше всяка троха.

В стремежа си да се поразсее тя насочи вниманието си към пъстрия

рояк елегантно облечени дами и господа, който съставляваха двора на френския крал. Повечето от тях бяха младежи като самия него. Луи XIV бе събрал тук цвета на френската аристокрация. Изглеждаше невероятно, че същият този монарх само преди десет години, по време на Фрондата, бе отхвърлен от най-видните родове и беше принуден да бяга от Париж.

Но дори през краткото време на своето владичество, той вече бе доказал, че не възнамерява да дели с никого властта. Нито с някой министър, нито с кардинал, както бе направил баща му, нито с брат си дори. Бунтовниците от фронтата бяха укротени и вчерашните бойци сега бяха опитомени в елегантни придворни, които немееха от страхопочитание, щом погледът на младия крал паднеше върху тях. Онези, които бяха паднали в боя, бяха отдавна забравени.

– Ето че отново витаеш някъде, дете мое! Да не искаш кралят да помисли, че се отегчаваш на собствената му трапеза?! – Предупредителният шепот на леля ѝ върна Шантал към действителността. Връзката на Сериз с Доминик д'Обри я бе накарала да се отдаде на спомени, които бе смятала за отдавна изчезнали.

Но докато се обръщаше отново към леля си, зърна с ъгълчето на окоото си един тъмен силует, който ѝ се видя странно познат. Точно в този момент обаче мъжът се извърна настрана и Шантал можа да разгледа само широките му плещи и тила с руси, подстригани съвсем не по модата къси коси. Тя се реши да задоволи любопитството си:

– А онзи кавалер, леличко? Кой е той? – Тя се приведе към баронесата, за да не я чуят околните. – Мъжът в тъмния костюм, точно до вратата?

Заразена от любопитството на племенницата си, Диан дьо Мариво вдигна глава да види въпросния господин сред гъмжилото от хора. Видя го и кимна пренебрежително:

– О, боже! Този жалък барон дьо Гюиме! Можеш изобщо да не му обръщаш внимание. Появил се е в Париж преди няколко дни. Бедняк, който се навърта в двореца, за да докопа я титла, я някаква службица. Откакто Нейно величество оказва доверие на хора от гражданското съсловие, като онзи Колбер, всяко парвеню смята, че може да си опита късмета в двореца. Истински скандал е, че хора като него биват допускани на вечеря. Какво толкова си се загрижила за него?

Шантал си гребна внимателно от кестеновия крем и сви белите си рамена. Пак грешка! Не биваше да произнася мислите си на глас!...

– Напомня ми за един човек... Но той загина по време на Фрондата.

– Пресвета Богородице! Да не си си загубила ума? Фрондата е забравена, дете мое! Короната победи и никой вече не желае да си спомня за оная лудост. – Дори и перата, украсили главата на баронесата, настърхнаха сякаш от тази неприятна тема.

– Короната ли казваш? – Шантал не знаеше да се смее ли или да даде израз на възмущението си. Леля ѝ наистина притежаваше истински талант за политическа неосведоменост. – Та тогава всъщност кардинал Мазарини използва случая да се разправи с враговете си и да се обогати още повече! По онова време кралят надали въобще е имал думата.

– Моля те, моля те! – Баронесата започна да си вее припряно с ветрилото така, че тънките му летвички се огънаха от напрежение. – Къде си придобила тези скандални възгледи? От баща си навярно! Знаеш ли, че на млади години той е работил за кардинал Ришельо? Никога няма да разбера какво намираше в този човек!

Шантал знаеше за непреодолимата взаимна ненавист между баща ѝ и леля Диан и едва прикри усмивката си. Графът не можеше да понесе хладнокръвно глупаците брътвежи на балдъзата си, а тя, в умственото си късогледство, виждаше в него коравосърдечен деспот. Пламенната любов, която свързваше сестра ѝ Ниниан с властния граф, дори и сега, след толкова много години все още изпълваше Диан дьо Мариво с какви ли не мрачни подозрения.

Шантал се отказа от желанието да защити баща си. Той надали се нуждаеше от това. Неочакваното възкръсване на една наивна младежка мечта я обърка напълно, макар че отдавна вече отричаше Жан-Пол д'Обри да е причината тя да не се омъжи. Явно бе използвала този романтичен спомен като претекст, за да подреди живота си според собствените си представи.

Само благодарение на необикновената толерантност на родителите си тя можа да се наложи, въпреки че всички останали клатеха в недоумение глави. Единствено на майка си Шантал довери колко я ужасява дори мисълта само да встъпи в брак и да се предаде изцяло във властта на един съпруг. Да повери в ръцете на непознат мъж своето бъдеще, щастие, свобода, а също и имуществото си, да се подчини на волята му – според нея това беше истинска лудост. Ниниан дьо Мариво се бе поусмихнала и си бе позволила само едно твърде странно изречение, което сега Шантал неволно си спомни: „Когато един ден въпреки убежденията си все пак го сториш, това ще означава, че си срещнала Истинския“.

И така, за разлика от сестра си, Шантал не възнамеряваше да се омъжва, независимо от онова, което мислеха леля ѝ, а и всички

останали.

Все пак не можа да устои на изкушението да поразгледа малко по-подробно кавалера Гюиме. След вечерята тя го потърси сред множеството, но от него нямаше и следа. Изненада се, че изпитва някаква лека, непозната сянка от съжаление. Жалко наистина! Искаше ѝ се да зърне отново този човек.

Вечерята свърши и всички придворни се запътиха към балната зала. С това възникна и нов проблем за Шантал. Какво всъщност се очаква от нея? Трябва ли да придружи кралицата, която се оттегли в покоите си или можеше да остане на бала? За щастие, баронесата реши въпроса, като я побутна нетърпеливо по ръката с пърха на събраното си ветрило:

– Какво чакаш, скъпо дете? Знаеш добре, че Негово величество ще очаква да те види на бала. Особено сега, след като известно време си била болна. Не желаяш да го оскърбиш, предполагам.

О, точно това Шантал не би могла да допусне! Знаеше много добре, че трябва да се търси благоразположението на господаря, за да склони той да одобри брака на Сериз. Тя тръгна чинно след леля си, която сигурно би припаднала от изненада, ако разбереше, че до нея върви близначката-бунтарка.

ГЛАВА ТРЕТА

– Ще ми окажете ли честта да танцувате с мене тази куранта, мадам?

Едва бяха прозвучали първите тактове на танца и барон Гюиме изникна така внезапно пред нея, че Шантал почти извика. Толкова се бе взирала да го види отново, че внезапното му появяване я накара едва ли не да помисли, че е прочел мислите ѝ.

Когато се изправи от дълбокия си поклон и я погледна със златистите си котешки очи, смущението и прерасна в паника. Тези очи като че ли я върнаха години назад. Елегантната придворна дама се превърна отново в малкото момиче с разтуптяно сърце. Кой беше, за бога, този човек, които я гледаше с погледа на онзи млад герой, срещнал смъртта преди повече от десет години? Малко оставаше да помисли, че вижда призрак.

Тя инстинктивно притисна ръка към гърдите си, за да спре лудите удари на сърцето си. Нужно ѝ бе да извика за помощ цялото си самообладание, за да не зададе някакъв налудничав въпрос. Тринадесет дълги години бяха изминали от онзи септемврийски ден, но беше готова да се закълне, че това е същият поглед, който я улучи като стрела, който извика тайнствено съзвучие от дъното на душата ѝ и я изпълни с някаква невероятна лекота, сякаш се бе разрушил бент...

Жив е! С всеки изминал миг съмненията ѝ се топяха, за да отстъпят място на страстната увереност, че както и да се зовеше този човек, истинското му име е Жан-Пол д'Обри, граф дьо Рокай.

Шантал мълчаливо положи разтрепераната си ръка в простряната към нея десница и последва младия мъж към танцуващите. Не обърна внимание на блесналите от жажда за сензации погледи наоколо. Строгата тъмна фигура на барона, която изглеждаше предизвикателно семпло редом с бухналите от джуфки и дантели костюми на придворните, пъстреещи с всички цветове на дъгата, контрастираше чудесно с разкошната smaragdovo зелена рокля на неговата дама, която с неподражаема грация изпълняваше бавните стъпки и тържествените реверанси на новия танц.

– Простете изненадата ми!... – Шантал най-после успя да проговори. – Още не сме... представени един на друг, господине. Мога ли да науча името ви!

– Жан-Пол, барон дьо Гюиме. Аз трябва да ви помоля да простите

дързостта ми, графиньо! Ала не познавам никого в двора, който би могъл да ме представи. Пристигнах от Нормандия само преди няколко дни. Така че трябваше да се сражавам сам, щом искам да покоря най-красивата дама в двореца.

Дръзките слова предизвикаха лека руменина по бузите на Шантал. Дали си спомня за нея? Възможно ли е наистина да я намира красива? Да я харесва? Дали да не му каже направо, че го е познала, макар и под чуждо име?

Въпроси един след друг, на които тя не намираше отговор. Потърси спасение в светски разговор:

– Шегувате се, бароне! Ако говорим за най-красивата дама в двореца, бих помислила веднага за мадам Анриет или може би за мадмоазел дьо ла Валиер, една изгряваща звезда...

– Звезда бледа и твърде плаха, ако ми разрешите да възразя, мадам – каза баронът сериозно. – Огньовете във вашите очи я правят да бледнее още повече.

Шантал отбягна погледа му, но го усещаше като докосване. От допира на пръстите им възникваше някакъв странен ток, който пълзеше нагоре по ръката ѝ и се разливаше по цялото ѝ тяло. Това непознато чувство я плашеше и опияняваше едновременно.

– Какво ще искате от краля? – попита тя с обезоръжаваща прямота, за да прекрати вихрушката от комплименти. – Служба ли търсите? Или се домогвате за някаква титла?

– Нямам необходимите средства за това – призна той е усмивка, която накара сърцето ѝ да замре. – Както ви е известно, Негово величество позволява титлите и постове да бъдат заплащани от онези, които кандидатстват за тях. Чудесна идея за хазната, но непреодолимо препятствие за човек без имот и приятели.

Шантал си спомни как баща ѝ се бе надсмивал над това хрумване на краля и как Диан дьо Мариво бе получила за Сериз мястото на придворна дама срещу цяло състояние. Наистина, младият крал бе особено изобретателен, когато ставаше дума да напълни хазната.

– Убедена съм, че ще намерите начин – промълви тя, внезапно смутена.

– Може би по-нататък да кандидатствам за кралски гвардеец – призна той. – В момента обаче съм обвързан с дума, която дадох на един умиращ благородник. Едва след като изпълня неговото желание, ще мога да помисля за собственото си бъдеще. Дотогава ще виждате в мое лице само един скромен обожател на вашата зашеметяваща хубост,

мадам дьо Дюка!

Макар че душата ѝ просто попиваше тези думи, Шантал не хареса начина, по който бяха казани. Нито тя беше госпожа дьо Дюка, нито той бе барон Гюиме. Всяка произнесена дума заплиташе нова нишка в мрежата от лъжи помежду им. Един кавалер с фалшиво име ухажваше една придворна дама, която се представяше за друга... В едва прошепнатия ѝ отговор прозвуча обезсърчение:

– Вие сте ласкател, както всички кавалери в двора, господине! Допускам, че говорите такива неща на всяка дама.

– О, не! Съвсем не, госпожо!

Курантата свърши и, без да пусне ръката ѝ, баронът поведе Шантал към една от нишите, където щяха да бъдат по-защитени от любопитни погледи.

– Повярвайте, че съм в състояние да различа истинския диамант от обикновения кристал.

Тя усещаше разтрепераните си пръсти, здраво преплетени с неговите, изтръпнала от ужас, че той може да види дори под тежката бродерия на официалната ѝ рокля неудържимите удари на сърцето ѝ. Бледото ѝ лице се обля с руменина. Напразно се мъчеше да се убеди, че е смешна наивност да се радва толкова на думите му. Би трябвало да се научи как да се справя с ласкателствата...

На прага между детството и моминството тя се бе влюбила от пръв поглед в едни странни очи, беше се влюбила в самия Жан-Пол д'Обри. Но от тогава бе изминал почти половин живот! Беше пораснала, оставила далеч зад себе си годините на илюзиите. И все пак как успя той да я гласне в такова безпомощно объркване, да извика у нея желанието да остави завинаги ръката си в неговата? И как така, противно на всякаква логика, бе твърдо убедена, че със сигурност е той, човекът, когото всички смятаха за умрял?...

– Вашият маниер да правите комплименти е твърде необичаен, бароне – каза тя, силейки се да преодолее вътрешния си трепет, който правеше гласа ѝ по-дрезгав. – В никакъв случай не мога да твърдя, че ми харесва. Защо да не поговорим за вас? Защо не ми разкажете нещо повече за задачата, която ви води в двора?

– Вашият интерес ми прави чест, госпожо – промени той ловко тона и Шантал неволно изпита странното чувство, че с въпросите си по някакъв начин му е услужила. Сякаш от самото начало е възнамерявал да насочи разговора в тази насока. – Всъщност вие бихте могли да ми помогнете.

– Говорите с недомлъвки, господине – отвърна Шантал игриво, макар че инстинктивно долавяше, че той ще търси навярно начин да възстанови честта на семейството си. Нима допуска, че след смъртта на кардинала може да си прави илюзии за помилване?

Когато Джулио Мазарини, човекът, роден в Италия като син на най-прости родители, почина през пролетта на тази година след продължително боледуване, цялата страна въздъхна с облекчение, което обхваща всички – от краля до най-обикновените хора от народа. Негово високотреосвещенство кардинал Мазарини, който бе наследил всемогъщия Ришелю и разполагаше като първи министър с почти абсолютна политическа власт, едва ли имаше приятели в кралството. С изключение на кралицата-майка, надали някой изпита скръб за този наистина блестящ, но и покварен, алчен, хитър църковен княз и рафиниран дипломат. Той прекалено често бе поставял собственото си благополучие над всичко.

– Нали ви казах, че съм отскоро в двореца. Не познавам никого и ми е необходимо време да се ориентирам. Ще бъде ли много нескромно, ако си позволя да се надявам на известна подкрепа от ваша страна?

Шантал сведе очи и замря, не смеейки да вдигне клепащи. Зад челото и мислите трескаво се гонеха. Просвета Богородице! Защо точно нея? В напразни опити да превъзмогне объркването си и да се усмихне тя отчаяно търсеше някакъв необвързващ отговор.

– Боя се, че надценявате моите възможности, бароне! Няма ли да е по-добре да си потърсите някой по-влиятелен покровител?

– Охо, ето къде сте били! Търсих ви навсякъде, мадам! Приемете моите почитания!

В облак от снежнобели дантели, в бледосини, обточени с кордели панталони и червеникав, щедро украсен е джуфки жакет, пред Шантал изникна и преви гръб граф дьо Роа, като прекъсна барона по средата на думата. Без да обръща изобщо внимание на убийствения поглед, който му бе отправен, той се взираше в графинята с такава лъчезарна усмивка, сякаш дребната услуга, която и бе направил преди няколко часа, вече му даваше право на собственост и интимност.

– Графе! Радвам се да ви видя отново... – промълви Шантал и се постара да прибере на сигурно място ръката си, нападната от полудели целувки по всяко открито местенце по китката, по опакото и по дланта.

– Нали разбрахте, че Негово величество обяви за утре вечер балет? Уверявам ви, че ще бъде изключителна вечер! – Графът явно търсеше тема за разговор, за да изключи невзрачната фигура в черно, с която госпожа дьо Дюка бе благоволила да се уедини тъй загадъчно.

– Изключителна, точно колкото и останалите забавления от този род. Организират се през ден. Та с какво по-точно ще се отличава този балет от останалите?

Хапливата подигравка в гласа на непознатия накара графа да побледнее сред своите панделки и дантели, Пръстите на дясната му ръка започнаха да подръпват нервно мустачките му.

Макар и да нямаше опит в дворцовите маниери, Шантал разбра, че има пред себе си двама наперени петли, които се борят за надмощие. Всъщност сравнението с пъстротата на птицата подходеше само за наконтения граф дьо Роа, докато гъвкавата тъмна фигура на барона приличаше повече на хищник, който следи плячката си и изчаква момента за скок.

Дали не трябваше да го възпре?

Всъщност защо да се меси? Той изглеждаше не по-малко опиянен от схватката. Дали не цели да се представи в двора именно чрез един скандал? Особено ако е скандал, в който е забъркана Сериз дьо Дюка?...

– Не мога да си спомня да съм разговарял някога с вас, господине – отбеляза граф дьо Роа небрежно и с предизвикателна арогантност.

Младата жена обаче осъзна, че този словесен дуел лесно може да се превърне в размяна на смъртоносни удари с шпагите. Шантал знаеше, че дуелите са забранени още от времето на кардинал Ришельо, ала знаеше също така, че почти никой от благородниците не се съобразяваше с този закон.

Тя моментално сложи успокояваща длан върху облечената в черно ръка, като в същото време дари Дьо Роа с ослепителна усмивка. Постъпка, преливаща от фалш, но пък толкова ефикасна! Дьо Роа се почувства победител и веднага престана да се ежи, разбира се само до момента в който чу думите, последвали тази усмивка:

– Но сега разговарям с барон Гюиме, скъпи графе! – изчурулика Шантал капризно. – Ще ви помоля да ни извините! Баронът ми носи поздрав от дома. Толкова отдавна чакам вести, изгарям от нетърпение да ги чуя.

– Каква очарователна лъжкия! – възкликна мнимият барон, когато граф дьо Роа се сбогува с тях, леко пребледнял, но с безупречна вежливост, макар че тежко понесе поражението си. – Защо се намесихте? Щях да се справя и сам с това конте.

– Да не мислите, че ми прави удоволствие да бъда повод за кавга между двама мъже? Или искате да оповестите официално присъствието си в двора, като се дуелирате с Дьо Роа в някой тъмен ъгъл? – Шантал

беше наистина ядосана. – В такъв случай простете моята привързаност! Следващият път ще се постарая да не ви лишавам от удоволствието да се простите преждевременно с живота, след като толкова държите на това.

Баронът я гледаше с вдигнати вежди и чак сега Шантал осъзна, че Сериз навярно никога не би изрекла подобно нещо. Тя не бе способна нито на сарказъм, нито на такава грубост, каквато Шантал прояви, дори без да може да обясни защо.

– Означава ли това, че проявявате загриженост за мен? – Шантал би могла да се закълне, че за частица от секундата зърна в очите му неподправена изненада. Учудване, което трудно би могло да се обясни. Навярно я смяташе за безсърдечна, повърхностна кокошка. Шантал не би искала да приеме, че Сериз си е извоювала такава незавидна слава в двора. Не, не! Навярно само така й се е сторило.

Тя приглади някаква несъществуваща гънка по тежките си поли, преди да намери отговор, който той най-малко би очаквал след необмисленото й избухване:

– Така гласи християнската повеля за любов към ближния. Да се трудим за доброто на всеки човек и да го възлюбим както самите себе си. Забравили ли сте какво казва Библията, бароне?

Възвишената й усмивка трая само докато не чу спокойният му отговор:

– Щом ближните ми са очарователни като вас, мадам, не ще ми бъде никак трудно да следвам повелите на Светото писание. Позволете ми да кажа, че вас с удоволствие бих... възлюбил.

Шантал пламна от смущение, двусмислието на думите му бе твърде смело.

– Дързък сте, бароне! Не зная как би трябвало да разбирам това. А сега, ще ви помоля да ме извините. Късно е и съм уморена.

– Позволете ми да ви съпроводя до покоите ви.

По-правилно би било да не го допуска, Шантал ясно съзнаваше това. Но не можа да устои на изкушението. Срещата с този непознат, когото тя упорито продължаваше да смята за Жан-Пол д'Обри, събуди спомени за отколешни мечти, които мислеше за отдавна забравени. За чувства, които си бе забранила да изпитва, и които сега най-неочаквано се разразиха като буря и я отнесоха във вихъра си.

Отгоре на всичко, за разлика от самата нея, баронът и изглежда съвсем точно знаеше къде в Лувъра е настанена графиня дьо Видан. Осведомил се е навярно, преди още да се запознаят. Не е ли това добър

знак? Към цялата плеяда от чувства сега се притури и надеждата.

– И вие ли заминавате с двора за Фонтенбло? – попита той, докато я водеше из коридорите на стария дворец. Съвсем наскоро кралят бе възложил на архитект Льо Во да ремонтира сградата и сега миризмата на прясна боя и хоросан изпълваше въздуха и пропъждаше уханието на пчелен восък и парфюми.

– Предполагам. Кралицата възнамерява да се оттегли във Фонтенбло, за да изчака там раждането на първото си дете. Лекарите я съветват така. – Шантал бе благодарна, че сестра и я беше осведомила най-подробно поне за тези планове.

– А това „от дома“, откъдето ви нося поздрави – смени той най-неочаквано темата, – къде се намира?

– На Лоара – каза Шантал, без да уточнява. След като той не нрави връзка между графиня дьо Видан и граф дьо ла Шез, тя също нямаше намерение да споменава това засега. – Там, откъдето идва виното на краля. Познавате ли този край?

– Като млад бях веднъж там.

– И хареса ли ви? – Шантал не можа да устои на изкушението да го попита. Дали той говореше за онова свое посещение, когато ѝ спаси живота? Наистина ли бе забравил тази случка?

– Претърпях неуспех, затова никога повече не се върнах по ония места – каза баронът замислено. – Бях млад и пропилях на вятъра бащинските съвети на един приятел. Трябваше да бъде по-умен.

– И нямате други спомени? – Шантал не успя да прикрие разочарованието си. Струваше ѝ се непонятно как едно преживяване, което и до днес виждаше пред очите си до най дребната подробност, не е оставил спомен у главното действащо лице. – Кой беше този приятел?

Баронът пропусна отговора, сякаш въпрос изобщо не беше зададен.

А може би това се дължеше просто на факта, че бяха пристигнали пред нейния апартамент. Той спря и се поклони пред Шантал.

– Позволете да ви пожелаая лека нощ, мадам! Нека небето бди над съня ви!

Шантал погледна склонената светла глава, русата коса блестеше като златна на светлината на лампите. Изминалите часове бяха разклатили нейното самообладание и бяха обтегнали нервите ѝ до скъсване. В ролята, натрапена ѝ от сестра ѝ, не бе предвидено да срещне призрака на Жан-Пол д'Обри. Един фантом, който я караше да се чувства слаба и безпомощна. За кой ли път вече тя притисна неволно ръка на корсажа си, за да укроти полудялото си сърце.

– Благодаря за тези пожелания, бароне – прошепна тя дрезгаво.

Странната нотка в гласа ѝ го окуражи да изостави покорното си държание и да вдигне изненадани очи към нея. За един безкраен миг очите им се срещнаха. Шантал не можеше да знае, че нейните очи мамят като тъмните сенки на среднощна гора, нито че на врата ѝ една тънка синкава жилка пулсира толкова лудо, че мъжът би могъл да я види. Тази издайническа веничка, която щеше да му съобщи, че безупречно изиграната нехайност е само маска. Че молбата, която му се стори, че долавя в очите ѝ, може би не му се привижда...

Преди Шантал да разбере какво става, една силна ръка я обхвана здраво, тялото на мъжа я притисна о твърдата стена и той я целуна. Неочакваното нападение дойде така внезапно, че тя не успя да му попречи.

Баронът срещна меки, отдаващи се устни, ухаещи на бонбоните с виолетова есенция, от които Шантал си бе взела за десерт. Устни, които като цвят се разтвориха за неговата нежност. Убеден, че има пред себе си придворна дама с достатъчно опит, той вложи целия си далеч не значителен талант на съблазнител.

Шантал просто изгаряше от властната настойчивост на устните му, все по-жадни и огнени. Нямаше сили да им противостои, усещаше ръката му на талията си сякаш върху гола кожа, въпреки корсета и банелите. Полазиха я ситни, боцкащи тръпки, вече не бе в състояние да различи в унеса си това истина ли е или сънува.

Ала имаше и нещо, което дори и баронът не беше предвидил: че самият той ще потъне в тази целувка, че плахата нежност, с която капризната графиня реагира на неговото нападение, ще го разтърси с неочакваното опиянение на желанието. Беше привикнал просто да протяга ръка и да взима всяка жена, която пожелае, за да я забрави почти веднага след това. Но графиня дьо Видан накара в него да затрепти някаква непозната струна, за която не бе и подозирал. Имаше чувството, че е намерил отговора на нещо непонятно и неясно, което беше търсил, което му бе липсвало. Той не можеше да го назове, но то представляваше самият живец на живота му...

Баронът беше този, който се реши да сложи край на страстната целувка, защото Шантал нямаше сили да го стори. Дишайки тежко, с полуотворени, влажни устни и изумление в потъмнелите си очи, тя се откъсна от него. Машинално докосна с пръсти устните си, като че искаше да се увери, че наистина са били в състояние да изпитат всичко това.

– Нека бог ви закриля и ви дари с благословен сън, мадам!

Шантал чу думите, видя изискания поклон, който ги

придружаваше, но се поддаде на инстинктивното желание да бяга. Слешком отвори вратата, пред която бяха застанали, и се втурна вътре, без да мисли какво би могла да завари там. Само да се махне! По-далече от този човек, от неговото непознато, властно и опасно привличане!...

– Госпожо! – Жюли скочи и изпусна нощницата, която току-що бе извадила за господарката си. – Какво става, госпожо! Случило ли се е нещо?

Личеше, че я е очаквала. Огънят весело пламтеше и прогонваше ледения дъх на влажната есенна нощ, във всички свещници бяха запалени свещи от пчелен восък, носеше се ухание на мед, меката трептяща светлина придаваше още по-голямо очарование на гиздавата малка стая.

Шантал рухна в тапицираното с бродирани кресло и притисна глава във високата облегалка, стиснала очи, оставяйки се да проникне дълбоко в нея покоят на този пристан. Чак тогава повдигна клепачи и отправи измъчена усмивка към своята съучастница в тази опасна игра.

– Безумна бях, че послушах сестра си. Би трябвало да зная, че е по-лесно да се танцува по жарава...

Жюли се въздържа да попита нещо. Разбрала бе още от първия миг, че двете сестри, които външно толкова, си приличаха, бяха всъщност коренно различни. Шантал съвсем не бе склонна към интимничене. Не се доверяваше, не споделяше мислите си и се държеше на дистанция, която изглеждаше на опитната Жюли като нещо едва ли не ненормално. От какво се беше уплашила тази прекрасна млада жена?

– Уморена сте, прекарахте изнурителен ден – каза камериерката тихо. – Позволете ми да ви освободя от тази тежка дреха, ще разпусна косите ви и ще видите, че ще се почувствате по-добре. Няма да виждате всичко в най-черни краски...

Шантал се съмняваше в това, но позволи да я погледят. И когато най-сетне се озова седнала пред камината, облечена само в лека домашна роба от най-нежно кадифе, докато Жюли изчеткваше от косата ѝ и последните остатъци пудра, тя с изненада установи, че наистина си почива.

Блаженството от масажа, тихото прашене на огъня, топлината и ароматът на уютен дом, съчетани с изтощението ѝ, я накараха да забрави трудностите на този тъй дълъг ден. От ума ѝ не излизаха обаче онези златисто жълти лъвски очи и жарката целувка – един чужд печат върху устните ѝ, които никога вече нямаше да бъдат същите.

– Имате великолепна коса – каза Жюли, погълната изцяло от работата си. – Малко по-гъста е от косите на сестра ви и май е по-

червеникава. Грях е наистина, дето трябва всеки ден да ви плескам с тая пудра...

– Но така е по-добре всъщност – въздъхна Шантал. – Иначе и друг може да забележи разликата в цвета. Стига толкова за днес. Изморена съм, искам да спя.

Ала Шантал остана будна и дълго след като камериерката напусна стаята. Иззад паравана, поставен пред камината, за да не хвърчат искри, все още играеха чернени отблясъци и тя виждаше очертанията на мебелите. През квадратните стъкла сребрееше новият месец и редеше шахматна мозайка от светлини и сенки върху тънките източни шарки на килима.

Далечното биене на часовник извести, че е доста след полунощ. Трябва, трябва да спи, щом ще придружава кралицата на утринната служба! Ала сънят бягаше от очите ѝ, въпреки изтощението. Жан-Пол д'Обри се бе завърнал в живота ѝ. Един Жан-Пол, който ѝ правеше комплименти, вместо да ѝ се кара. Който я целуна и не я позна. Как щеше да свърши това, наистина?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

– Просто не мога да те разбера!

Диан дьо Мариво си вееше припряно с изящното си ветрило. Украшенията с резба фини пръчици от слонова кост, които изпълваха скъпата дантела, сякаш простенваха при всяко нейно движение. Любимата играчка на дамата не беше достатъчно здрава, за да издържа гневните ѝ изблици. Една от пръчиците се прекърши и изражението на баронесата стана още по-мрачно, докато наблюдаваше поразията.

Баронеса дьо Мариво рядко си позволяваше да се гневи. Шантал напълно осъзнаваше собствената си заслуга за необичайното избухване на иначе уравновесената си леля. Тя побърза да заглади положението:

– Не искате ли да поседнете, величко? – предложи тя учтиво, но получи в отговор само едно изфучаване.

Шантал седеше пред огледалото. Жюли вдигаше косите ѝ в сложна прическа, така че да може да закрепи колкото се може по-накриво украсената с пера широкопола шапка, допълваща ловния ѝ костюм. Шантал замени бегъл поглед с камериерката, но с едно едва доловимо свиване на раменете Жюли показа, че и тя няма представа какво е предизвикало необичайното вълнение на благородната дама.

– Иде ми да те върна при баща ти, в къщата на Лоара! – продължаваше речитатива си баронесата. – Само това заслужаваш за твоего глупаво държане. Човек се трепе заради тебе, залага всичко, за да ти осигури почетно място в двора, дава ти възможност да се радваш на кралското благоволение, а ти!... Какво правиш ти?

Да, какво правя аз? – едва се въздържа да не повтори Шантал вбесена, защото беше убедена, че през изтеклите дни не е сторила нищо, за което може да бъде упреквана. С помощта на Жюли бе успяла да избегне ловко всички зейнали бездни и подводни скали и дори бе започнала да се чувства по-сигурна.

Красивият замък във Фонтенбло, където се бяха преместили, ѝ се струваше по-малко помпозен и потискащ в сравнение с безкрайните каменни коридори на Лувъра, из които непрекъснато се губеше. Фонтенбло ѝ напомняше донякъде бащиния дом, тук се чувстваше по-сигурна и първоначалният ѝ страх беше изчезнал. Освен това невероятната суетня около днешния излет, сякаш ставаше дума за някоя далечна експедиция, бе оставил на младата жена твърде малко време за размисли.

Поемайки задълженията на Сериз и сблъсквайки се с тираничните капризи на бременната кралица от далечна Испания, Шантал твърде скоро установи, че задачите на една придворна дама не се различават кой знае колко много от задълженията на обикновена камериерка или икономка. А за последното поне тя бе отлично подготвена...

Защо е сега това драматично появяване на леля й, какъв е този театър?

– По-рано се впусна да флиртуваш с онзи хубавичък, но беден и невзрачен гвардеец, а сега, точно когато въздъхнах с облекчение и си помислих, че си се вразумила, започваш да окуражаваш този Гюиме, някакъв си незначителен господинчо без име и състояние. Бих желала да разбере какво става в тази твоя глава! Нима не разбираш какво преследва този господин?! В скандал ли искаш да се забъркаш?

Червените петна по бузите на Шантал показаха, че леля й е улучила право в целта. Но всъщност дори и да искаше, надали би могла да избягва Жан-Пол Гюиме, чието истинско име може би беше д'Обри. Каквото и да направеше, където и да отидеше, той неизменно изникваше пред нея, щом тя се освободеше от службата си при кралицата. А сега това се случваше все по-често, тъй като през тези последни дни на бременността си Нейно величество не се чувстваше добре и предпочиташе компанията на дамите, които бе довела със себе си от испанския двор.

Наистина Шантал бе успяла да избегне повторна среща насаме, ала притегателната сила, която той упражняваше спрямо нея, сякаш нарастваше с всеки из минал час и дори ставаше още по-непреодолима, щом му обърнеше гръб. Самата тя всеки път претърсваше с трескав поглед групичките на придворните, да го зърне и се чувстваше като болна, когато не усещаше погледа му върху себе си. Сякаш се плъзгаха неудържимо и неотвратимо по наклонената плоскост един към друг.

– Преувеличавате, скъпа лельо! – Тонът на Шантал беше спокоен, докато съсредоточено подбираше подходящи ръкавици измежду многото чифтове, които държеше пред нея Жюли. – Баронът е само един от придворните кавалери. Виждам го не по-често, отколкото граф дьо Роа например или Негово величество. Как бих могла да избягвам срещи с него?

– Глупости! – срязва я баронесата гневно и най-сетне се реши да сгъне счупеното ветрило, което увисна на кадифената панделка около китката й.

Баронесата повдигна с премерено елегантен жест шумолящите

поли на светлосинята си рокля, диплеца се върху бродиралите кремави фусты. Днес бе решила да не пудри златисторусите си коси и светлината на утрото превръщаше в златна корона обилието от лъскави къдрици. Само гласът ѝ, малко креслив и остър, нарушаваше хармонията на красивото ѝ присъствие.

– Ще се държиш по-надалеч от този нечист човек, драга, госпожо! Не осъзнаваш ли какъв шанс ти се предлага? Не виждаш ли с какви очи те търси Негово величество щом се появиш в един и същи салон с него?

Шантал поклати глава толкова енергично, като че се опитваше да прогони объркването, в което я хвърлиха тези непонятни слова. Жюли изгърва един фуркет и се наведе да го търси. Сигурно затова не можа да отвърне на въпросителния поглед на Шантал в огледалото.

– Не говорите сериозно, скъпа леличко! – опита се тя да пресече тези толкова лекомислени и опасни намеци. – Дори Негово величество да не е изцяло верен на съпругата си, цял свят знае, че вниманието му е насочено към Луиз дьо ла Валиер. Та той не откъсва очи от нея!

– Освен ако някоя друга, по-красива, по-умна и по-чаровна дама не успее да грабне непостоянните симпатии на нашия, капризен млад владетел. – Диан дьо Мариво се отпусна изящно в широкия фотьойл до тоалетната масичка.

– Да разбирам ли, че ме съветвате да се домогвам до благоволение то на краля? – Гласът на Шантал прозвуча грубо. – Да не сте полудяла?

– По-скоро ти си полудяла, дете мое, щом продължаваш да се показваш с Гюиме. Забранявам ти да окуражаваш е държането си този мъж!

Въпреки всичката си обич към летя си Шантал изпита желание да ѝ каже ясно и точно какво мисли за нейните непочтени предложения. Нямахше намерение нито да се строи в редицата на кралските любовници, нито да приема заповеди от баронесата. Дори и когато мнението на леля и съвпаднаше със собствените и страхове. Наистина беше глупост да флиртува с Жан-Пол д'Обри...

– Изобщо не се налага да ми забранявате, скъпа леличко – пропя Шантал с добре изиграна покорност и изви глава за следващия фуркет. – Нямам ни най-малко намерение да поощрявам господин Гюиме. Просто се старая да проявявам онази вежливост, която вие ми препоръчахте. Към него аз не се отнасям по-различно, отколкото към останалите господа от двора.

Диан дьо Мариво смръщи чело. Безспорно думите бяха разумни, но някак не можа да схване смисъла, замаскиран в тях. В милия и спокоен

глас на племенницата ѝ имаше нотка, която я караше да бъде нащрек.

– Надявам се, че знаеш какво вършиш – успя да каже баронесата, за да приключи с достойнство спора. – В последно време все повече заприличваш на своята клета сестра. Тя има точно такъв маниер да гледа хората по начин, от който да им стане ясно, че им говори едно, а мисли съвсем друго! Не бива да вървиш по нейния път! Сама виждаш докъде я доведе това. Да я ожали човек! Стара мома и то в провинцията, където никога няма да си намери съпруг. Не проумявам как баща ви я оставя да върши такива глупости...

Само Жюли разбра защо красивата млада графиня изведнъж получи неудържим пристъп на кашлица и започна да се поуспокоява едва след като мадам дьо Мариво прошумоля с копринените си поли и напусна стаята.

– Имам чувството, че семейството ни непростимо подценява интелигентността на леля ми – каза Шантал, останала без дъх. – Питам се какво ли ще стори, ако открие, че Сериз с избягала със своя тъй презиран гвардеец и всичките възвишени планове за дворцова кариера се окажат осуетени?

– О, най-напред ще припадне, ще получи любимия си пристъп, а след това ще изтича да се жалва на кралицата-майка, че в днешно време няма вече нито морал, нито нравственост. Май че и двете дами са склонни да придават на миналото някакъв фалшив блясък, какъвто то никога не е имало. Откакто умря кардиналът, Ана Австрийска нещо съвсем се промени, от ден на ден става все по-набожна и странна. В този пощурял от младост и жизнерадост двор, дето само се танцува, една самотна жена може да намери утеха само в молитвите.

* * *

Шантал все още мислеше върху думите на камериерката, когато се присъедини към дружината на ловците, яхнала дребната си кобила с цвят на карамел. Потеглиха към горите на Фонтенбло. Острият есенен вятър развяваше скъпите пера на широкополата ѝ шапка. Слънцето току се скриваше зад бухлати сивосини облаци. Дано само не се намокрят до кости! Защото Шантал бе готова да се обзаложи срещу диамантената си брошка, че времето ще се развали, преди да се е мръзнало.

С крайчеца на окоото си видя мадмоазел дьо ла Валиер, седнала с небрежна елегантност, сякаш на трон, върху гърба на коня си, приемайки възхищението на публиката. Вследствие на някакво леко, но все пак видимо вродено изкривяване на гръбнака, тя имаше малко странна

походка, когато вървеше по равно. Впрочем дамата много умело прикриваше този недостатък, като вървеше винаги изключително бавно, което – както бързаха да отбелязват ласкателите – ѝ придавало наистина царствен вид...

Ала и най-отявлените ѝ врагове не биха могли да кажат лоша дума за начина, по който яздеше. Елегантно, без следа от напрежение. Същинска млада богиня на лова, ако си представим другата Диана с прекрасните виолетови очи на това младо момиче.

– Възхищавате се от фаворитката, както виждам. – Гласът беше леко хрипкав, твърде добре познат. – Вижда ми се твърде слаба, за да издържи в битките с дворцовите хиени...

Шантал се намръщи.

– Фаворитката? Стана ли вече? Дали не избързвате, бароне?

– Е, просто предполагам, както и всички останали, че Негово величество е приключил отдавна историята със снаха си. Луи се разтреперва от всеки разговор с майка си, моралните ѝ проповеди го отегчават до смърт. И какво по-просто от това да се насочи към този невинен ангел, който го обожава? Уверявам ви, че е само въпрос на време тя да бъде провъзгласена за официална кралска метреса. Въпросът е по-скоро колко дълго ще запази тази титла! Дори и най-чистото благоговение и най-благородната доброта не са в състояние да задържат за дълго такъв придирчив любовник като краля на Франция. Не мислите ли? При мъж като него тези добродетели, ако попрекалиш с дозата, действат точно обратно. Спомнете си думите ми, когато красивата Луиз бъде изместена в най-скоро време!

Баронът правеше констатациите си с толкова лек и безгрижен тон, че Шантал го изгледа смяно. Той поразително бързо се беше приспособил, явно бе намерил множество източници на сведения. Докато на нея, дори след толкова време, все още ѝ бе трудно да свикне с фриволния тон, с който се коментираха любовните връзки в двореца. В отговор на явното си смущение тя получи само една подигравателна усмивка, която проблесна в лъвските очи, взрени в нея.

– Какво става? Нима откривам във вас възмутена моралистка, прескъпа ми графиньо? Очарователна сте, когато се преструвате, че за вас всичко това е ново и непонятно. Вие сте такъв свеж полъх сред префигурените кокетки в този двор!

– Подигравате ми се... – Най-сетне Шантал успя да раздвижи устните си. Господи, в присъствието на този човек я връхлитаха едновременно толкова много чувства, че губеше ума и дума. Сега тя избра

единствения изход, за който можа да се сети – пришпори кобилата си и препусна след кавалкадата на ловците, без да се интересува повече от барона.

Трябва да ѝ стане навик да бяга от него! Не защото леля ѝ бе наредила така, а защото се боеше от самата себе си. Сподири я тихият му смях, който всъщност не би трябвало да чува от тропота на копитата, но който отекна странно в самото ѝ сърце. Шантал пришпори леко коня и се озова в челната група на ловците, която следваше джафкащите кучета.

Въпреки че не обичаше лова, Шантал се наслаждаваше на бързата езда в мразовитата утрин. Откакто се бе оплела в тази авантюра, днес за първи път излизаше на кон, за първи път усещаше вятъра в ушите си. Какво блаженство! Чувстваше се свободна, на лицето ѝ грееше неподправена радост.

Глутницата изгладнели кучета бе обкръжила елена и сега стесняваше все повече и повече съдбовния кръг. Шантал поизостана. Беше ѝ отвратително да гледа как пада едно толкова благородно животно. Не искаше да гледа как главният ловджия ще извади своя нож, за да довърши животното. Тя свърна от пътеката и само след няколко мига звукът на роговете се отдалечи, ляят на побеснелите кучета заглъхна в далечината заедно с виковете и тропота на конете.

Тишината на гората я обгърна като прегръдка. Дишайки с пълни гърди, Шантал спря под сянката на дърветата и отпусна свободно юздите. Благодарен за неочакваната почивка, конят ѝ протегна шия с все още потрепващи хълбоци. По лицето си Шантал усещаше влагата на стелештата се мъгла. Чак сега се замисли дали ще намери сама обратния път. Твърде лекомислено беше да се отдели от останалите в тази непозната местност.

Понечи да се огледа, но изпита странното усещане, че е наблюдавана. Тя несъзнателно посегна към колана си, за да се увери, че ловджийският ѝ нож е на мястото си. Усети като утеха допира до малката кама, която носеше в ботуша си за езда. Който и да дебнеше след нея, нямаше да се изправи пред една беззащитна жена!

– Не бива да бродите сама из тези гори, мадам! Защо се отделихте от останалите?

– Вие?!

Пред нея стоеше Жан-Пол Гюиме. Бе слязъл от коня и държеше юздите в ръка, облегал се нехайно на ствола на близкото дърво. Затова значи не бе чула тропот на копита. Сигурно се е приближил безшумно,

като диво животно. Като хищник! С гъвката походка на хищник той напусна своята засада и пристъпи към кобилата ѝ.

– Разрешете да ви помогна да слезете, графиньо!

Беше по-скоро заповед, отколкото предложение или молба, но Шантал се подчини безпрекословно. Тя извади крака си от стремето и се свлече в очакващите я ръце. Предаде се на неизбежното, защото знаеше, че все някога ще трябва да се случи отново. Повдигна лице към неговото, за да приеме палещата целувка, за която жадуваше.

Младата жена цяла потръпна в силната му прегръдка, но не направи и опит да се освободи или да окаже съпротива. Беше твърде късно за това, защото реакциите и сега се диктуваха от собствената ѝ чувственост. Тя се впи в тази позната мъжка уста, предаде се на тъй жадуваната треска, която тон бе разпалил вече веднъж у нея.

– Вие сте истинска изкусителка, графиньо – учестеното дишане на мъжа показваше, че и той губи самообладанието си в тази игра с огъня. – Самодива... Зеленоока самодива с най-сладостните устни на света... Къде се бяхте скрили през всичките тези години?... Напразно ви търсих всички тези години...

Шантал се запита какъв ли щеше да е отговорът му, ако каже истината. Но не можеше, не биваше да го прави – поне докато не разбере докъде е стигнала Сериз.

За кой ли път вече тя се питаше със свито сърце кога ли най-сетне ще дойде някакво известие. Дотогава трябваше да играе ролята на мнимата графиня, макар това да ѝ беше противно.

– Не ме лъжете! – В гласа ѝ прозвуча закачливо кокетство. – Били сте твърде зает с Фрондата, за да пилеете мисли за някаква жена...

– Какво знаете? – По тялото на барона премина остра тръпка и изведнъж прегръдката му се разхлаби и Шантал успя да си поеме дъх. Тя веднага разбра, че сбърка и почти не се издаде, затова побърза да обясни с усмивка:

– Ами... Човек явно от знатно потекло... А в двора никой не го познава... Човек, който се представя за скромнен барон и търси покровителство за тайните си кроежи, свързани по някакъв начин с покойния кардинал... – Тя реши да заложи всичко на карта: – Това може да е само някой, чието семейство си е навлякло гнева на нашия крал по време на Фрондата!

– Вие сте не само красива, но и умна! – По лицето на Жан-Пол се плъзна сянка. – В едно нещо обаче се лъжете. Семейството ми си навлеche гнева не на краля, а на Италианеца. Кардиналтът отдавна бе хвърлил

око на имотите ни.

– И вие не се казвате Гюиме? – Беше ѝ противно да ѝ се представя под фалшив флаг и затова се осмели да поеме риска да зададе този въпрос. Искаше най-сетне да разбере правилно ли ѝ и подсказало сърцето или не.

Той се поколеба за миг само и кимна:

– Жан-Пол д'Обри, граф дьо Рокай. Едно име, на което кралят нада-ли би се зарадвал. Баща ми загина по време на бунта, за мене също се знае, че съм мъртъв. Обстоятелство, което ми позволи да приема името и едно малко имение в Западните провинции, което, било част от зестрата на майка ми. Там изчаках смъртта на кардинала.

Шантал дишаше тежко. Жан-Пол дори не спомена, че бащите им някога са били приятели, така че и тя замълча. Изглежда той наистина не знаеше, че мадам дьо Дюка е дъщеря на граф дьо ла Шез. Нямаше понятие, както и не помнеше нищичко от онзи далечен летен ден... Тя сама не знаеше дали трябва да се чувства облекчена или засегната.

– Говори се, че вашият баща е подкрепял принцовете от Фрондата...

– Да, говори се, без да има никакво доказателство за това. Негово високопреосвещенство е направил необходимото, за да превърне легендата в истина. Така е имал възможност да конфискува именията ни, чифлиците и цялото богатство на семейството. Дал е чудесен урок на краля, бих казал, като се има предвид начинът, по който той неотдавна отстрани всемогъщия интендант на финансите господин Фуке. В това пролича сатанинският почерк на бившия му учител.

Шантал направи няколко крачки замислено, сваляйки машинално меките си ръкавици за езда и шапката, която ѝ стягаше.

– Значи вие смятате, че със семейството ви са постъпили несправедливо? Но дори и кардиналът не би могъл да обвини невинен човек, че е бил симпатизант на фрондата, ако няма никакво доказателство, не е ли така?

– О, да! Тези доказателства му е дал, без да съзнава това, покойният ми чичо. Заради някакви селски имоти той се обърнал към дук д'Орлеан и тъй като дукът все нямал време да му даде аудиенция, чичо ми го последвал с войските му. Кардиналът, коварен, както винаги, прибрал тези документи, за да представи на краля своя версия за станалото. И постигнал целта си: унищожаването на нашето семейство и на честта ни.

– Какво възнамерявате да сторите?

– Трябва да си взема тези документи, които доказват обвързването

на чичо ми. Ала те са и единственото доказателство, че баща ми никога не е бил с Фрондата. Единствената връзка е чичо ми и то само ако се съди формално, без да се вникне в същността на нещата.

– Документи у кардинала! Та Негово високопреосвещенство се помина през март във Венсан! А сега е октомври. Как си представяте да намерите тези документи? Те положително отдавна са в ръцете на краля. Не възнамерявате да се ровите в кралския архив, нали?

Свикнала с трезвите и делови разговори с баща си, Шантал търсеше и сега логиката на нещата. Дори не си даваше сметка колко различна я прави това от превзетото кикотене на флиртуващите придворни дами. Сега тя беше само Шантал, а не Сериз, капризната и престорена графиня.

– Напълно възможно е точно тези документи да не са в архива на Негово величество – каза Жан-Пол д'Обри. Шантал го погледна, сепната от многозначителната нотка в гласа му, коя го я озадачи. – Изчезнали са само няколко дни преди смъртта на Негово високопреосвещенство.

– Така ли? – Шантал го погледна с надежда. – Кой ги е прибрал? Затова ли сте тук под чуждо име? Не се ли боите, че някой може да ви познае? Доколкото зная, на бившите участници във фрондата е забранено да пристъпват прага на двореца, без да са получили прошката на краля.

– Мисля, че зная у кого са документите. И ще направя всичко, за да ми бъдат върнати, бъдете уверена в това! – Баронът сякаш изобщо не бе чул въпросите ѝ. – Но чакайте! Струва ми се, че бяхме започнали един друг, много по-приятен разговор, прекрасна госпожо!

Ловкостта, с която той смени темата, бе не по-малко елегантна от гъвкавостта, с която пристъпи към нея. Шантал не намери сили да каже нещо. Запленена от златистите огньове на погледа му, тя отстъпи назад и гърбът ѝ опря до твърдата грапава кора на едно дърво. Шапката и ръкавиците се изплъзнаха от пръстите и бързото ѝ дишане издаваше, че знае какво ще последва

– Във вашите очи е скрита зеленината на леса, мадам... Не се плашете толкова, няма да ви нараня...

Тихите нежни слова, прекъсвани от леките целувки, с които обсипваше слепоочията ѝ, челото, страните и клепаците ѝ, зашеметиха Шантал и я накараха, да забрави всичко. Тя всеотдайно се плъзна в прегръдката, коя то се склочи около нея, притисната между дървото и неговите гърди. Зад нея беше якият ствол, отпред – атлетичното мъжко тяло, което възпламеняваше кръвта ѝ и будеше желание да му се подчини, да се

слее с него и да изчезне в мощта му.

Шантал разтвори устни, зашеметена и покорна, в отдаденост, която изпепели всичко наоколо. Никога не бе изпитвала такова желание да се подчини изцяло на чужда воля, без да мисли за последствията. Детинските ѝ мечти за Жан-Пол, които я бяха възпирали да помисли за друг мъж, сега отстъпиха на ново, съвършено непознато чувство.

– Прекрасна си!... Опияняваш ме, любима моя!...

Тя чуваше хрипкавия глас, усещаше галещата ръка, която се отдели от талията ѝ и обхвана заоблената ѝ гръд, изгаряща от желание под дантелите и кадифето. Умели пръсти разкопчаха катарамите и корделите на пристегнатия жакет, заеха се с бродирания корсаж на ризата и Шантал усети хладния есенен въздух върху пламналата си кожа. Жадните му устни се впиха в разкошната пълна гръд, изскочила над пристегнатия корсет.

Зашеметена от лудото желание, което избухна в нея, Шантал се хвърли в тези ласки, без и да мисли за съпротива. Дълги години тя бе отказвала на своето здраво и жизнено тяло правото да се осъществи, сега цялата ѝ потискана чувственост избликна и я повлече неудържимо.

Такава пламенна готовност би превърнала дори и камък в нажежена лава, камо ли един мъж, запленил от нейната красота още от първия миг. Жан-Пол обезумя от желание. Той забрави и планове, и намерения, изгуби и самообладание, и фини маниери. Знаеше само, че иска тази жена, че трябва да я има, защото иначе изпепеляващото желание ще го превърне завинаги в роб. Сам не разбираше каква е тази магия, с която го обсебваше.

Дланта му, загрубяла от стискането на конски юзди и от въртенето на шпагата, допря копринената кожа на гърдите ѝ, освободени от дантелите си затвор В недействителната светлина на мъглата плътта и блестеше като алабастр. Розовите пъпки се бяха свили в големи твърди зърна. Какъв сладък контраст! Гладката мека заобленост, по-нежна и от най-скъпа коприна, и твърдостта на пъпката, жилава, съпротивляваща се, обещаната пролетно разцъфване...

Шантал тихо простена, когато жадните устни поеха тези болезнено чувствителни зърна. Лекото ухапване изпрати сладостни тръпки по тялото ѝ, извито цялото в един неутолим копнеж, граничещ с болката. Тя обгърна, врата на Жан-Пол и се остави омаяна на неговите ласки.

Той приседна на едно повалено дърво и я привлече на скута си. Огнени тръпки я пронизаха, когато той отметна пяната на фустите ѝ и между ръцете му и голото ѝ тяло остана само тънката батиста. Ето, и

последните панделки бяха развързани, интимното ѝ бельо се свлече на тревата, когато ръката му сграбчи жадно светлия мъх, недокосван от чужда ръка. Безвъзвратната интимност на това докосване я накара да потрепери, усетила топлата влага на непреодолимото си желание, не по-малко властно от неговото.

– О, ти ме очакваш, ти ме искаш!... Скъпа! Полудявам от сладкото ти желание! Не бързай, любов моя! Да не бързаме!... Имаме време...

Изнемогваща и треперееща, Шантал отстъпи прел смелата атака на мъжа, убеден, че има пред себе си вече опитна жена. Прехапа долната си устна така силно, че усети вкуса на кръвта, вкопчена в широките му рамене, единствената опора сред бурните талази на страстта.

Тя усети лекия настойчив натиск, който разтвори бедрата ѝ, разтрепераните му пръсти, които се ровеха все по-навътре в нея. Напрежението от това ритмично движение стана непосилно... Останала без дъх, Шантал се бореше със сълзите.

– Невероятна си! Чудесна си!... О, скъпа! Не мога повече!...

Едва когато усети изгарящия допир на възбудената му мъжественост, за миг Шантал изпита панически страх! Не! Не бива! Трябва да се отдръпне, да го помоли да спре... Да му каже... трябва да му обясни, че никога досега не е... Ала молбата ѝ се изгуби в дрезгавия вик, който се изтръгна от гърлото ѝ, когато той я повдигна на скута си и след това много бавно, безпощадно и властно я притегли върху себе си, за да се слее с нея.

Острата болка пресече дъха ѝ, ала Жан-Пол д'Обри беше твърде погълнат от собствената си страст, за да забележи вцепеняването ѝ. Той я повдигаше и я притегляше след това към себе си – едно безумно люлее-не нагоре и надолу, докато изведнъж жестоката болка отстъпи място на друго, невероятно усещане. Сякаш тътен разтърси цялото ѝ тяло, някаква вълна от жарава, не, някаква буря я вдигна и я запокити към него и тя се отпусна, потръпвайки в неопишуемо чувство на освобождение и блаженство.

– Жан-Пол... обичам те! – изстена Шантал неволно, когато дишането и ударите на сърцето ѝ се поуспокоиха и можа най-сетне да проговори.

– Малка вещица!... Моя... – шепнеше мъжът, заровил устни в косите ѝ. – Божествена си!

Не, не това бяха думите, които тя очакваше да чуе след този възвишен миг... Но инстинктивно разбираше, че и той е изгубил прословуто си самообладание. Че полага усилия, за да възстанови фасадата на

несъкрушимо нехайство, полагащо се на един дворцов кавалер.

В този миг до тях достигна далечно изсвирване на рог и лаят на кучетата.

– Ловците! Възможно ли е да се връщат отново насам?!

Шантал си представи гледката, която представлявате: разсъблечена жена с разголени гърди и вдигнати нагоре поли, сплетена в любовна прегръдка с мъж... Каква сцена! Какъв чудесен скандал!... Усети как се изчерви до корените на косите си.

– Шт! Не се бойте! Далече са. Нека ви помогна, скъпа!

Със същата сръчност, с която я бе разсъблякъл, сега Жан-Пол ѝ помогна да оправи дрехите си. След няколко минути само блясъкът в очите на Шантал и пламналото ѝ лице издаваха какво се е случило. Нейният компаньон изчисти грижливо листата и мъха, полепнали по полите ѝ.

– Елате да се присъединим към групата малко преди да стигнем двореца. В тази бъркотия никой няма да забележи, че по някое време сме се отделили.

Той ѝ помогна да се качи на коня и сам се метна на черния си жребец, който си бе пасъл кротко до кобилата в близката просека.

Шантал се нагласи на седлото и непознатата, причиняваща по-скоро наслада болка я накара отново да осъзнае онова, което се бе случило през този час.

Бе познала любовта в ръцете на Жан-Пол д'Обри. Но любов ли беше това? Или същото лекомислено удоволствие, което изплиташе толкова случайни и нетрайни връзки в жадния за забавления двор? Къде бяха любовните клетви, които жадуваше да чуе? Къде останах, задъханите уверения, че вече никога нищо не ще ги раздели?...

– Ще се видим ли пак? – изстреля тя направо и беше съвсем ясно, че няма предвид някакъв дворцов бал или лов. Очите ѝ изглеждаха огромни в смълчания сумрак на гората. Зелени езера, в чиято бездънна яснота блещукаше мъчително очакване.

Мъжът върху жребца се наведе над скритата ѝ в ръкавица ръка. Целуна я леко, едва ли не само с дъха си, избягвайки по този начин и погледа, и въпроса, затаен в него.

– Разбира се, че ще се видим, прекрасна моя! Нима толкова малко разчитате на притегателната си сила? Нима не знаете, че попадне ли някой в мрежите на очарованието ви, остава завинаги в плен? Ето ме роб на вашата магия, горска самодиво, тъй че едва ли скоро ще се освободим един от друг...

Звучеше по-скоро заплашително, отколкото мило, но Шантал

отблъсна мимолетния си страх. От какво да се бои? Най-после бе намерила Жан-Пол д'Обри. Какво би могло да ги раздели?

ГЛАВА ПЕТА

– Нов тоалет? Но, моля ви, скъпа лельо! Защо? Ще облека някоя от роклите, които и без това не съм слагала ни веднъж.

Диан дьо Мариво страдалчески потупваше слепоочието си с ефирната дантелена кърпичка, от която се разнасяха облаци парфюм, докато с другата ръка разтриваше челото си, затворила драматично очи. Истинско олицетворение на жестоко уязвена добродетел.

На Шантал тази пантомима съвсем не ѝ беше забавна. С мъка се съдържаше да не притури и още нещо към сърдитите си забележки. Ала отговорът на леля ѝ направо я сбеси:

– Но моля те Сериз! Искаш графиня дьо Видан да се появи на кралския бал в чест на дофина, облечена в миналогодишните си вехтории, така ли? Нима държиш да станеш за смях?

– Глупости! Миналата година изобщо не бях в двореца! – отсече Шантал с присъщата си необорима логика. – Следователно никой не познава гардероба ми.

– Ще престанеш ли най-сетне да остроумничиш! – изплака баронесата отчаяно. – Всеки ще избере за този бал най-разкошното и най-модерното и няма да позволя ти да правиш изключение!

– Най-разкошното! – не скри сарказма си Шантал. – Съзнавате ли вие, скъпа лельо, че тази година реколтата ще е съвсем слаба? Че всеки здравомислещ човек се запасява с жито, а не с кадифета и дантели? Прочели ли сте изобщо поне едно от писмата на сина си? От месеци Франсоа ви моли да намалите сумите, които вземате от именията, за да не е принуден да продава земя и гори. Това поне известно ли ви е?

Ако стройната фигура в утринната роба с канелен цвят се бе превърнала пред очите ѝ в огнедишаща ламя, мадам дьо Мариво надали би добила по-слисано изражение. Ръката с дантелената кърпичка падна морно в скута ѝ и големите светлосини очи се втренчиха в Шантал с безкраен ужас.

– Наистина... – заекна тя най-сетне. – Искаш да кажеш, че Франсоа изпраща и на тебе тези досадни писма? Добре ще го наредя! Не е редно да занимава и теб с глупости. И освен това, какви са тези безсмислици за пари? Ако той не е в състояние да ми изпраща достатъчно, просто ще взема на заем! Какво значение има? Цял свят го прави.

– Значи сте готова да се оставите в ръцете на някои лихвар? –

Шантал успя в последния миг да преглътне следващата фраза, която бе на езика ѝ: „Да не сте изгубили и последната капчица разум?!“

Истинско чудо бе как тази вятърничава и глупава жена е могла да роди един толкова съвестен, целеустремен и работлив, е, наистина и малко скучен мъж като Франсоа дьо Мариво. Навярно беше наследил най-доброто от баща си. Но сега вече Шантал разбра защо майка и син се понасяха взаимно само когато ги разделяха няколко дни път.

– Скъпо дете, не разбирам защо главата ми да се пръсне от болка! – Баронесата се надигна царствено и прошумя с коприните си. – Ще се разпоредя шивачката да дойде и се погрижи за тоалета ти. Празнува се раждането на престолонаследника! В такъв ден Негово величество ще поиска да демонстрира пред целия свят, че малкият принц е наследник на най-богатия европейски двор.

Откакто на първи ноември 1661 г. кралица Мари-Терез дари живот на първия си син, престолонаследника Луи, дворът ликуваше в нестихващ водовъртеж от празненства. Младата майка все още не биваше да напуска покоите си, обаче кралят не спираше да празнува редом с очарователната Луиз дьо ла Валиер, сякаш се връщаше от спечелена битка. Мълвата твърдеше упорито, че наградата си триумфаторът получил от небето, във вид на девствеността на въпросната прекрасна дама.

Любовницата му най-сетне бе отстъпила и се бе примирила. Клин клин избива! Истинската коронация на новата любовница щеше да стане на бала, насрочен за идната седмица.

– А що се отнася до тебе, скъпа... – баронесата поспря на двукрилата врата и обърна глава към племенницата си – би трябвало да си отпочинеш, за да си напълно здрава за бала. Беше истинска лудост да хукнеш навън веднага след онова неразположение. И да яздиш отгоре на всичко! Как не разбираш, че се погубваш! Трябва да си дълбоко благодарна на Негово величество, че ти изпрати личния си лекар. Очаквам от тебе да изпълняваш предписанията най-точно! Кралят се ужасява от болести. Само внимавай тези твои пристъпи на слабост да не се превърнат в навик. Това като нищо може да го накара да оттегли своята благосклонност.

Шантал, която се бе привдигнала от легло само преди два дни, кимна послушно. Тук леля ѝ наистина имаше право. Беше повече от лекомислено от нейни страна да вземе участие в лова. Последниците бяха значително по-сериозни, отколкото би могла да предположи Диан дьо Мариво. Защото дори и вече да нямаше болки в гърлото, главата и гърдите, дълбоко в душата ѝ гореше една рана, която я измъчваше много

по-силно.

Наложило се бе да прекъсне преждевременно престоя си във Фонтенбло, тъй като остроото око на мадам дьо Навай моментално откри, че след кралския лов графиня дьо Видан изпълняваше задълженията си пряко сили, с пламнало чело и пресипнал глас. Наистина, Шантал се чувстваше толкова зле, че не се засегна от острия тон на възмутената дама, която веднага я отпрати от покоите на кралицата.

Преживяваше болезнено раздялата с Жан-Пол, нямаше представа къде би могла да го открие, как да му изпрати някакво съобщение или да получи вест от него. След лова той се беше сбогувал с изискана вежливост и бе изчезнал. Дори Жюли не можа да научи къде е настанен барон дьо Гюиме нито кои слуги го обслужват. Сякаш бе фантом... Благородник, когото виждаха в двореца само там, където се появяваше тя самата.

А сега болестта не ѝ позволяваше да посещава двореца. Безкрайните дни на легло ѝ оставяха достатъчно свободно време, за да премисля случилото се в леса на Фонтенбло. Честно казано, беше се държала като леконравна жена. Бе се хвърлила най-безразсъдно на врата на Жан-Пол д'Обри, без да се възпротиви дори с един-единствен жест на опита му да я прелъсти. И той сигурно я бе възприел точно така, как би могла да го обвинява? Дали не я смята за някаква повърхностна глупачка? Заради това ли сега трябва да чака напразно и най-малък знак от него?

– Изглеждате бледа, госпожо! – Жюли се върна от съседната стая, където бе отишла за испанския шал на своята господарка.

Шантал се загърна в него, благодарна за тази допълнителна топлинка, и избягна да срещне погледа на Жюли в огледалото. Собственото ѝ отражение и се стори ужасно. Наистина беше много бледа и измъчена. Авантюрата, в която се бе заплела заради Сериз, започваше да се отразява зле на нервите и на здравето ѝ. Или друга беше причината за раздразнението ѝ? Един избягал любовник, например?

– Имате посещение – обяви Жюли някак между другото, докато забождаше с фуркет една къдрица в ненапудрените ѝ коси. – Мислех си, че ще предпочетете леля ви да не разбере, та си позволих да поканя на своя глава господина в малкия салон, за да не го види баронесата.

Посетител? Шантал смръщи чело и отправи към камериерката на сестра си въпросителен поглед. Познаваше вече достатъчно добре Жюли, за да долови, че нарочно не съобщи името на посетителя, Нарочно и многозначително. Ето че Жюли бе започнала да ѝ се меси и да решава вместо нея!

– Кой е?

– Барон дьо Гюиме.

Жан-Пол! Шантал видимо трепна. По бледите ѝ досега страни се разля червенина. Но Жюли изглеждаше изцяло погълната да подрежда предметите върху тоалетката. Първо събирането на фуркетите един по един, след това грижливото до педантичност почистване на космите от сребърната четка... Не вдигаше глава от занимаието си. Ала беше ясно, че тайно наблюдава въглчето на окоото реакцията на господарката си.

В необичаен пристъп на кокетство Шантал се взря в огледалото. Дали да не се преоблече набързо?

Светлокафявата атлазена рокля с навървена на кордели кремава дантела около правоъгълното деколте и по воланите на полата подчертаваше тънката ѝ талия, около която бе завързан ешарф от същата кремава дантела. От тесните ръкави, прищипнати над лакътя, към китката се спускаха водопади скъпа дантела. Освен малкия часовник на колана, Шантал не си беше сложила никакво бижу. Само един лъскав кичур – точно по модата – се виеше върху голото ѝ рамо.

Не! Така е добре! Не би имала търпение да се преобличи официално, когато знае, че Жан-Пол я очаква зад стената.

Шантал стана, пооправи полите си и пое дълбоко въздух, преди да отвори решително с две ръце вратите към салона и след това бавно и най-грижливо да ги затвори.

Все още с ръка на бравата, тя се спря, вперила очи в госта, които бе застанал до прозорците към градината. Мътната светлина на ноемврийското пладне подчертаваше острите бръчици в въглчетата на очите му и превръщаше златото на косите му в светъл месинг. При звука на отварящата се врата гостът се бе извърнал към нея. Широката тъмна пелерина от фламандско сукно, която бе наметнал върху тъмния си жакет, тесният панталон и лъскавите ботуши за езда не се различаваха, от досегашните му винаги семпли дрехи... При вида му сърцето ѝ заблъска с разтърсващи, неравномерни удари. Беше и непосилно да запази самообладание.

– Мадам! – Той тръгна към нея и се поклони със свойска небрежност. *Може би мъничко по-свойски и мъничко по-нехайно, отколкото би следвало*, помисли си Шантал. – Научих че сте болна, ужасно съжалявам! Реших че трябва незабавно да се осведомя лично за състоянието ви и да предам този малък знак на внимание, може би ще спомогне за вашето оздравяване. Позволете ми...

Изпод широките дипли на наметката си той измъкна като фокусник

малка сребърна кутия. Върху изпъкналия капак, украсен с емейл, бе изобразен речен пейзаж и Шантал неволно си спомни за своя дом на брега ни Лоара.

Когато отвори кутията, Шантал видя, че е пълна с ухаещи на виолетки желирани бонбони.

– Колко мило! – промълви тя смутено и отново затвори бонбоние-рата. Не се осмеляваше да срещне погледа му, а мина покрай него и остави подаръка на камината. – Приемете моите благодарности – добави тя, изгубила дар слово. Не знаеше как би могла да води разговор с човек, чиито погледи усещаше като докосване през дрехите си.

– Неутешим съм, защото чак днес разбрах за вашето неразположение. – Баронът явно реши да се нагърби с воденето на разговора. – Различни дела ме задържаха, далеч от Париж. Чак като се върнах научих, че сте болна и че сте под грижите на баронеса дьо Мариво. Смея ли да се надявам, че здравето ви междуременно се е подобрило?

Не този престорен брътвеж би искала да чуе тя от мъжа, комуто се бе отдала с такава пламенна страст. Сега тя гледаше този човек, разкъсвана от противоречиви чувства. Отчасти облекчена от обясненията му и същевременно разтревожена, че нещо отново може да ги раздели... Чупейки нервно пръсти, тя се обърна към него и вирна брадичката си, без да съзнава, че това ѝ придава вид на непознаваща страх, войнствена амазонка.

– О, не точно болна! Просто ме болеше гърло и кашлях, а главата ми заплашваше да се пръсне. Както виждате обаче сега съм добре. Благодаря ви за съчувствието!

Този рязък, едва ли не по войнишки рапорт извика лека усмивка по устните на госта, която изчезна прели Шантал да се е уверила, че я е имало.

– Не виждам защо трябва да разговаряте с мен, сякаш ме посещавате само от вежливост – продължи Шантал не по-малко остро. – Къде бяхте? Ходихте ли във Венсан? Дук дьо Мазарен, който живее там, е единственият наследник на кардинала...

– Боже мой, скъпа приятелко! Винаги ли говорите само делово?

Шантал долови иронията, ала не можа да си обясни причината ѝ. Едва се въздържа да не тропне с крак, съвсем не като дама, и да не му поиска обяснение.

Тя се отдалечи от камината, приседна на една табуретка и го подкани с жест да се настани:

– Седнете и разказвайте!

– Няма нищо особено за разказване. – Гостът отметна пелерината си и се отпусна срещу домакинята. Шантал забеляза, че той е заменил рицарската си сабя с някакъв страшен на вид меч в кожен калъф. Нима той смята за уместно да прави посещенията си така въоръжен?! – Дукът беше много любезен, прие ме незабавно. Успя обаче да ме убеди, че всички документи, свързани с държавните работи на Негово високопреосвещенство, са били предадени на краля. Мисля, че не ме излъга! Той е сърдечен човек, който няма нищо общо с лукавството на покойния си чичо, нито пък с неговата пословична алчност.

– Ще рече, че и тази следа се загуби в пясъка?

– Не съвсем. Успях да науча, че една от последните дами, които са посетили кардинала, е пожелала да бъдат занесени на болния някакви документи от писалището му. Следите ли мисълта ми?

– Какво точно трябва да следя? – Недоумяваща, Шантал смръщи вежди.

– Въпросната посетителка е била Нейно величество Ана Австрийска, кралицата-майка на френския двор и лична приятелка на кардинала. Била е съпровождана само от няколко доверени придворни дами, сред които и нейната душеприказчица баронеса дьо Мариво. Хората са останали с впечатлението, че това е било нейното сбогуване с Мазарини.

– Е, и какво? – Шантал започна отново да чупи пръсти, без да забелязва, че несъзнателно мачка и дантелите си. Две големи, ясни зелени очи сезираха в човека, които най-внимателно следеше всяка промяна в изражението ѝ. Нищичко в това тясно, побледняло лице не показваше, че тя знае за какво става дума.

– Нима е възможно да сте пропуснали да забележите, мадам, че като протеже на баронесата сте била включена в кръга на тези придворни дами? Че кралицата-майка ви е натоварила с поверителната задача вие да вземете от писалището на Негово високопреосвещенство въпросните документи заедно с някои други книжа?

Нервните пръсти на Шантал замряха. Лицето ѝ стана мъртвешки бледно. Първото ѝ чувство беше гняв. Тази проклетата Сериз! Какви ли още неща е премълчала, обхваната само от мисълта за своя Доминик! Същият този Доминик, който беше братовчед на Жан-Пол и навярно не е имал и най-малката представа, че наследникът на граф дьо Рокай е жив и ще търси правата си.

Мислите ѝ се блъскаха в главата ѝ. Какво би могла да каже, без това да бъде предателство спрямо сестра ѝ?! Защо обстоятелствата я

принуждават да мами точно човека, когото обича с всяка фибра на съществуването си? Той, несъмнено, ще помисли, че тя знае много повече от онова, което му призна. Че играе някаква игра и че всички въпроси, които му зададе, са целели само да го отклонят от върнатата следа... Осъзнаването на този факт обля с ярка руменина лицето ѝ.

– Не, нали? Естествено, че не сте го забравили. – Жан-Пол също долови смущението ѝ. Сега вече сарказмът му се отприщи: – Като лоялна и свръх предана дама на Нейно величество вие естествена знаете кога трябва да държите езика зад зъбите си и кога можете да чуруликате. Така е, нали, госпожо?

– Жан-Пол, вие разбирате всичко съвсем погрешно. Аз...

Шантал рязко млъкна. Би ли могла да каже нещо, без да наруши клетвата, дадена на сестра ѝ?! За нищо на света не бива да издаде Сериз, да признае, че сестра ѝ е заминала, че тя играе нейната роля и че не знае абсолютно нищо... Ледени тръпки я побиха под изгарящия поглед, който я приковаваше на мястото ѝ.

– Аз трябва да разбирам, така ли? – повтори той злобно. – Дори и не мисля да го сторя, мадам! Нека приключим с тази долнопробна игричка помежду ни! Останах с впечатление, че сте умна жена, която е в състояние да направи разлика между добрата сделка и мимолетното удоволствие. Вие много добре сте разбрали какъв шанс ви дарява съдбата, когато сте отворили онова писалище от черешово дърво. Взели сте не само документите на кралицата, а сте се възползвали от възможността да поровите с красивите си пръстчета и из други полезни и доходоносни писания! Или се каните да ме уверите, че намеците ви за фрондата по време на лова във Фонтенбло са били напълно случайни?

Шантал стоеше като поразена от гръм. Вцепенението ѝ, което впрочем Жан-Пол прие като самопризнание за вина, беше предизвикано всъщност от зловещ ужас. Мислите ѝ се сипеха като градушка, коя от коя по-мъчителни ала най-страшен от всичко беше очевидният факт, че Жан-Пол д'Обри изпитва към нея всичко друго, но не и любов. Само човек, който мрази, може да изговори безпощадно и хладнокръвно такива обвинения.

– Заслужавате моите комплименти! Признавам, че твърде добре знаете как да накарате един мъж да си изгуби ума по вас – продължаваше да сипе той обвиненията си. – Замаяхте ме с чаровете си на рафинирана прелъстителка и ме направихте на глупак! Ако не бях чул разкритията на дук дьо Мазарен, никога не бих направил някаква връзка между вас и този заговор.

Горчивината в думите му помогна на Шантал да се опомни от уда- р много по-бързо, отколкото каквото и да било мило обръщение. Миг- новено огънят по страните ѝ се смени с мъртвешка бледност, цялото ѝ тяло потрепера като от удар. Но тя бе дъщеря на един горд баща и на не по-малко силна духом майка. Дори и смъртно ранена, тя бе способна да устои и да не рухне пред очите му. Дори успя да наподоби нещо като усмивка, въпреки че сълзите изгаряха очите ѝ.

– Правите ми наистина чудесен комплимент – възкликна тя с не по- малко хаплив тон. – Приемете моята благодарност за това високо при- звание на многостранните ми таланти. От своя страна и аз оценявам фак- та... че вие също доста се постаряхте. Впрочем, греша ли или наистина има и някаква друга причина за вашето тъй любезно посещение?

– Назовете цената! – Жан-Пол се бе отказал от всеки опит да ими- тира вежливост.

– Цената? – Шантал не разбра веднага смисъла на злобното подмятане.

– Кажете каква цена ще искате за документите, които сте присвои- ли! Защото не може да има никакво съмнение, че те са във ваши ръце. Колко ще искате? В края на краищата всяка уличница си има цена.

Шантал скочи от табуретката. За миг имаше предимството да го из- гледа отгоре надолу – под погледа ѝ блестеше русата му коса, с нюанси, преливащи от най-светло сребро до най-тъмен бронз, широките плещи, които бе прегръщала само преди няколко седмици, обезумяла от страст. Но сега имаше едно-единствено желание – да удря, да отмъсти за нане- сеното ѝ оскърбление.

Ръката му светкавично сграбчи пръстите и така здраво, че тя не мо- жа да се освободи. Грубата му хватка се стегна около китката ѝ като же- лезна скоба и я накара да простене.

– Луд ли сте? Боли!

– Който си играе с огъня, трябва да е готов да се опари, графиньо!

– Спестете ми вашите афоризми! – просъска злобно тя. – Нищичко няма да получите от мене! Дори и ръката ми!

Тя осъзна двойствения смисъл на тези думи едва след като бяха изречени. Жан-Пол се надигна, без да разхлаби хватката си. Сега бяха толкова близо един до друг, че тя долови познатия му мирис, напомнящ ѝ за миговете нежност, които биха споделили един с друг.

Ароматът на амбра и кожа, излъчван от дрехите му извика спомена за страстните му устни по тялото ѝ и тръпката на невероятна наслада. Освен пулсиращата болка в китката си тя усети, че я обхваща

предишната слабост.

– Винаги получавам онова, което желая, мадам! Ледено-спокойният му тон накара да настръхне всяко косъмче по тялото ѝ. – Помислете върху думите ми. И преценете добре какъв ще бъде отговорът ви следващия път! А дотогава...

Преди тя да разбере какво мисли да прави, Жан-Пол освободи китката ѝ от жестоките си пръсти и я привлече в обятията си. За миг тя срещна странния му поглед, преди устните му да покрият устата ѝ. Невероятен поглед, в който имаше всичко – копнеж и болка, гняв и презрение, но също и страст, и още нещо, което трудно би могла да назове. Възел от противоречиви чувства, дамгосани от безпощадната грубост, с която той захапа устните ѝ. Шантал усети дъха му, езика му, зъбите му и, повлечена от вътрешна повеля, се отдаде на отчаяното желание, което събуди в нея тази целувка.

Дишайки тежко, с разтреперани колене и натежало тяло, тя остана омаломощена, докато стъпките му се отдалечаваха по коридора. От гърлото ѝ се изтръгна ридание и тя осъзна, че не нейната съпротива го бе възпряла да се възползва от всеотдайната готовност на тялото ѝ.

Унизена, наскърбена и бясна от гняв, тя въпреки всичко беше готова да му се отдаде с трескава жар, стига той да бе направил и най-малък опит. Засрамена, Шантал сложи длан върху наранената си уста и затвори очи. Дали Жан-Пол д'Обри съзнаваше каква страхотна власт е придобил над нея?

Чак дъхът ѝ излизаше на пресекулки... Опита се да се овладее. В този момент Шантал стоеше не само пред развалините на своята наивна любов. В този момент тя осъзна, че не може да се осланя дори на собственото си тяло. То щеше да я предава всеки път, щом само се докоснеше до Жан-Пол д'Обри. Мъжът, който я презираше и който я смяташе за крадла и измамница.

ГЛАВА ШЕСТА

Грандиозният бал по случай раждането на престолонаследника за-сенчи с великолепието си всички досегашни празненства. Наред с представителите на аристокрацията, на духовенството и на цялата страна, в двора пристигнаха и дипломати от най-славните европейски дворове, за да засвидетелстват своето уважение към малкия принц, фактът, че главното действащо лице, както и неговата малка не присъстваха на ослепителното празненство, изглежда не смушаваше никого.

Сега в центъра на вниманието бе очарователната Луиз дьо ла Валиер, която кралят бе дарил със своето благоволение. Гостите отправяха дълбоки поклони и реверанси към Нейно кралско височество принцеса Анриет, елегантната и изтънчена снаха на краля, която се бе нагърбила с ролята на официална домакиня, макар да се мълвеше, че насаме, в заключените си покои, беснеела от ревност заради Луиз.

Шантал беше облечена според последния вик на парижката мода. Леля й я бе накарала да сложи тази „robe transparent“, въпреки съпротивата на Шантал. Но мнимата графиня Видан не можеше да отрече, че никога досега не е имала толкова красива дреха.

Върху семплата рокля от бяла, извезана със сребро коприна, падаше втора, отворена отпред рокля от тежък сребърен бродат с дълг може би метри шлейф. От същата твърда и блестяща материя беше ушита и горната част, със стигащи до лакътя тесни ръкави и предница, обсипана със скъпоценни камъни. Върху тази сребърна броня обаче бе метната прозрачна, ефирна като паяжина сребриста дантела. Тя обхващаше като облак полите, струеше на водопади от ръкавите, обточваше дълбокото деколте, което оставяше открити почти половината й гърди. Красиво набрания около деколтето нежен рюш с малко по-тъмен цвят великолепно подчертаваше алабастровата й кожа. С напудрените до бяло коси и блещукащите диаманти на корсажа си Шантал приличаше на приказна фея; фея, която очите на краля следяха неотклонно през цялата вечер.

– За нас е щастие да ви видим отново в добро здраве, мадам дьо Дюка! – посрещна я той с тон, преливащ от благоволение, и й подаде ръка, за да я привидгне от дълбокия реверанс, в който бе потънала пред него.

– Вие сте безкрайно милостив, сир... – Костваше й огромно усилие да се владее. Бе истинско безсрамие да разиграва подобна комедия пред

краля на Франция! Какво вършеха те двете със Сериз?! Та баща им говореше с толкова дълбоко уважение за младия владетел! Шантал не смееше дори да помисли какво би казал той, ако разбере някога за измамата.

– Бъдете и вие безкрайно милостива, мадам, и ми разрешете да ви покана за този танц!

Само леката руменина на бузите издаваше нервността на Шантал и нейното притеснение от тази необикновена чест. Постара се да вложи цялата си грация в своя отговор на тази покана, докато целият двор се скупчи около паркета, за да наблюдава тържествената сарабанда. Балният костюм на краля беше от твърд златен бродат. В многобройните бастии и кордели блестяха безброй диаманти. Дватама представляваха невяротно съчетание от блясък и съвършенство.

– Като слънцето и луната! – ахна някой и сега вече целият двор изведнъж видя с други очи малката графиня дьо Видан. Трябваше да си спомни, за да не забележиш колко силно е пленен кралят от нейната близост. Пред очите на всички Негово величество щедро демонстрираше възхищението си от Сериз дьо Дюка и неспособността си да откъсне очарования си поглед от съблазнителното ѝ деколте.

Звукът на цигулките бе като нежен фон за техния разговор, който Шантал успяваше да води, въпреки че през цялото време проклинаше наум вятърничавата си егоистична сестра. Сега тя трябваше да чуе как мадам дьо Дюка била приковала от доста време вниманието на краля, но все успявала умело и ловко да избягва всяка близост...

Ала как можеше да стори същото и Шантал, за бога? Собственият ѝ опит с другия пол се ограничаваше до общуването с един твърд баща, със самоуверените ѝ братя, покорните слуги и раболепните арендатори... Защото беше заровила дълбоко в сърцето си унизителната авантюра с Жан-Пол д'Обри. За него не желаше да си спомня.

През всичките тези години никой не я бе научил как трябва да се държи една дама с явно влюбения млад крал. Първият рицар на страната я отрупваше с комплименти, докато съпругата му все още не напускате постелята си на лехуса, а любовницата му нетърпеливо очакваше той да се върне при нея...

За беда, Шантал трябваше да признае, че младият владетел притежава много повече от обикновен чар. Начинът, по който напетият красавец умееше да гледа жените, беше наистина неотразим – едва загатната усмивка, трепкаща около пълните сладострастни устни, усмивка, достатъчна да се почувстваш красива и желана... А дори и сестрата на Сериз

не бе недостъпна за това атакуващо мъжко възхищение.

Още повече, че мъжът, когото тя обичаше до отчаяние, я смята без друго за алчна и безогледна интригантка... Но сега само това ѝ липсваше – да се впусне във флирт с Негово величество! Положението ѝ бе достатъчно тежко и без тези допълнителни усложнения.

– Не ми се изплъзвайте, мадам! – каза владетелят игриво, когато сарабандата свърши, все още стискайки ръката ѝ.

– О, господарю, не бих желала за нищо на света да предизвикам вашето недоволство! – измърка Шантал смирено и притвори кокетно ресници.

– Знаете, че „недоволство“ не е точната дума за чувствата, които питая към вас, красавице. Нима е възможно да не сте забелязали колко много ви... ценя?

Шантал пламна. И то не от дръзките думи, а защото изведнъж осъзна с болезнена яснота по какъв тънък лед стъпва през цялата вечер.

– Жестока сте! – промълви кралят така тихо, че само те двамата можеха да го чуят, и вдигна ръката ѝ до устните си. – Но помнете, че този, който ви преследва, е страстен ловец!

Многозначителното притискане откъм вътрешната страна на китката ѝ изпрати по тялото на Шантал неударимо болезнена тръпка. Коприненото драсване на брадичката на Луи ѝ подсказа твърде интимно, че има срещу себе си мъж, а не символ. Не, не беше дорасла за бурното ухажване на краля! Какво се прави, за бога, за да държи на разстояние своя повелител? Беше благодарна на небето, че всичко това става по време на дворцов бал, а не на някой от онези интимни празници, когато надали на някого би направило впечатление, когато някоя двойка се уедини...

– Някой ден ще проверя дали действително сте така недостъпна, Сериз дьо Дюка! Студена като снега по далечните върхове... Довиждаме, сребърна красавице!

От заплахата, стаена в тези весели думи, я побиха още по-студени тръпки. Шантал бе достатъчно умна, за да разбира, че не можеш да отхвърлиш ухажването на един крал. Или все пак е възможно? Дали неговата суверенна власт отива наистина толкова далеч, та би могъл да притежава всичко, което пожелае! Всяка жена, независимо от волята ѝ?

Имаше нужда да обмисли всичко на спокойствие. На някое тихо прохладно място, а не сред този потоп от светлини и хора, сред облаци от аромати и парфюмирани пудри, сред смехове и шепот, които се виеха като опашка на комета след краля всеки път, когато, както днес, се

появеше сред царедворците си.

– Моите поздравления, мадам! Виждам, че амбициите ви имат прицел! – В дълбокия хрипков глас изскърца ненавист, която накара опънатите до крайност нерви на Шантал да трепнат болезнено.

Тя вдигна бялото си дантелено ветрило с тънички сребърни пръчици, за да прикрие лицето си – останаха да се виждат само яркозелените ѝ очи. Очи като лумнали в отблясъци смарагди сред цялата тази сребърна белота. Очи, ясни като прозрачни води, чисти и дълбоки, в които човек би могъл да се удави, без да успее да разгадае тайната им.

– Барон дьо Гюиме! – Тя изрече фалшивото му име с нотка на предизвикателство. – Вие на този бал? Изненадвате ме!

– Наистина ли? А къде другаде бих имал удоволствието да разговарям с дама, която хвърля мрежите си дори към краля на Франция? – Заплашителното пламъче в златните очи на горски хищник говореше, че са го ръководели съвсем различни чувства. – Обмислихте ли малката сделка, която ви предложих неотдавна, мадам? Разбирате, предполагам, че съм заинтересуван от бързото ѝ уреждане.

Арогантността, с която постави без бавене въпроса, след като я обвини, че се опитва да се хвърли на врата на краля, беше наистина невероятна. Също както и наглата непринуденост, с която се движеше в един дворец, който щеше да затвори пред него вратите си в мига, в който узнаехме истинското му име. Сякаш изобщо не се вълнуваше от грозящата го опасност. Правеше впечатление на човек, който или не се притеснява от нищо, или умее да се владее така, че не би позволил на никак ви чувства да го отклонят от целта му.

Шантал си наложи да диша колкото се може по-бавно и по-дълбоко. Жюли бе пристегнала толкова силно връзките на корсета ѝ, че имаше опасност или той да се пръсне по шевовете, или тя да припадне, ако даде воля на темперамента си. Отдръпна се леко от високата фигура в костюм от тъмночервено кадифе, украсен твърде съдържано с обичайните кордели. Чак когато двукрилата врата на залата се затвори след тях. Шантал осъзна колко умело беше успял да я преведе през тълпата развеселени гости.

Въпреки че коридорите на двореца също бяха осветени, те изглеждаха почти сумрачни в сравнение с блясъка в голямата зала. Тук сенките бяха по-дълги, дори сведените клепки на Шантал хвърляха прозирно отражения върху страните ѝ. Тя усещаше с всяка поразя на кожата си присъствието на разярения мъж до своето рамо въпреки че се опитваше изобщо да не дава вид, че го забелязва. Показеше ли, че се бои от нещо,

бе загубена. Поне това разбираше инстинктивно.

Усещаше топлината на ръката му през дантелата на лакътя си. Усещаше и стискането, което тутакси ставаше по-силно, направеше ли опит да се освободи от него.

– Къде ме водите? – попита Шантал възмутено. – Нямам намерение да напускам бала!

– Можете да се върнете, щом стигнем до споразумение.

– До споразумение?! – Въпреки че знаеше за какво намеква, Шантал се опита да си придаде вид на пълно недоумение. – Не ми е известно нищо, за което би трябвало да се договаряме, бароне!

– Искам документите, които сте прибрали от дома на кардинала. Тъй като не са в жилището ви, предполагам че сте били достатъчно хитра да ги скриете на някакво тайно място. Така ли е?

– Да не искате да кажете, че сте претърсвали стаята ми? – възкликна Шантал ужасена.

– Направих точно онова, което вие сте сторили с писалището на Негово високопреосвещенство.

В аргумента имаше логика, трябваше да му се признае. Разбира се, само ако тези негови обвинения отговаряха на истината. Нещо, което Шантал все още отказваше да повярва. Защо Сериз дьо Дюка ще извърши толкова долнопробна постъпка? Защо ѝ е трябвало да поеме подобен риск?! Придворните интриги изобщо не се връзваха с милата, нежна Сериз. Шантал беше готова да се обзаложи на какво ли не, че дори само при мисълта да се рови в чужди вещи Сериз би припаднала от ужас. Не, каквото и да се е случило тогава във Венсан. Сериз нямаше вина за него.

– Мислете каквото желаете. Нямам намерение да се оправдавам пред вас – каза тя твърдо.

Разбра обаче, че ще е невъзможно да се освободи от здравата му ръка. Трябваше да избира – или да се покорява, или пред очите и ушите на швейцарската гвардия, която бе поела охраната на двореца, да направи скандал, които положително щеше да стигне до ушите на краля.

А точно сега, след разговора по време на танца, това би било повече от неразумно.

Междувременно стана ясно, че баронът явно я водеше към малкия ѝ апартамент в Лувъра. Салонът, спалнята и миниатюрната дневна не можеха, разбира се, да се сравняват с покоите на членовете на кралското семейство, ала все пак бяха по-разкошни от апартаментите на редица други придворни дами. Чак сега Шантал започваше да разбира на какво се дължи тази привилегия, защо на Сериз е отреден такъв лукс. Защото

освен задълженията си към Мари-Терез е изпълнявала и поръчки на кралицата-майка? Или защото в коварните планове на краля, докато я преследва като дивеч, се е предвиждало да ѝ се демонстрират предимствата от една евентуална капитулация? Как не си зададе тези въпроси по-рано? Как не се досети?!

Шантал се измъчваше в мълчаливи упреци за собственото си безразсъдство. Но последиците от болестта, съчетани с болката и горчивото отчаяние, които разкъсваха душата ѝ след последната среща с Жан-Пол, я бяха лишили от способността да мисли логично. Не е лесно да понесеш мисълта, че човекът, на когото си дарила всеотдайно любовта си, те презира...

Без ни най-малко притеснение същият този човек сега влезе в дома ѝ, влачейки я със себе си като облак от сребристи дантели. Сякаш водеше някаква непокорна слугиня, за да я накаже.

Жюли, приседнала пред камината с ръкоделието си, подскочи от изненада.

– Господарката ви няма повече нужда от вас тази вечер – отсече Жан-Пол д'Обри. – Иска да си почине. Лека нощ!

– Госпожо?

Шантал долови въпросителната нотка в гласа на Жюли, но кимна. За добро или за зло трябваше сама да изведе тази битка до край.

– Господин баронът е прав, Жюли. Всичко е наред... Ще се оправя сама.

Пак лъжа! Отново една от тези проклети лъжи, с които е пропит целият ѝ живот! От момента, в който прегърна Сериз на сбогуване, не спираха да се нижат измама след измама. Шантал се опитваше да запази самообладание поне външно. Непреклонната ѝ гордост беше единствено то ѝ оръжие в тази неравна борба.

Сега тя пристъпи до малката масичка, на която бяха приготвени кристална гарафа с вино и чаши. Докато бавно пълнеше догоре красивите венециански бокали, мъжът, който я наблюдаваше, не видя нищо друго, освен образец на спокойствието, съвършената еlegantност и изящните движения на светска дама. Безкрайното ѝ самообладание го накара да побеснее още повече. Мисълта, че именно очарователната Сериз дьо Дюка се оказа онази малка интригантка, която е измъкнала изпод зоркото око на кралицата-майка толкова важни документи, го караше да излезе от кожата си. Но сведенията, които бе получил от самия камериер на кардинала, не оставяха и най-малкото съмнение. А и тя изобщо не се бе опитала да отрече станалото във Венсан. Крадла, мошеничка и...

вещица. С такива всеки разумен човек трябва да е нащрек!

– Ще пиете ли глътка вино? – Нехайният ѝ тон хвърли посетителя в още по-злобни мисли. – Това е единственото, което мога да ви предложа.

Беше застанала с гръб към камината и светлината на жаравата хвърляше по сребърната ѝ рокля червеникави блясъци, от тях цялата ѝ кожа светеше сякаш отвътре в розово.

„Като изгряваща зора!“ – помисли неволно Жан-Пол д'Обри. Пламенна, чиста, свежа красота. Чудно ли беше, че дори кралят не може да устои на тази опасна смесица от естественост, чар и амбиции?

– Престанете с тези игрички! Много добре знаете какво искам от вас!

– Виното е от Лоара – обясни тя, сякаш не бе чула думите му.

– Дайте ми документите!

– Не са у мене.

– Лъжете!

– Ами претърсете още веднъж, щом мислите така! – С широк жест тя посочи надменно целия салон – тапетите от скъпа дамска, креслата, раклите и изящната витрина, поставена между двата прозореца. След това жадно отпи голяма глътка вино и установи колко успокоително и действа студената течност. Шантал изпи чашата си и си наля още вино.

Гостът светкавично промени тактиката. Долови го веднага по видамото му трепваме, който сега се обърна към нея с усмивка, все още изпълнена със сарказъм, макар че трябваше да наподобява молба за извинение:

– Какъв е този сърдит тон между нас, мадам? Доскоро имах впечатлението, че се допълваме ве-ли-ко-леп-но!

Шантал се задави от виното. Закашля се, обхваната от срам. Знаеше за какво намеква. О, не! Няма да се остави да я върне към онези спомени! Достатъчно болезнено е да живее с неговите подозрения и обиди. Ако той реши да играе отново ролята на съблазнител, криво си е направил сметката!...

– Да не сте ме докоснали! – изфуча тя, щом само успя да си поеме дъх. Пресегна се към камината да остави опипом чашата, но тя падна и се разби с ясен звън на каменните плочи пред огъня. Виното изпръска полите на роклята ѝ, но Шантал не обърна, внимание нито на чашата, нито на петната. – Ще извикам стражата на помощ, ако направите едноединствено движение.

– Защо този внезапен страх, прекрасна моя? – Кротките думи бяха в остро противоречие с нескритата ѝ паника. – От какво се боите? Не съм нито средношен убиец, нито краден! Става въпрос за правата на един човек, за неговата чест и за честта на семейството му. Вие ми отказвате и едното, и другото. Смятате ли, че постъпвате справедливо?

– Не е в моя власт да ви помогна! – Шантал притаена инстинктивно ръка към гърдите си, като че искаше да успокои някак лудото биене на сърцето си.

– По този въпрос мненията ни се различават.

Сега ролите бяха разменени. С инстинкта на ловец Жан-Пол д'Обри долови, че нещо бе нарушило мраморното спокойствие на младата жена. Едно предимство, което той трябваше да използва.

– Защо се колебаете? Кого пазите? Кой е този, който предлага повече за вашите услуги? Защото не мога да повярвам, че изпитвате тайно желание да съсипвате невинни хора! Какво ви е сторило семейството ми?

Шантал се обърна с гръб към него, но имаше чувството, че очите му се забиват като кинжал между плешките ѝ.

– Това, че решихте да се сблизите с мене, беше просто една долна игра, нали? – каза Шантал сухо. – Една прелъстена жена може да бъде убедена по-лесно. Съжалявам, че ще ви разочаровам, господин д'Обри, но аз зная да правя разлика между леглото и честта. Дължа лоялност на кралицата. Не ми е позволено да говоря за онова посещение при Негово високопреосвещенство.

Това извъртане звучеше правдоподобно. Ала Жан-Пол д'Обри не беше човекът, когото то да стресне. Смехът му го потвърди.

– Какво достойно благородство, скъпа моя! А ваше задължение ли е също така да пречите да се разкрийт мошеничествата на кардинала? Интересно би било да се разбере дали и кралицата-майка сподели вашето виждане. Негово високопреосвещенство ѝ е предал тези книжа от страх за спасението на вечната си душа. Пожелал е Ана Австрийска да въздаде справедливост на някои невинно пострадали. А вие заставате против това желание. Как бихте се преборили със собствената си съвест?

Това беше дуел, в които вместо саблени удари се разменяха думи. Трябваше да бъдат парирани жестоки удари, които целяха да наранят жестоко и двамата участници.

Шантал потрепери от удара, ала и тя беше улучила – разбра го по побелелите устни на противника. Златото в светлите му очи бе помръкнало като бронз. Тя не знаеше откъде ще нападне, но се готвеше за

следващата му атака.

– Вие по нищо не се различавате от тълпата елегантни кокошки, предлагащи се на Негово величество. Като че ли сте правени по един казълп! Моите комплименти! Ще стигнете далеч във френския двор. А и аз лично ще ви препоръчам тук-таме.

Шантал бе вперила поглед в един масивен свещник от полирано сребро. В шестте му разклонения горяха дебели жълти свещи от пчелен восък. Само мисълта как ще накара тези свещи да изгаснат, като запрати цялото това великолепие в главата на оскърбителя си, ѝ помогна да се овладее.

– Съжалявам, че ви направих тази услуга. Но обикновено греша само веднъж – процеди тя. След това вдигна гордо главата си със снежнобели напудрени къдрици и протегна ръка към вратата: – Сбогом, бароне, мисля, че нямаме какво повече да си кажем.

– Трябва да сте изглупяла, прескъпа графиньо, ако си мислите, че можете да приключите партията помежду ни по този начин. – В тихия глас се таеше заплаха. – Не съм от бойците, които се отказват, преди да са победили. Вие държите в ръцете си нещо, което ми принадлежи, и аз ще успея да си го взема!

– Грешите...

– Ах, така значи? – С две само крачки той се озова изведнъж до нея, хвана я за раменете и я принуди да застане беззащитна пред огъня на очите му. – А защо избягвате погледа ми? Защо избягвате въпросите ми? Вие сте били у кардинала, цялото ви поведение го доказва! Затънали сте в интриги до прекрасните си ушенца! Да не си въобразявате, че не долавям колко сте объркана?

Фактът, че той бе колкото несправедлив, толкова и абсолютно прав, накара Шантал да замълчи. Тя бе измамница, за каквато той я смяташе, но не и развратницата, която той така презрително заклеяваше. След като не забеляза дори, че е първият мъж в живота ѝ, най-малкото тя щеше да му го каже! Никога и за нищо на света няма да му даде възможност да тържествува.

– Войната между нас едва сега започва, мадам! И не мислете, че това е бил последният ми ход!

Пусна я така рязко, че Шантал залитна. Една врата се затвори с трясък и тя остана сама между обвитите със скъпоценни коприни стени. Потръпна от студ и обви с ръце раменете си. Не се бе случило онова, от което е страхуваше, ала въпреки това коленете ѝ трепереха.

Тя пристъпи към най-близкия стол. Под подметките на атлазените

й пантофки нещо изхрущя върху мекия килим – стъклата от разбитата чаша. Разтърквайки слепоочията си с върховете на пръстите си, Шантал се отпусна на креслото и облегна глава назад, затвори очи.

– Сериз! В името на всички светии, сестрице, как си? Как мога да те открия? Защо нищичко не ми каза за всичките тези неща! – изплака тя отчаяно.

Но още докато си задаваше тези въпроси, Шантал вече знаеше отговора. Камъчето, което липсваше в тази злощастна мозайка. Мъжът, когото Сериз обичаше и за когото щеше да се омъжи. Синът на онзи д'Обри, който по думите на Жан-Пол неволно беше станал причина за унищожаването на семейството.

Възможно ли е Сериз да е прибрала онези документи заради злощастната роля на бащата на Доминик в онзи заговор? Дали не е извършила кражбата заради своя мускетар? Ала ако това предположение излезеше вярно, къде ли са сега двамата и как смятат да се възползват от тези доказателства? Дали няма да навредят с нещо на Жан-Пол?

Всъщност какво я интересува дали някой ще причини зло на Жан-Пол д'Обри? Той заслужава да му се струпа всичкото зло на света! Заслужава всичко друго, но не и съжаление! Нито пък сълзите, които сега напиреха и изгаряха клепачите ѝ.

ГЛАВА СЕДМА

– Просто не разбирам какво правиш! Обърна цялата къща наопаки! Готвачът заплашва, че ще напусне, камериерката се оплаква, а икономът настоява да говори с мен – просто недоумявам! Защо се месиш във всичко? Какво става с тебе?

Диан дьо Мариво се бе проснала театрално на един фотьойл и се взираше тревожно в племенницата си. А младата жена съвсем не даваше вид да има угризения поради суматохата, настъпила през тия няколко дни на мирния Пале дьо Мариво.

– Просто мисля, скъпа лелю, че бихте могли да рискувате да се задължите на някой лихвар, като намалите поне малко разходите за домакинството – заяви Шантал без най-малка следа от вълнение. – Давате ли си всъщност сметка, че на ваш гръб живеят всички роднини – и близки и далечни – не само на готвача ви, но и на иконома? Знаете ли, че в този дом се купуват двойно повече свещи, отколкото и за най-грандиозния бал в двореца?

Баронесата я гледаше слисана.

– Откъде знаеш това?

– От сметките, които проверих.

– Проверяваш сметките?! – Самият тон ясно изразяваше какво мисли леля ѝ за такова абсурдно хрумване. – Защо, за бога, се занимаваш с такива неща?

– За да не полудея от това тъпо бездействие! – извика Шантал гневно. – Можете ли да ми кажете с какво да си запълня времето? Кралицата все още не се появява в двореца. Предпочита онези свои дами, които са в състояние да водят безконечни разговори за пеленачета, за кърмене и тям подобни радости. Негово величество кралят се отправил на поклонение Шартр, за да благодари за успешното раждане на своя престолонаследник. А Париж се дави в тези безкрайни дъждове...

– Защо не придружи двора в Шартр? – попита несмутимо баронесата.

„За да не се мяркам пред очите на краля!“ – щеше да е точният отговор, ако искаше да бъде откровена, но Шантал не посмя да го изрече. Страхуваше се, че баронесата надали би могла да го проумее. Затова младата жена се задоволи само с леко свиване на раменете, което би могло да означава много неща.

– Виждам, че започваш да капризничиш. – Ето, присъдата дойде моментално. – Не бих казала, че това подобава на една почтена дама на кралицата. Откажи се, докато е време! И от капризите си, и от намесата в управлението на този дом. Нямам никакво намерение да се главоболя с назначаването на нови готвачи и лакеи. Следователно, бъди така добра и поне малко се съобразявай с мене!

– Предпочитате, значи, да ви грабят мошеници и хитреци, а не да пресечете мръсните им дела?

– Скъпо дете... – Видно бе, че дори самият спор изнервя и уморява баронесата. – Напомняш ми фатално за майка си. Тя притежава този досаден маниер да се меси във всяко нещо. Аз съм доволна от начина, по който управляват дома ми, и нямам намерение заради това къде отишли няколко свещи, да вдигам цяло въстание. Моля те, направи ми удоволствието и си потърси някакво друго занимание. Защо престана да бродираш? Ръководелието успокоява нервите.

„Защото не съм ви Сериз! – нечудо изскърца със зъби Шантал. – Защото се чувствам като ластовица през есента, затворена в кафез. Защото всеки ден, изпълнен с напразно очакване за някаква вест от сестра ми, ме съсипва и направо ще ме вкара в гроба!...“

На всичко отгоре имаше злокобно предчувствие, че и сестра ѝ не е добре. Ако нещата стояха другояче, Шантал сигурно щеше да го долови. Въпреки че ако знаеше, че Сериз е добре, това само би засилило собственото ѝ нетърпение и нервност. Кога ще свърши най-сетне този глупав маскарад? Жадуваше да си бъде отново самата тя.

– Защо трябва да се ровя в домашните ви дела, когато има толкова други занимания, които са ми по-приятни, а освен това и имат повече смисъл? Правя го за ваше добро. Да не би да изпитвате удоволствие непрекъснато да изпадате във финансови затруднения? Не четете ли поне писмата, с които ви затрупва синът ви от седмици насам?

– О, Сериз! Пак ли започваш с мрачните си предсказания за глад, мизерия, реколти и други плебейски тревоги? Омръзна ми до смърт! Време ти е най-сетне да дариш отново сърцето си на някой мъж, дано поне това те възпре от тези долнопробни занимания. За една жена няма нищо по-съживяващо от малко любовна игра. Анри е мъртъв от толкова години, защо не го оставим най-сетне да почива в мир?! Да си ме видяла мене да мъкна спомена за покойния си съпруг като някакъв траурен шлейф след себе си?

Шантал понечи да отговори, че и докато беше жив барон дьо Мариво, леля ѝ не се бе грижила кой знае колко за него, но премълча.

Красивата ѝ леля познаваше само едно-единствено средоточие в своя живот и това беше самата тя. Единственият ѝ бог, на който кадеше тамян ежечасно и ежеминутно, беше нейната забележителна красота. Всяка нова бръчица я хвърляше в истерия, а един лошо изработен подгъв на новата рокля ставаше повод за драматични изстъпления.

Докато живееше в замъка на Лоара, Шантал само се смееше на леля си. Ала ежедневният досег с тази дама поставяше на изпитание и без това изтънялото ѝ търпение. Скудоумното нехайство, с което Диан дьо Мариво се отнасяше към скръбта по един обичан човек, караше Шантал да се почувства засегната заради сестра си. Да не говорим за егоистичното безразличие, с което баронесата се отнасяше към неимоверните усилия на единствения си син да намира средства, за да може майка му да продължава да живее на широка нога.

– Не съм от онези куртизанки в кадифе и коприна, които от отегчение или от алчност са готови да се хвърлят в ръцете на първия срещнат мъж! – Шантал едва овладяваше раздражението си. – Ще ви бъда благодарна, ако имате това предвид, когато ми правите забележки.

– За бога, дете! За кого намекваш! Нямах предвид Луиз дьо ла Валиер, предполагам? Тя не е куртизанка! Тя е любимата метреса на Негово величество! Кралските бракове се сключват по политически съображения, знаеш го. Да не искаш да отречеш правото на един монарх поне веднъж да може да се вслуша в сърцето си?

– В никакъв случай не си позволявам да съдя Негово величество – отвърна Шантал сериозно. – Но не бих сметнала за голяма чест да лежа в леглото му под любопитните погледи на цяла Франция. Щом така желаете, аз ще говоря с готвача и с иконома. Ще се погрижа вместо вас от днес нататък в този дом да се представят само точни сметки.

Диан дьо Мариво изглеждаше напълно объркана. Първо, от бързината, с която племенницата ѝ премина от темата за краля към темата за прислугата. Второ, зашемети я не по-малко и фактът, че Шантал бе приела като подразбиращо се съгласието на баронесата по този случай и бе приключила разговора с един лек, по-скоро небрежен реверанс.

– Измъкваш ми се всеки път, когато поискам да поговорим за един нов брак – оплака, се баронесата отчаяно.

– Точно така. Наистина го правя, скъпа лельо. – Усмивка проблесна като слънчев лъч изпод дъждовни облаци и накара зелените смарагди на очите ѝ да засияят.

– Но животът трябва да се живее. – Диан дьо Мариво направи един последен, напразен опит: – Твърде млада си, за да жалееш Анри

безкрайно. Красива си. Престъпление е да не се възползваш от тази хубост.

– Когато реша да потърся приемник на съпруга си, ще ви уведомя. – Шантал явно се силеше да бъде любезна, но все пак не издържа и използва настъпилото мълчание, за да побегне от салона и да сложи край на този безсмислен според нея разговор.

Старинната библиотека на Пале дьо Мариво бе едно от любимите ѝ кътчета в парижкия дворец на баща ѝ. Би могла, разбира се, да намекне на леля си, че като дъщеря на графа има по-голямо право да контролира воденето на домакинството, отколкото неговата балдъза. В края на краищата баронесата беше само гостенка в тази разкошно мебелирана къща, която по-рано стоеше празна през по-голямата част от годината, тъй като графът и съпругата му предпочитаха живота на село. Шантал се бе отказала да влиза в пререкания с леля си, макар че не изпитваше към нея същите симпатии като Сериз.

Сега се ядоса на дебелия слой прах по мебелите, по килимите и гоблените – виждаше се, че тук рядко се чисти. Отвори един от високите двукрили прозорци, за да влезе малко чист въздух. Пред очите ѝ се ширна градината, в която сега, през декември, имаше само изкусно подрязан жив плет и вечнозелени храсти.

Влажният леден полъх накара Шантал да се завие по-плътено в испанския си шал, който бе наметнала върху леката домашна рокля от жълт камелот, която ѝ беше малко тясна в раменете. Непрекъснато ѝ беше студено напоследък. Понякога го отдаваше на влажната тазгодишна есен, друг път – на вътрешния хлад който я бе завладял и пронизваше с ледени иглички всяка нейна клетка. Хлад, който не можеше да бъде победен нито от огъня в камините, нито от топъл шал.

Мрачната есен, която вече се готвеше да премине в още по-безрадостна зима, също ѝ влияеше. Имаше чувството, че едва сега е пораснала, през тези последни няколко седмици. Досега нейните благи родители я бяха оставили да живее в някакъв приказен свят, потънала в блянове си край бреговете на Лоара.

Дали заради това през всичките тези години Шантал толкова упорито се бе противила да участва в живота на двора, както подобаваше на едно момиче с нейния ранг? Или е съзнавала, че с това си странене, което изненадваше и тревожеше всички, тя всъщност си е спестявала болка и сълзи? Дали не е било страх от действителността? Страх от самата себе си, от своите желания и решения?

Оказа се, че е имала пълно право да се бои. Защото сега нямаше

основание да се гордее с постъпките си Като някакво разглезено дете се бе впуснала в авантюра, чиито последствия не бе в състояние да прецени.

Вече не винеше само Сериз. Собственият ѝ досегашен живот бе улеснил сестра ѝ да я забърка в тази каша.

Ако се беше държала както Сериз и останалите млади жени от техните среди и на тяхната възраст, отдавна щеше да е омъжена, да е наредила деца, така че просто не би имала възможност да се нагърби с ролята на собствената си сестра... Никога нямаше да срещне Жан-Пол д'Обри, отдавна щеше да е забравила глупавите мечти от детството си...

Ала тук вече мислите ѝ се заплетоха отново в онзи въпрос, който всъщност се опитваше на всяка цена да избегне. Защо трябва да мисли за този човек и за отблъскващото му държане?! Дори и да е невинен за погрома над своето семейство, какво му дава право да нанаява други хора в опитите да се реабилитира?

Ох, как го мразеше! Кога всъщност романтичната наивна любов се бе превърнала в тази изпепеляваща омраза? Откъде това диво желание да го нарани и тя, да го унижи така, както той бе направил с нея? Колко жалко, че не е мъж, за да го извика на дуел – шпага срещу шпага, до смърт! Колко несправедливо е, че на жените е забранено да се бият!

Остър повей на вятъра отвя косите, нападали по челото ѝ, и обви лицето ѝ с влажното було на дъжда. През тези дни сякаш небето плачеше вместо нея, тъй като тя се бореше да не даде воля на сълзите си. Сълзи от срам, от болка, от отчаяние и от копнеж.

Детински копнеж по една мечта. Един блян, до който мислеше, че се е докоснала за миг.

Шантал въздъхна тежко и затвори прозореца. В дебелия стъкла в оловни рамчици се отрази градината като в криви огледалца. Контурите се размазаха пред очите ѝ. Точно както бе станало и със собствения ѝ живот. И тя беше изгубила остротата на погледа си, яснотата на чувствата си. През всичките тези години бе винаги уверена в целите си, в своите сили и разум. Каква самонадеяност! Да не се поколебае и усъмни в себе си нито за миг!...

И само за един-единствен миг в живота ѝ не остана нищо освен съмнения. Само неудържими въпроси и тъжната констатация, че не може да им даде отговор.

Какво да прави? Би ли могла да стори нещо, без да изложи на опасност Сериз и нейния бъдещ съпруг? Как да се бори за мъничко щастие? Защо не се обажда сестри ѝ? Дъждът беше разкалял пътищата, вярно е,

но въпреки това всеки ден в столицата пристигаха хора от всички краища на страната. Защо няма никаква вест от Сериз?

Навярно тя смяташе, че Шантал е добре... Че ѝ харесва животът в двореца. Нали все казваше, че не може човек да съди за нещо, което изобщо не е изпитал...

Шантал се дръпна от прозореца и закричи неспокойно из библиотеката, подгонвана от мислите си. На малка сребърна масичка недалеч от камината стоеше, откакто тя се помнеше, дъската за шах. Върху фигурите беше метната кърпа от кадифе – сегашните обитатели нямаха време за игра на шах. Шантал махна покривката и заразглежда големите почти колкото човешка ръка фигурки, очакващи търпеливо да се намерят двамина, решили да ги разиграят.

У дома тя често играеше шах с баща си. И сега си спомняше спокойния му глас, който предупреждаваше: *Не бързай толкова, дете! Бъди по-сдържана; хвърляй се, без дори да помислиш за стратегията си!...*

Колко е бил прав! Така се бе хвърлила и в ръцете на Жан-Пол д'Обри, без и да помисли дори какви ще бъдат последиците. Без да се запита какво го кара да я ухажда и защо е избрал за своите ласкателства именно Сериз дьо Дюка сред толкова много дами в двора, не по-малко красиви, та дори и по-красиви от нея. Шантал беше сбъркала неговата подготовка за постигане на целта със собствените си представи за един сбъдат сън.

Какъв ще бъде изходът от тази дилема? Ако Сериз се завърне и получи разрешение от краля за своя брак, не би ли било това чудесно откъсване? Така Жан-Пол изобщо няма да разбере, че всъщност друга жена го е направила на глупак...

Нека си мисли, че и тя го е използвала за някакви свои цели, че е преследвала някакви свои планове... пък тя, Шантал, просто ще си се прибере у дома и ще забрави...

Но странно, именно тази перспектива ѝ допаднаше най-малко от всичко. Не би желала да припне като наскърбено дете, за да се гушне под крилото на родителите си и да крее в глухата провинция. Би искала да остане на сцената и да изиграе своята част от играта. Защото ѝ беше безпоощадно ясно само едно: макар и да не бе виждала Жан-Пол д'Обри след онази горчива сцена в нейния апартамент, диалогът помежду им все още не беше приключил.

Глъчка от разгневени гласове и шумни оплаквания навън в коридора сложи край на меланхоличните ѝ размисли. Тя метна отново кърпата

върху шахматните фигури и подхвана полите си. Независимо дали се харесваше на Диан дьо Мариво или не, именно вдворяването на ред в хаотичното ѝ домакинство бе заниманието, което можеше да откъсне Шантал от нерадостните ѝ мисли.

ГЛАВА ОСМА

Камбаните на всички парижки църкви сплитаха звучните си гласове, възвестявайки Рождество Христово. Нищо че през тази 1661 г. раждането на Сина Божи бе засенчено от идването на горещо чакания престононаследник. Благодарствените меси и хорали на Негово величество краля и на целия му дълбоко предан двор славеха по-скоро живото детенце, което спеше зад стените на Лувъра, отколкото божествения младенец, чието светло рождество празнуваха.

Коленичила до лея си на твърдия каменен под в катедралата Нотр Дам, Шантал се опитваше да надмогне не само пронизващия студ, но и вътрешния си смут. Божият дом бе претъпкан, миризмата на свещите се смесваше с мириса на тамяна, на щедро изливани парфюми и на други, далеч по-земни миризми, които съпътства всяко голямо човешко множество.

Големият орган гърмеше тържествено над главите на богомолците, а човешките гласове откликваха в коледно ликуване.

Празничното настроение на фалшивата Сериз дьо Дюка беше също фалшиво. Ето, повече от два месеца вече тя нямаше никаква вест от сестра си... Първоначалното ѝ възмущение все повече отстъпваше пред тревогата. Отдавна дълбоко безпокойство разстройваше всичките ѝ мисли. Може би точно в този момент Сериз в опасност! Може би е в беда, която няма как да предотврати... Изглежда годините, през които Сериз бе омъжена, бяха поотслабили онази тясна връзка, която Шантал бе смятала за толкова естествена и неразрушима. Надали би могло да се намери друго обяснение за това дълго мълчание.

Побиха я отново ледени тръпки и Шантал се зави плътно в подплатената си с кожи наметка. Въпреки порядъчния брой фусти и роклята от фламандско сукно не успяваше да спре тракането на зъбите си. Тя свали скръстените си за молитва ръце и ги пхна в жадуваната топлинка на маншона от норка. Новороденият Спасител надали би пожелал пръстите ѝ да се вкочанят от студ.

Снегът беше започнал да вали преди няколко дни. И тази нощ продължаваха да се стелят пухкави снежинки, които кичеха града в бяла премяна и му придаваха непорочна красота. Красота, която бе смразила всичко в студ и влага. Дори и тук, между тежките каменни стени на катедралата, нахлуваше студ и превръщаше всяко дихание в бяла пара.

В този миг Шантал чу гласа:

– Трябва да поговорим!

Макар и приглушен и безтелесен, тя веднага позна тембъра. Знаеше кой отправя към нея тази заповед под закрилата на полумрака в църквата. Изпод полусведените си клепки тя погледна към Диан, която бе сложила глава върху скръстените си ръце, потънала в молитвите. Чак сега Шантал поклати глава в мълчалив отказ.

– Важно е. Избягвате ме...

Но какво очаква той, боже мой! Да му признае как се вижда като полудяла навсякъде, за да го търси? Разбира се, че ще го избягва. Страхува се. Страхува се от онова, което той иска от нея, и не по-малко от онова, което изпитва, щом само чуе гласа му. Шантал се вглеждаше напрегнато пред себе си, в морето от трепкащи пламъчета, плискащи светлина към главния олтар и празничните одежди на епископите и свещениците, заети с богослужението. В очите ѝ избликнаха сълзи и целият празничен блясък се премрежи в преливащи се кръгове.

– Защо го правите?

О, Господи, този човек сериозно ли пита защо! Шантал обърна глава и в тъмните норки на качулката светлото ѝ лице е огромните зелени очи просветна като каменя.

– Защото не желая да имам повече нищо общо с вас и вашите махинации, господине...

– Не съм в състояние да разбера това, мадам. Вие сте ми длъжница.

– Това е ваш проблем, а не мой! – изсъска тя със стиснати челюсти.

– Оставете ме, смущавате месата.

Сега вече не ѝ беше студено. Напротив, гневът я стопли, страните и челото ѝ порозовяха от вълнение. Глупаво е, че започна да му отговаря. Защо трябва да му оказва внимание, каквото той изобщо не заслужава? Тя се опита да го зърне изпод спуснатите си ресници Очертанятия на фигурата в тъмна наметка се сливаха с полумрака под свода. Това придаваше на появата му нещо безплътно, въпреки че Шантал усещаше присъствието му до мозъка на костите си. Сърцето ѝ се блъскаше болезнено в пристегнатия корсаж, ръцете ѝ трепереха.

Образът му сякаш се изписа пред очите ѝ, видя опасния пламък на златните лъвски очи, който пареше кожата ѝ. Ако в този миг той бе поискал от нея да стане и да го последва, щеше да го направи – толкова бе замаяна от неговото мъжко излъчване. Щеше да тръгне след него без своя мисъл, без своя воля.

Шантал зашепна трескаво молитва, опитвайки се да се отърси и да

дойде на себе си. За щастие, мигът на капитулация отмина, без мъжът да го долови. Шантал преглътна и в гнезденцето на топлия маншон сви юмруци така силно, че ноктите ѝ се забиха до болка в дланите ѝ.

„Помогни ми, пресвета Майко Божия, помогни ми да намеря сили! Дай ми сила да устоя и да го забравя!“ Детинска молба, в крещящо противоречие със собствените ѝ пламенни чувства – с лютата омраза, безименния страх и онова животинско желание, което за свой срам, продължаваше да изпитва към него въпреки всичко. Правеше конвулсивни усилия да запази поне външно фасадата на ненакърнима гордост.

– Не мога да чакам, мадам. Да приключим с този въпрос и ще ви оставя на мира. – Беше се привел толкова близо зад гърба ѝ, че думите и дъха му я обгръщаха като прозирно було. – Или ще ми предадете въпросните документи на бала с маски в Пале Роял, или ще се разкайвате!

– Разкайвам се само за едно нещо – прошепна тя; побледнели устни и обърна отново лице към олтара. Че сторих глупостта да спра вниманието си на вас... Какво целите? Искате да ме сплашите, така ли? Не съм момиченце, което се бои от тъмнината. Ставате смешен!

– Предупредих ви! Щом избирате безусловна война помежду ни, ще трябва да приемете последствията! Не ми оставяте друг избор.

Въпреки че Диан дьо Мариво надали би могла да чуе приглушените, прошепнати почти беззвучно думи, челото ѝ беше смръщено, когато вдигна поглед към племенницата си и откри, че тя съвсем не е потънала в молитви. Една от колоните скриваше мъжа, с когото тя разговаряше, ала не можеше да скрие нервното ѝ напрежение. Нима Сериз използва Рождествената меса, за да си устройва срещи?! Баронесата впи очи в мрака, но не можа да различи нищо освен силуета на висока фигура.

Но в този миг Шантал не се интересуваше нито от леля си, нито от заплахите на мъжа зад себе си. Войната, която той обяви така заплашително, вече бушуваше – разразила се бе в сърцето ѝ, където воюваха разум с копнеж, логика с мечти, омраза с любов. Нехайното свиване на раменете, с което беше реагирала на заплахата му, беше всъщност само опит да се овладее. Ала именно то успя да превърне плътните сладки устни на мъжа, застана зад нея, в твърда тънка черта. Без дума повече той се надигна и лек студен полъх подсказа на Шантал, че се е изправил и е изчезнал безшумно в тъмнината. Студът я прониза отново и зъбите ѝ започнаха да тракат като в треска.

Шантал сведе чело върху ръцете си. Ала този жест, който изразяваше набожно смирение, беше всъщност само знак на умора и отчаяние. Някакъв вътрешен глас ѝ казваше, че няма никакъв смисъл да бяга от

предстоящия бал. Жан-Пол д'Обри ще намери начин да я намери и да забие нож в сърцето ѝ.

* * *

– Нека небето ми прости, ала по-глупав и opak човек в моя дом не съм имала! – Баронеса дьо Мариво скочи от стола си с непривичен за нея темперамент и отстъпи от масата за сутрешна закуска, отрупана с всевъзможни лакомства. Рошавото бяло животинче, което се бе гушнало в полите ѝ, тупна на пода и се разляя уплашено, като при падането се опита да се задържи с нокти в копринената рокля на дамата. – Ето, видя ли какво направи?! Роклята ми е съсипана!... За първи път я обличам. Нали знаеш, че сега се носят точно такива модели, с висока талия? Ужасно!... – Вайканията на баронесата бяха съпроводени от сърцераздирателния лай на клетото мъниче, което беше нещо средно между котка и куче.

Младата жена хвана джафкащото животно за кожната на врата и го изнесе пред вратата. След прекараната безсънна нощ не беше в състояние да понесе толкова много шум. А след като не можеше да се отнесе с подобна категорична неприязън към баронесата, опита се да се отърве поне от съмнителното ѝ куче.

– О, Шушу! Клетото ми... Миличкото ми!... Защо постъпваш така, Сериз? Как можа?! Мислех, че го обичаш...

– Да, когато не лае – обясни Шантал кратко. – А и скъсаното на роклята ви почти не се забелязва. Жюли ще го поправи.

– Е, да... – Баронесата беше достатъчно честна да признае поне пред себе си, че се бе разгневила не толкова заради роклята, колкото от изявлението на племенницата ѝ, че не възнамерявала да ходи на бала с маски. – Но ти, естествено, ще се появиш в Пале Роял. Покана от членове на кралското семейство не се отказва! Принцеса Анриет организира този бал за Негово величество и това ще е празненство, каквото не сме и сънували! Всички красавици от двора ще се появим в зашеметяващи костюми. Кралят трябва да остане доволен.

– Да, доволен да избира, в случай че мадмоазел дьо ла Валиер е започнала вече да го дразни със захаросаните си прелести – довърши Шантал със сарказъм, който накара и без това ядосаната ѝ леля да побеснее. Младата жена продължи, като я остави задъхана от безпомощен гняв: – И се предполага, че ми се оказва чест, като ме включват в предлагането?

– Чуваш ли се какво говориш?! Говорим не за някакъв си мъж, а за

краля на Франция! За най-високопоставения човек в тази страна! Ти... Ти никога ли не си се замислила каква власт би могла да притежава жената, която завладее неговото непостоянно сърце? Надали ще има нещо, което не би могла да постигне. Ще притежава по-голямо влияние и от кралицата. Всъщност тя ще е истинската владетелка, тя ще диктува модата, тя ще управлява аристокрацията. Цяла Франция ще е нейна!...

– Не съм убедена – Шантал отмахна от челото си една паднала кестенява къдрица. – Значи вие ме съветвате да бъда покорна и да давам аванси на краля? Да се съглася, ако той пожелае да задоволи височайшия си апетит с мене?

– Най-последно нещо разумно, скъпа! – Баронесата се отпусна отново на мястото си и посегна към следващата паста. Тя беше наредила на готвача си да приготвя за закуска всеки ден пресни пасти. – Време е да сложим край на всякакви преструвки! Впрочем трябва да призная, че досега ти се държа много умело. Подценявала съм те. Флиртът с онзи малък мускетар, а и ухажванията на барона накараха Луи да усети вкуса на ревността. Самата аз твърде късно разбрах играта ти Само внимавай да не скъсаш тетивата! Ако страниш прекалено дълго от двора, просто ще те забравят. Сърцето на един крал е толкова непостоянно, колкото и на всички останали мъже...

Шантал отвори уста, но не можа да издаде ни звук. Гледаше втрещено Диан дьо Мариво, която грациозно облизваше изцапания си с крем показалец, опряла гръб в голямото тапицирано кресло. Приличаше на пухкава бяла котка, която току-що е излапала мишка и сега се чуди дали да си позволи още веднъж това удоволствие...

– Но вие говорите за прелюбодейство!... – Шантал най-последно заговори с дрезгав глас. – А сте почетна дама на кралицата-майка, чиято племенница е омъжена за същия този крал! Как ще застанете пред Ана Австрийска, след като сводничите на краля?!

– Глупости! – Лелята избута чинията с пастите по-далеч от себе си и избърса върха на пръстите си в обточената е дантели кърпа. – Да не мислиш, че кралицата не знае за походженията на своя син? Как смяташ, кой го насърчаваше за флирта му с Олимп Манчини, племенницата на кардинала? Кой се погрижи да не стане достояние на цял свят, че мамията собствения си брат с жена му? О, тя дори ще е доволна, ако непостоянния желания на младия ни господар се насочат най-сетне към жена, чието име не би предизвикало скандал. Към една разумна млада жена, достатъчно интелигентна, за да се вслушва в съветите, които ѝ се дават.

– Съвети от вас?! – Гласът на Шантал преливаше от сарказъм, ала

Диан дьо Мариво бе така безмилостно завладяна от чувство за собствената си непогрешимост, че изобщо не долови подигравателния тон.

– С твоя помощ кралицата би могла да си възвърне поне част от изгубеното влияние върху Луи! Как не можеш да разбереш, Сериз! За разлика от Луиз дьо ла Валиер ти носиш глава на раменете си! И тази хубавичка и умна глава е завъртяла ума на краля. На бала в Пале Роял ти се предлага възможност да отстъпиш по най-шармантен начин пред неговото ухажване, и да го направиш така елегантно, че да не се изложиш ни най-малко! Дори само по тази причина не можеш да откаже поканата, да не говорим пък колко разочарована би останала кралицата-майка. Уверих я, че ти най-после ще престанеш да играеш на криеница и ще се вслушаш в думите на Луи. Искаш да ме изкараш лъжкия пред Нейно величество, така ли?

Със смесица от недоумение и зараждащ се гняв, Шантал не откъсваше очи от леля си. Не искаше да вярва на ушите си. Само празноглава ли беше тая жена или и лудо амбициозна? Дали не се вижда вече ролята на първа съветница на фаворитката? Нещо като втора кралица-майка, която дърпа конците?

Очевидно това беше истината, доказваше го самодоволното изражение на лицето ѝ. Но неизменно следваше и вторият въпрос: знаела ли е Сериз за този заговор Ако е знаела, как така пропусна да предупреди Шантал? Или... Не, мисълта беше толкова абсурдна, че превръщаше всичко в гротеска. Възможно ли бе плановете на Сериз да са отивали много по-далеч, отколкото тя ги представи първоначално? Дали не си е мислела, че ще получи много по-лесно кралската благословия за брака си с Доминик д'Обри, ако кралят получи сестра ѝ, която е не по-малко красива? Или просто е искала да предостави възможност на Шантал да се издигне като фаворитка? Дали сега Сериз не изчаква някъде да ѝ известят, че новата метреса на Негово величество се нарича Сериз дьо Дюка, та тогава да се върне в двореца? Колкото и невероятно да звучеше, тази налудничавя идея не бе лишена от смисъл. Чак сега някои забележки на Сериз преди заминаването ѝ придобиваха съвсем различно звучене...

– Добре, не е необходимо да ми отговориш. – Баронесата преливаше от великодушие. – Смятам, че се разбрахме. Намисли ли как ще се маскираш?

– Какво ще кажете за една гръцка туника – клетата Ифигения, пренесена в жертва на боговете?... – Тонът на Шантал изразяваше горчиво негодувание, ала леля ѝ бе съвършено неподатлива за подигравката, тъй

като нямаше и понятие от класическа литература. Имаше толкова по-важни неща! Не е ли по-важно да знаеш как да се носиш, как да се обличаш, как да възбудиш желанието у един мъж?...

Явно никакви доводи на Шантал не биха могли да убедят баронесата, че е възможно племенницата ѝ да не копнее за този бал. Че би се отказала от възможността да бъде поредната, бъдеща възхита и фурор фаворитка на елегантния, вечно пируващ двор.

– Бяла коприна! Много сладко!... – Диан дьо Мариво вече си представяше туниката. – Падаща свободно, без разни бухнали фусти... Ще бъде невероятно! Ще си пуснеш косите и ще се накичиш... с бели цветя! Да, и ще трябва да помислим откъде да намерим бели цветя. Не изкуствени, а свежи...

Защо всъщност отказва? Защото съвестта ѝ не го допуска? Защото знае, че родителите ѝ ще бъдат ужасени от едно такова решение ли? Защото не желае да стане пионка в ръцете на кралицата-майка? Или защото е смъртен грях?

Не, разбира се. Поне този път Сериз не бе сгрешила. Тя познаваше Шантал твърде добре и беше наясно, че сестра ѝ неминуемо, рано или късно ще се поддаде на неотразимия чар на младия крал, ако...

Да, ако глупавото ѝ сърце не беше взело отдавна своето трижди, но глупаво и безсмислено решение, което самата Шантал се противеше да признае. Наистина ли е възможна такава абсолютна глупост?

И въпреки това, напук на всяка разумна мисъл: ако отиде на маскения бал в Пале Роял, ще го направи положително не заради светлейшия господар на Франция крал Луи, а заради неговия прокуден и обеднял васал Жан-Пол д'Обри. Заради мъжа, за когото жадуваше с цялото си същество...

Заради този мъж тя бе преровила всяко кътче от разкошния апартамент на Сериз в Лувър, претърси всичко – сандъци, скринове и ракли, чекмеджета и чанти на Сериз, претърси всичко като истинска крадла, с напразната надежда да намери онова, което той така отчаяно търсеше. Сега вече оставаха две възможности. Или Сериз дьо Дюка изобщо не притежава тези документи, или ги е взела със себе си, за да ги предаде на Доминик д'Обри.

Как си позволява да прави преценки за умствените способности на лея си, след като нейните собствени постъпки говорят за безпросветна, неспасяема глупост?!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Мадам Анриет, елегантната и изтънчена снаха на френския крал, откри бала заедно с Негово величество, докато съпругът ѝ, Филип д'Орлеан се видя принуден да кавалерства на кралицата с твърде кисело изражение.

Филип и младата кралица представляваха твърде странна двойка. Мари-Терез както винаги беше в своите строги испански дрехи, а братът на краля се бе отказал от маскараден костюм и се бе задоволил само с кадифено домино. Облеклото му обаче – с много розово и много сребро – беше толкова отрупано с кордели, диамантени токи и дантели, че Шантал неволно го сравни е окичено с панделки майско дърво, под което танцуваха по панаирите.

Мрачната, скована испанка, водена в сложните стъпки на танца от някаква подскачаща, нагиздена маймунка...

Веднага след танца, Филип д'Орлеан пусна ръката на височайшата си снаха, сякаш пареше, и до края на вечерта не се отдели от хубавичкия кавалер дьо Лорен. Шантал бе чувала, че има мъже със странни наклонности, но ѝ се виждаше направо противно вторият след краля мъж на Франция да демонстрира най-отявлено такива предпочитания.

– Разправят, че кралицата-майка и кардиналът дори поощрявали тези негови странни вкусове – просъска госпожица дьо Монтале иззад рамото на Шантал.

Шантал не можеше да понася тази дама от свитата на принцесата. Изглежда обаче между Сериз и тази невероятна клюкарка е съществувало нещо като приятелство. Просто не вървеше да ѝ обърне гръб.

– В какъв смисъл? – прошепна Шантал и нейното недоумение отприщи неспасяемо всички задръжки на сплетницата.

– Ами след като обличаш едно момченце все женски дрехи, като го караш да играе само с момиченца, като просто му налагаш женски вкусове и модата, и в държането... Няма нищо чудно, че се получило... същество като господина... Нали? Трябва да признаем на мадам Анриет, че понася с достойнство и аристократично търпение този противоестествен брак...

Ехидният брътвеж отклони Шантал за малко от собствените ѝ притеснения.

Склонността на кралицата-майка да манипулира хората ѝ бе

известна от собствен опит. Ана Австрийска я прие в свитата си от дами, които щяха да я придружава на този бал с благосклонно кимване, дори й направи бегъл комплимент за ефектната зеленикаво-синя искряща рокля. Леля Диан се бе наложила, след като Шантал един момент се отказа от своята идея за бяла рокля на жертвен агнец.

И при най-малкото движение прозрачната коприна менеше оттенъците си, повтаряйки цвета на очите ѝ. Във вдигнатите ѝ червеникави коси, без всякаква пудра този път, беше закрепен прозирен бледозелен воал, който превръщаше в истинско възплъщение на Титания, кралицата на елфите, точно както си го бе представяла баронеса дьо Мариво.

– Привличате височайшето внимание – установи госпожица дьо Монтале с многозначително примигване и Шантал се запита дали това не беше причината дамата просто да се лепне за нея.

– Въобразявате си – опита се Шантал да играе ролята на наивна. – Кажете ми по-добре къде бих могла да намеря някое усамотено кътче, трябва ми огледало. Боя се, че воалът ми ще падне всеки миг. Ох, това глупаво момиче, не прави нищо както трябва...

Вътре в себе си тя помоли Жюли да ѝ прости, защото и сега, както винаги, всичко излязло изпод пръстите на върнатата камериерка, беше наистина безупречно. Но имаше чувството, че се задушаваше и от подмятанията и от погледите. Зад всяка маска долавяше любопитство, очакване, интрига или просто жажда за сензации.

Сензацията не закъсня. Тя избухна като гръм, когато редиците на гостите пред Шантал се разтвориха и към нея пристъпи кралят.

В блестящите си златисти дрехи той като че ли олицетворяваше самото слънце. Преклонението пред божествената власт, която той представляваше, хвърли Шантал на колене пред него.

– Мадам дьо Дюка! Виждате пред себе си един очарован и щастлив крал! – обяви Луи със своя звучен, топъл глас и тези думи, интерпретирани по най-различен начин, се понесоха като полъх сред множеството.

Шантал не можеше да откаже ръката, която се протегна, за да ѝ помогне да стане.

– Сир! – промълви тя с благоговение, свела надолу очи.

– Защо така боязлива, кралице на елфите? Ето ме във ваша власт, мадам! Кажете какво трябва да сторя, за да накарам тази нежна уста да се усмихне, да трепне за мен това сърце? Позволете ми да бъда вашия рицар, който ще ви закриля в света на хората, където сте се изгубили!...

– Сърцата на всички ваши поданици бият за вас, сир! – умело се измъкна Шантал от прекия отговор. – Цяла Франция обича своя крал.

Една лека усмивка показа, че намеренията ѝ са разкрити.

– В този миг аз не съм крал, мадам! Аз съм само един простосмъртен, уловен в мрежите на зеленоока фея. Ако има сърце в гърдите ви, освободете ме от този плен!

– Как мога да го направя? – Шантал много би искала да измъкне ръката си от неговата, но дворцовият етикет не го позволяваше.

– Дарете ми малко от времето си, от нежността си, от вашето очарование, мадам, и ще ме направите най-щастливия мъж във Франция.

Засилващата се паника можеше да се прочете само по ускореното ѝ дишане, от което гърдите ѝ видимо се вдигаха и спускаха. Сгъшени сред лъскавата коприна, разголени точно толкова, колкото позволяваше приличието, именно тези гърди бяха приковали очите на краля. На Шантал страшно ѝ се искаше да сложи ръка на деколтето си, за да ги прикрие.

– Ваша покорна слугиня, сир! – прошепна тя глухо и за първи път в живота си съжали, че не е грозна, невзрачна и неприятна.

– Не покорство желая аз от вас, мадам! Аз прося вашата благосклонност. Не ме карайте да чакам, прекрасна фею с изумрудени очи! Не се страхувайте и ми се доверете! Имате думата ми на крал и на мъж, че ще направя всичко, за да бъдете най-щастливата жена във Франция!

Сантименталните слова, в които въпреки щедро разливания галантен елей Шантал долавяше и заповед, я объркаха и уплашиха.

Какво се прави, за да се противопостави човек на такава заповед?!

– Простете, сир! Но аз не ви разбирам... – измърка тя, хващайки се за тази лъжа като удавник за сламка, въпреки че твърде добре разбираше какво се иска от нея. Заобиколени от глъчката на бала, сред музика, провиквания и смехове, те двамата като че ли се намираха на някаква далечна звезда. Никой не се осмеляваше да смути интимния им разговор.

Ала и никой не откъсваше очи от пламенния флирт на краля.

Диан дьо Мариво изведнъж се оказа център на внимание – толкова много приятели, които изведнъж я забелязаха! Изгряваше нова звезда, а с нейна помощ би много да се спечели благоволенieto на монарха. А кой би бил по-добър застъпник за тази милост от най-близката родственница на красивото създание, което кралят избираше за заместница на Валиерката?! И очарователния си костюм на овчарка Луиз дьо ла Валиер едва съдръжаше отчаянието си, очите ѝ плуваха в сълзи.

– Ще ви доведат при мен, любима! Обещайте ми, че ще дойдете!

Не последва никакво обещание, ала кралят прие мълчанието ѝ за съгласие. Със свойски жест той сложи ръка на хълбока ѝ, докато с

другата вдигна разтрепераните ѝ пръстчета към устните си. Шантал усети лекото погъделичкване на брадичката му и топлината на нежните му устни...

Преди да успее да дойде на себе си и да помисли за спасение, тя чу зад себе си дискретния глас на един възрастен лакей, който се поклонил дълбоко:

– Ща благоволи ли мадам да ме последва?

Обхваната от паника, Шантал се озърна. Вече? Още сега?

– Бих искала да се обадя на леля си. Тя положително ще се безпокои за мене... – Чудеше се как да отложи неизбежното.

– Нейна светлост баронесата ще бъде уведомена щом мадам желае това. Мога ли да ви напомня да не губим време?

Но това си беше пладнешко отвличане! При това по височайшата кралска воля! Отвличане, което ще я отведе право в леглото на човека, чиято ненаситност за красиви жени започваше да става пословична.

Дали е избрал за атаката си Пале Роял, защото тук не достигаше строгата ръка на мадам дьо Навай? В Лувъра тя ходеше като същински Аргус за добродетелта на неомъжените придворни дами и бе уредила пътят до техните спални да минава само през собствения ѝ апартамент...

Замаяна, Шантал тръгна след посивелия служител облечен в ливреята на личен кралски слуга. Най-сетне се измъкнаха от балната зала. Така поне се спаси от всеобщото любопитство!... За един кратък миг Шантал дори изпита изкушението да се подчини на заповедта на Негово величество. Жан-Пол д'Обри бе обявил че ще присъства на бала. Е добре, можеше ли да има по-добро отмъщение от това той да стои и да гледа как Сериз дьо Дюка най-сетне отстъпва пред упоритото ухажване на краля?

А може би господарят ще успее да я излекува от лудия ѝ копнеж по д'Обри? Навярно и друг мъж е в състояние да събуди у нея онези страстни трепети, които я изгаряха в ръцете на Жан-Пол?

Жан-Пол д'Обри се бе постарал достатъчно да унищожи всичко между тях. Не беше останало нищо което Шантал би искала да съхрани. В онзи есенен следобед в леса на Фонтенбло тя бе принесла в дар своята чест и невинност на мъж, който дори не го беше забелязал. Един мъж, погълнат изцяло от мисълта за своя отмъстителен кръстоносен поход, в чието сърце нямаше място за нежни чувства. Един мъж, който вижда в Сериз дьо Дюка само средство по пътя към целта...

Сериз!... Сигурно отдавна е сменила името си и е станала мадам

д'Обри и дори няма представа как със своите малки хитрини между другото е разрушила щастието на собствената си сестра...

Суматохата на празника, от която Шантал бе искал, да избяга, сега вече й изглеждаше като далечно, топло убежище. Като рай, от който тя толкова лекомислено и толкова бързо се отрече.

Каква ще бъде срещата с краля? Как ще успее да се опази от него?! Накъде всъщност се бе забързал този лакей? Шантал не познаваше Пале Роял, нямаше представа за посоката.

Тракането на токчетата й отекваше по мраморните коридори. Шантал трябваше да подтичва, за да следи бързите крачки на слугата. Той изобщо не поглеждаше назад, естествено беше дамата да го следва. Все по-нататък, все по-далече.

Уличница за задоволяване прищевките на краля! Нали така бе казал Жан-Пол? Прословутата й гордост заговори в нея. Какво прави тук, за бога?!

Кънтящото безмълвие на пустите коридори, които ставаха все по-сумрачни, тъй като тук светилниците бяха разположени все по-нарядко, приличаше на мрачен тунел, през чиито пролуки нахлуваше леденият януарски вятър.

Шантал се поколеба преди да завие на следващия ъгъл след кралския сводник. Досега се беше тревожила за неща, които засягаха само собствената й гордост и личните й чувства. Но изведнъж я връхлетя нов ужас. Из мрака изскочи като незримо животно страхът и тя потръпна цяла. Всъщност кой каза, че този човек е слугите на краля?! Една ливрея... А ливрея би могъл да си набави всеки злодей!

Кой бе имал интерес да се срещне с нея из тези тъмни коридори? Не бе ли това Жан-Пол д'Обри, когото не успя да открие на бала въпреки уверението му? Той беше напълно способен на такова деяние, въпреки че досега никога не бе използвал помощта на други хора...

Шантал тъкмо реши да попита своя придружител, когато внезапно последваха цял рой събития.

Точно пред тях, на границата на пълния мрак, една врата се отвори и някаква ръка дръпна човека в ливрея. В същия миг отгоре и изотзад върху Шантал се спусна пелена от непрогледен мрак, мрак, който я задушавате... Някаква наметка, покривка или Бог знае какво заглуши пискъка й и всеки опит за съпротива.

Тя усети здрави ръце, които задържаха ръцете й към тялото. Шантал се бореше отчаяно да си поеме въздух, размахваше крака и риташе, бранейки се от коварния нападател. От неимоверните усилия сякаш

нещо експлодира в главата ѝ, дишането ѝ секна. Тя напразно се бореше с отмаляването, което я парализираше и я теглеше неудържимо във въртопа на непрогледния мрак.

Вече не усещаше дори, че я носят, че са извън Пале Роял, докато в това време един предан стар служител на Негово величество се препъваше като замаян из лабиринта на коридорите и се питаше дали ръката, която го хвана, не му се е присънила. А трябваше да мисли и какво ще отговори, когато го запитат как така е изчезнала красивата графиня дьо Видан...

ГЛАВА ДЕСЕТА

Шантал се блъсна в някаква стена и рухна върху нещо по-меко. Успя да застане на колене. Отново можеше да диша, ала наоколо ѝ продължаваше да цари пълен мрак, като че се намираще в дълбока бездна.

Осъзна постепенно, че сега тъмнината не е причинена от душната покривка, която ѝ отнемаше въздуха. Успя да повдигне с мъка разтрепераните си ръце и да ги притисне към полудялото си сърце, което биеше като камбана. Можеше да разчита само на осезанието си, за да се ориентира.

Усети под пръстите си мека тапицерна – кадифе сякаш. След това до съзнанието ѝ достигна силното клатене и тропот. Намираще се в карета. Явно страничните прозорци бяха затворени с капаци, за да не се вижда навън... Или навътре...

От бясното препускане каретата се мятеше ту не една, ту на друга страна. Без да е сигурна. Шантал все пак реши, че е сама в този затвор на колела. Би почувствала присъствието на друг човек. Какво ставаше, къде я отвеждат?

Опита се да си припомни, ала стигаше само до момента, в който лакеят бе извлечен пред очите ѝ в някаква стая и след това всичко потъна в душна тъмнина.

Бяха я отвлekli? Какво бе това? Каприз на краля, търсец да прибави за подправка щипка авантюризм в романа си с мадам дьо Дюка? Не бе за вярване. Мъжът, който прави такива галантни комплименти, не ще позволи една дама да бъде третирана тъй сурово, дори ако иска да се пошегува... За Негово величество елегантният, изискан вкус беше всичко и той не би допуснал дебелашки шеги.

Ами ако кралят няма нищо общо? Кой стои зад това нападение? Някой, който е знаел, че я водят при Луи?

Мадам Анриет?... Нали казваха, че е побесняла от ревност и прогонила мадамозел дьо ла Валиер от свитата си...

Не, разбира се! Такава безогледна грубост, такова брутално третиране са положително дело на истински злодей. Някой бе прибягнал до крайни средства, за да осуети срещата ѝ с краля.

Колкото и да си блъскаше главата, Шантал не намираще отговор. Междувременно тя откри, че положението ѝ е не само безизходно, но и повече от непоносимо. Дълбоко деколтираната бална рокля надали бе

най-подходящата дреха за пътуване в ледената януарска нощ. Студът проникваше през всички отвори на каретата, надсмивайки се над леката бариера от коприна и брокат, вледенявайки тялото ѝ.

Зъзнейки неудържимо, Шантал обвини с ръце раменете си. Така бе малко по-добре. Сви се с вдигнати чак до брадичката колене и тракащи зъби в най-крайното ъгълче на тапицираната седалка, за да се предпази от леденото течение. Да имаше в този затвор поне някаква завивка, наметка някаква...

Докога щеше да продължи този див бяг през среднощния град? Или бяха вече извън стените на Париж? Възможно е, докато е била в безсъзнание, да са излезли през градските порти... Трудно ѝ бе да прецени колко време е минало, в тъмата не можеше да помогне и красивият златен часовник, който носеше на верижка към колана си.

Шантал започна да удря с юмруци по предната стена на каретата, там, където би трябвало да седи кочияшът. Ала или звукът на ударите ѝ не проникна през дървената преграда, или шумът на конските копита заглуши този безпомощен опит да предизвика внимание. А най-вероятно бе да са я чули, но да не са имали намерение да ѝ обърнат внимание. Всичките тези възможности бяха еднакво отчайващи.

Какво да прави, господи?! Нима ще я мъкнат така през цялото кралство, докато се превърне на ледена шушулка?... Впрочем малко оставаше да стане наистина така. С всяко завъртане на колелата ѝ се струваше все по-невъзможно да намери изход от това ужасно положение.

„Запази спокойствие! – повтаряше си тя като заклинание. – Ако животът ти беше застрашен, отдавна да са те убили... Кой би разкарвал жертвата си с часове един бог знае накъде?...“

Но хладният ѝ разум сега отказваше да ѝ служи. От тъмнината наоколо струеше безименна заплаха. Никога не бе усещала подобно нещо. Безпомощна, остава на волята на някакъв непознат похитител, без възможност да се защити – не, никога не го бе изпитвала. Стратегия... Как можеш да си изработиш стратегия, след като дори не знаеш кой е противникът ти? Как би реагирал?...

Шантал не можеше да определи кое е по-ужасно: неизвестността или студът. От тяхното гибелно съучастие, кръвта в жилите ѝ се вледеняваше, всеки опит да мисли беше истинско мъчение. Тъничкият зелен воал, който притегли върху голите си рамене, не бе в състояние да я стопли. Добре... Трябва да мисли за нещо топло: огън. За жега. За безбройните подплатени с пухкави кожи наметки и топлите домашни роби в гардероба на Сериз.

Точно така. За онзи огромен маншон от норки, за пира на топлия пух до кожата ѝ. За дебели меки завивки, за лумналия огън в камина-та... Изпускащи пара сребърни бокали с греяно вино с подправки. Как ухае само на канела и други екзотични аромати! Как хубаво ги приготвяше майка ѝ! Какво ли не би дала в този момент да може да се намери в топлината на майчините си ръце, да потърси там съвет и помощ...

Досега почти никога не се бе вслушвала в мъдрите съвети на своята майка. Винаги бе смятала, че може сама да намери най-правилното решение, че може разчита само на собствените си сили... Колко унизително беше, че ѝ бе доказано по толкова брутален начин как се е лъгала! Че собствената ѝ глупост няма граници!... Да можеше да стане отново дете, уповаващо се на своите родители...

Шантал се опита да си представи лицата на граф ла Шез и неговата миловидна съпруга, ала въображението ѝ отказваше да ѝ служи. Студът, страхът и безпомощният гняв заради собствената ѝ глупост просто я сломяваха. Защо така глупаво се остави да я убедят да иде на този маскен бал?! Защо не оказа по-силна съпротива на леля си и нейните планове? Колко по-разумно щеше да е! Ако бе проявила мъничко разсъдък, сега щеше да си седи в салона на Сериз, в безопасност. Испита цялата сила на волята си, за да не се разплаче.

Предполагаше, че каретата препуска по неравен селски път. Ето сега хлътна в някаква дупка и с тласък изскочи отново на пътя. Шантал започна да разтрива удареното си рамо. Ще бъде цялата в синини, щом стигнат. Разбира се, ако това адско пътуване изобщо някога свърши...

Изгуби напълно представа за време. Откога траеше това призрачно препускане? Цялата нощ сега бе само един безпросветен път, без край. Това не е карета, а по-скоро подскачаш, мразовит ковчег... Шантал се разрида отчаяно, сломена от студа и неизвестността. Не изгуби съзнание навярно само защото и съзнанието ѝ бе вкочанено и изтръпнало както цялото ѝ тяло...

* * *

– Хей, хайде! Събуди се! Заспива ли човек така свит?!

Недоволното мърморене на някакъв сърдит старец проникна до съзнанието ѝ през тъмните облаци на нейното нещастие. Вкочанена до мозъка на костите си, тя не беше в състояние да се размърда и да промени положението, в което се бе свила.

– Какво?...

Не позна собствения си пресипнал глас. В тъмното две големи ръце

се протегнаха и метнаха отгоре ѝ някаква наметка, дръпнаха голямата качулка като торба върху лицето ѝ. Платът миришеше на мъжка пот и на коне, на тор и други неприятни миризми. Ала допирът на грубия плат накара Шантал да забрави, че този парцал не е пран сигурно откакто е изтъкан. В този момент беше сигурно само едно: тази наметка бе най-скъпоценната и най-жадувана дреха, която някога е получавала. С вкочанени пръсти тя притегли тежките дипли. Зъбите ѝ продължаваха да тракат, а тялото ѝ се разтрепери още по-неудържимо. Мъжът я издърпа от каретата. Ако не я поддържаше под мишниците, Шантал щеше да грохне на земята, вкочанените ѝ крака отказваха да я държат. Подгъваха се под тежестта ѝ, като че ли никога не ѝ бяха служили за ходене.

– Дяволска работа! Защо ли склоних аз...

Последваха още низ къде-къде по-непристойни ругатни, след което Шантал бе преметната като парцалена кукла през едно кокалесто мъжко рамо и това неочаквано движение изкара целия въздух от дробовете ѝ.

Примижавайки, тя съзря къс звездно небе, на което светеше тъничък месец. Къде се намира?... Когато най-сетне доби що-годе представа за заобикалящия я свят, една врата се хлопна зад нея. Отново мрак, самота, и никой да даде отговор на хилядите ѝ въпроси.

Напълно зашеметена, Шантал се опита да прецени положението си в новата обстановка. Бяха я оставили коленичила на пода, потънала в диплите на вонящата наметка и в полите на разкошната си рокля и безбройните, обточени с дантели, толкова безполезни сега фусти. През време на тази безумна разходка беше изгубила сатенените си пантофки с дървени токове и през тънки те си бели чорапи усещаше нерендосаните дъски я пода.

– Има ли... Има ли някой... тук? – простена тя почти беззвучно, но вече знаеше, че няма да получи отговор.

Отново я бяха оставили сама – чу как навън каретата, с която я бяха докарали, се отдалечава със същата бясна скорост, с която бяха пристигнали.

Най-сетне Шантал успя да освободи ръцете си и се изправи предпазливо на крака. Стъпи на полата си, чу как платът се раздра, но не обърна внимание. Залитна като пияна, хиляди дяволски иглици плъзнаха по изтръпналите ѝ крака. Без да обръща внимание на болката, тя стисна зъби така, че чак челюстите я заболяха. Протегнала пред себе си ръце, тя се опита опипом ма изследва новия си затвор.

Напипа каменна рамка на камина, огън обаче не бе запален. Пред камината имаше грубо скована маса и две трикраки столчета. Стените

бяха дъсчени... Блъсна се в два сандъка и най-после напипа нар, покрит със сламеник. За нейна изненада той ухаеше на сухо сено и билки, а не на застояло.

Стори й се, че е в някоя колиба на дървесекачи или ловна хижа в бащините й гори. Същата проста наредба, само с най-необходимото, където човек може да намери убежище при лошо време, да прекара няколко дни по време на лов или когато работата му налага.

С какво удоволствие би разменила накитите си за малко дръвца за камината! Ала в този потискаш мрак пръстите и напразно опипваха за съчки или дърва. Онзи, който я затвори в тази хижа, навярно бе решил, че вълнената наметка ще е достатъчна.

Шантал се уви по-плътно и се отпусна най-сетне на шумящия сламеник. Отново я лъхна миризмата на билки и лавандула, когато свря лице в лакътя си и дръпна наметката да се покрие.

Вечерта, започнала в море от светлини и багри, с музика, разкош и поклони, завърши на един прост сламеник. Беше се спасила от копринените чаршафи на кралското ложе, за да лежи сега на тази груба постеля, която я обгърна с домашния мирис на есенни листа и късни ябълки. Невусетно зъбите й престанаха да тракат и изтощена до смърт, Шантал потъна в дълбок сън без сънища.

* * *

В стаята имаше някой!... През здрача на разсънването се прокрадна осезаемото чувство за човешко присъствие. Шантал си наложи да не отваря очи, въпреки че през клепачите си долови светлина. Трябваше да употреби цялата сила на волята си, за да не скочи и да не се хвърли към тази светлина. Усещането за опасност обаче беше толкова силно, че остана да лежи неподвижно, докато сърцето й блъскаше бясно чак в гърлото й, а кръвта забуча в ушите й.

Чак след няколко секунди тя осъзна какво я събуди. Пращене. Пращенето на огън, който поглъщаше ненаситно тъничките съчки и разливаше първите плахи искрици топлина.

– Надявам се, че сте си починали, мадам! – Гласът беше равен и безизразен. Глас, който още с първите си нотки осуети всеки неин опит да запази желязно самообладание.

– Вие?! – Шантал седна на нара, без да отмахне косите, нападали по порозовялото и от съня лице – Дяволска... Какво означава това? Как дойдохте? Значи... Значи вие? Защо ме доведохте тук?

Жан-Пол д'Обри, граф дьо Рокай седеше на трикрако столче и

мътната светлинка, нахлуваща зад гърба му от малкото прозорче с опънатата на него щавена кожа, очертаваше едрите му плещи. Лицето му оставаше в сянка, но Шантал можа да види, че е обут с ботуши за езда и в кожени ловджийски панталони. Беше свалил жакета си, навярно за да не го изцапа, докато пали огъня. По същата причина изглежда бе запретнал и обточените с дантели маншети на ленената си риза.

Шантал не откъсваше поглед от дългите тънки пръсти, от жилестите китки. Странно, чак сега забеляза, че за разлика от другите мъже в двореца той не носи нито пръстени, нито други накити.

Милостиви боже! Този човек я бе отвлякъл, а тя седнала да мисли защо не носи пръстени!... Шантал смръщи чело, ядосана колкото на себе си, толкова и на това неочаквано и позорно деяние на д'Обри. И защо той продължава да мълчи? Човек можеше да полудее така!...

– Е, няма ли да отговорите най-сетне на въпроса ми? – изфуча тя, пламнала от гняв.

– Доведох ви в тази отдалечена ловна хижа, мадам дьо Дюка, за да ви дам възможност да помислите в пълно спокойствие върху малката сделка, която имаме да уреждаме.

– Довели сте ме? – Шантал най-сетне се реши да стане от постелята. – Вие не ме доведохте, а имахте наглостта да ме отвлечете пред очите на Негово величество краля! Знайте, че ще ви бъде потърсена сметка, ще имам грижата за това!

Въпреки че гънката ѝ рокля бе доста пострадала от нощните перипетии, в меката утринна светлина и в тази горска хижа, Шантал приличаше повече от когато и било на кралицата на феите. Лумналите пламъци в камината изтръгваха отблясъци от богатите бродерии и скъпоценните камъчета по роклята ѝ. Тя цяла искреше. Дори калните петна по полите ѝ и раздраният корсаж не можеха да помрачат великолепия ефект. Напротив, цепката на корсажа ѝ разширяваше още повече твърде смелото деколте и го превръщаше в безсрамна съблазън. Само свободно пуснатите ѝ коси, падащи по шията и раменете ѝ, скриваха донякъде разголените ѝ гърди.

След лова във Фонтенбло Жан-Пол за първи път я виждаше отново с разпуснати коси. Червеникавите отблясъци, които огънят мятеше по къдриците ѝ, играеха и по бледното ѝ напрегнато личице.

Една горско същество в ефирна зелена одежда от мъх и лунна светлина... Той усети как въпреки волята му горещото желание възпламенява кръвта му. С неимоверно усилие на волята се възпря да не я сграбчи веднага, тук, на този сламеник.

– Негово величество ще нареди да ме търсят. По дяволите! Кажете нещо най-после! – Ефирната фея се превърна в бясна фурия и тропна така гневно с крак, че каменните черги на лицето му се разчупиха в лека усмивка.

– Какво диво, необяздено конче сте си останали под дворецовото лустро, мадам! – Жан-Пол д'Обри потърси спасение в саркастичния тон. – Успокойте се, не ще успеете да ме сплашите. Това което виждате тук е единственото ми притежание. Кон, шпага и камшик. И вие, мадам, ще останете да споделите с мен моята бедност, докато ви омръзне и ми върнете документите, които ще измият петното от името д'Обри.

Шантал не можеше да откъсне очи от него. Той стоеше с гръб към светлината и тя не виждаше израза на лицето му, но се бе вторачила в равномерното пулсиране на една изпъкнала вена на врата му, която издаваше колко е буйна кръвта в това мъжко тяло, показваше й, че пред нея стои човек, а не демон, дошъл на земята само за да поквари Шантал дьо Мариво.

– Ще ви дам време да стигнете до мисълта, скъпа госпожо, че за вас ще е най-изгодно, ако в най-скоро време представите обяснение на Негово величество крал Луи защо не се явихте на онова лирично рандеву, което бе уредил. Нашият млад господар не обича да го пренебрегват. Ще си навлечете недоволството му, ако не побързате да го умилостивите!...

Шантал отметна с ръка косите от челото си, без да забележи, че така оголи гърдите си. Те заблестяха в полумрака като скъпоценен мрамор. Чак когато усети внезапния хлад, от който цяла настръхна, тя се помъчи да посъбере дантелите на деколтето. Твърде безуспешен опит, впрочем, след като леля й бе вложила цялото си умение на прелъстителка, за да изтъкне всичките й предимства.

Усети парещия поглед на Жан-Пол толкова осезаемо, сякаш бе сложил длан върху гърдите й. Ядоса се и се изчерви от свян до корените на косите си.

– Ще бъде наистина жалко, ако Негово величество изгуби апетит за вашите прелести. Те са в състояние да накарат всеки мъж да загуби ума си.

Жан-Пол говореше с глух, отсъстващ глас. Шантал напразно стискаше дрешката си. Без игла и конец не би могла да събере разцепеното си деколте и всяко движение само увеличаваше цепката, фините орнаменти на бродерията по крайцеца на тънката й риза едва забулваха твърдите розови зърна на младата й гръд.

В последния момент тя се сети за пелерината, наведе се и се зави бързо в тъмната безформена дреха.

– Господи! Откъде сте взели този парцал?! – избухна Жан-Пол, засегнат сякаш само от вида на мръсния груб плат върху копринената й кожа.

– От вашия помагач – отвърна Шантал гневно, разтреперана от срам и възмущение. – И то твърде късно. Пожелавам ви да бродите в такава рокля в някоя мразовита нощ, за да разберете какво значи студ.

– Съжалявам. – Не беше очаквал такъв отговор. – Нямах намерение да ви причиня физическа болка. Ала бе достатъчно трудно да се намери кочияш, който да се нагърби с такава среднощна поръчка. И все пак защо не потърсихте? В онзи сандък там има и дрехи, и завивки.

– Защото вашият очарователен камериер забрави да запали огън в този салон, господине. – Шантал не му отстъпваше по сарказъм. – Решил е, че мога да се дя в тъмното като прилеп. Или е разчитал на магьосническите ми дарби. Не е в моя власт да отварям заключени сандъци.

– Наистина съжалявам, че човекът е забравил да се погрижи за светлина и топлина, мадам! Има оправдание, защото за първи път в живота си изпълнява такава задача. Искал е навярно да се изпари колкото се може по-скоро. И престанете да се държите като мегера! – сръза я изведнъж той. – Нямам никакво намерение да слушам цял ден заяжданията ви. Ето там има топли и чисти дрехи, ще намерите и хляб, сирене и вино. Имате на разположение цял ден, за да се сетите къде сте скрили документите на кардинала. Щом те бъдат в ръцете ми, ще ви върна в Париж.

Той пристъпи към вратата. Шантал реагира без да мисли. Пусна наметката, която стискаше конвулсивно и застана с разперени ръце, опряла гръб на вратата. Изобщо не мислеше как изглежда в този миг.

– Никъде няма да ходите! Вие не можете да ме оставите тук! – Гласът й хрипеше от ужас. – Не можете да направите това!

Жан-Пол д'Обри се взираше в бурно повдигащите се гърди. Лека червенина заля челото му. Жилката на врата му заби по-бързо, а златната светлина в лъвските му очи просто прикова Шантал на мястото, което тя и така бе твърдо решила да не напуска.

– И за двама ни ще е по-добре, ако изляза на лов и се погрижа да разнообразим нашето меню. Защото ако вие се забравите в упорството си, ще се наложи да останем тук по-дълго и ще трябва да трупаме припаси, не мислите ли?

Той явно й се присмиваше. Шантал прехапа долната си устна и

прегълтна, преди да подхване отново тирадата си, апелираща към него-вия здрав разум:

– Колко пъти трябва да ви повтарям, че онези книжа не са у мене? Защо не ми вярвате? Така само губите време!...

– Лъжете, мадам!

Констатацията прозвуча хладно и нехайно, в противовес с докосва-нето на сгънатия му показалец, който погали копринената пищност на гърдите ѝ. От Шантал се изтръгна някакъв неопределен звук, нещо средно между въздишка и ридание, което можеше да бъде отговор и на думите му, и на ласката му. Тя самата не би могла да определи какво точно беше. Само отстъпи встрани, когато Жан-Пол се пресегна и отвори вратата.

Нахлулият свеж утринен въздух я накара да потрепери. Опитът ѝ подсказва, че навярно слънцето току-що е изгряло. Пред очите ѝ се въз-прати непроходимата стена на гората, между дърветата още се кълбеше утринна мъгла. След това вратата се затвори. Чу се късо изскърцване – някой я подпря и залости.

Внезапно настъпилата тишина връхлетя Шантал ведно с необясни-ма слабост. Тя се подпря на стената и бавно се плъзна по нея надолу, до-като не се озова стъпила в гнездо от брокат и коприна, обвила с ръце ра-менете си, опитвайки се да възпре болката в зажаднелите си за ласка гърди и огънят, който изгаряше тялото ѝ.

Света Майко Божия! Тя желае този мъж! Този мъж който я отвлече и се отнесе толкова зле с нея! Желает този човек въпреки всичко! Дъхът ѝ секва, само като го погледне. Краката ѝ се подкосяват, щом я докос-не... Трябва да е полудяла! Луда. Напълно луда!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Гледката, която се разкри пред очите на Жан-Пол д'Обри, когато късно следобед се върна най-сетне в хижата, ни най-малко не отговаряше на очакванията му. Ако се бе надявал, че самотата на зимната гора, нарушавана от време-навреме само от грака на гарваните и свраките, ще доведе една капризна, разглезена и чувствителна дама от висшите кръгове до границата на капитулацията, той остана жестоко излъган.

Огънят в камината гореше кротко, и заедно със запалената дебела лоена свещ, даваше достатъчно светлина, за да види добре своята пленница. Шантал не беше взела от раклата простата вълнена рокля, която бе приготвил за нея, и сега носеше панталон до коляното, дебели вълнени чорапи и една от най-фините му ленени ризи. Беше навила няколко пъти ръкавите, за да стигат до китките ѝ, с някакъв колан бе набрала в талията твърде широките панталони, стигащи до прасеца ѝ, а под тях се подаваха краката в кафяви чорапи. Косата ѝ беше сплетена в дебела плитка и извиваше червеникавото си злато върху ослепително бялата му риза.

Прелестната нимфа, от чиято магия той бе побягнал тази сутрин, се бе преобразила в дързък гном! Това събуди у Жан-Пол някакъв спомен, не, по-скоро ехо от спомен, което той не успяваше да улови. Нещо, което вече беше преживял, но не можеше да си спомни къде и кога. Глупава игра на съзнанието му навярно, за което нямаше време да мисли, защото трябваше да се справи с този дребосък пред себе си, решил да защищава твърдо своите позиции.

Шантал седеше на сламеника, погълната изцяло в разучаването на някакво книжле. Жан-Пол разпозна своя екземпляр от „Князът“ на Макиавели. Значи е ровила не само в сандъците, но и в пътната му чанта.

Шантал не си направи труда да обясни нещо, както не си направи труда да вдигне очи от своето четиво при неговото влизане.

– Предполагам и вие се считате в правото си като този тук владетел? – попита тя внезапно. – Убеден сте, че всяка постъпка, всяко престъпление дори, са оправдани щом водят към целта?

– Никога не бих допуснал, че циничните размисли на Николо Макиавели могат да ви занимават – отбягна Жан-Пол директния въпрос. – Както виждам, притежавате забележителен талант да излизате от необичайна ситуации. Позволете ми, впрочем, да ви съобщя, че сте облякла

една от моите ризи. Не ви ли хареса роклята в раклата? Не е особено елегантна, но ще се съгласите предполагам, че коприни и дантели нада-ли са най-подходящото облекло за ловна хижа.

Шантал реши, че трябва да съхрани на всяка цена самообладанието и дистанцираността, които си бе изградила през изминалите няколко часа. Нарочно беше избрала мъжки дрехи, за да пресече всяка възможност, дори и най-малката, да въздейства като изкусителка. Можеше ли да предположи, че е постигнала точно обратния ефект! Защото сега тя приличаше по-малко от когато и да било на онази жена, с която Жан-Пол воюваше.

Всъщност и така той с палеща яснота продължавана да вижда мислено женствените форми под собствената си риза, представяше си как би обхванал с една ръка гънката талия под набраните панталони. Той метна на масата двата диви гълъба, които бе застрелял, свали мократа си пелерина, за да я окачи да съхне до огъня. Трябваше да прави нещо, да се занимава, за да не поглежда към нея час по час! Бе вперил очи в пламъците, но виждаше само огнените отражения в косите на Сериз дьо Дюка...

Не му бе помогнало изтощителното скитане из горите. Самото й присъствие го караше да забрави всяка умора. Действаше му като силно вино – сладко и опасно. Човек се разкайва, че се е отдал на удоволствие, ала не намира сили да се откаже поне да вкусува упояващия аромат...

– Ще получите ризата си обратно, щом ме върнете у дома. – Шантал говореше тихо и отчетливо към фигурата до огъня. – Откажете се, Жан-Пол! Не съм в състояние да ви дам онова, което търсите, защото не го притежавам. Ако ми бяхте повярвали, нямаше да се наложи да разиграваме тази комедия.

Имаше нещо в умотелния тон на това последно изречение, което смекчи озлоблението му. Той вдигна очи към нея и срещна ясният зелен поглед. Това бяха честни, открити, но и тъжни очи. Възможно ли е една жена да бъде чак толкова престорена?! Добре, но къде отиват доказателствата, които държи в ръка? Онова признание на камериера на Мазарини, което съвпада до последната, най-дребна подробност?! Сериз дьо Дюка е една. Няма друга придворна дама, която биха могли да сбъркат с нея...

– Колко жалко е, че лъжете, щом си отворите красивата уста! – изпъшка той.

Тази обида звучеше все по-люто, все по-злобно при всяко ново повтаряне. Шантал се опита да я пропусне край ушите си, но не успя.

Изведнъж почувства, че повече не може да търпи! Сега вече ще сложи край!

Тя хвърли книгата и скочи, изстреляна от опънатата пружина на собствения си темперамент. Преди Жан-Пол д'Обри да разбере какво става, тя вече бе пред него, твърдите ѝ стиснати юмруци заудряха като градушка по гърдите му. Не гледаше къде удря, искаше само да причини болка!...

– Проклет да сте, Жан-Пол д'Обри! Проклет да сте! – Гласът ѝ стана писклив от ярост. – Аз не лъжа! Не лъжа! Ако не бяхте такъв нещастен глупак, щяхте да сте го разбрали досега! Мразя ви! Само да имах някакво оръжие! Само да имах!... Ще ви убия, ще ви разкъсам! На парчета ще ви нарежа и ще ви хвърля да ви изкълват гарваните!...

– Господи! Каква фурия си била!... – Младият мъж беше толкова изумен, че вече не усещаше ударите, които продължаваха да се сипят. – Успокой се! Моля те! Но успокой се най-после!

Ала Шантал бе вече недостъпна за разумни доводи. Избухването бе разрушило всички изкуствено издигани бентове от привидно спокойствие. От месеци живееше с изпънати нерви, уж спокойна, уж съдържана, ала сега най-сетне самообладанието ѝ я напусна. Пристъпът на бясна ярост бе само отдушник на назрялата нервна криза, която не просто изненада Жан-Пол д'Обри, но го вкамени и го направи абсолютно безпомощен. Какво да прави с тази побесняла жена? Ако продължи да се мятя и блъска така, и себе си можеше да се нарани...

Но как би могъл да успокои жена, която не реагира нито на думите му, нито на силното разтърсване, или на натиска на ръцете му? Беше обезумяла. Какъв порой от злост и обиди! Какъв език! Къде е чула такива неща? Той наистина се изплаши. Заради нея.

Реши да направи единственото, което би могло пресече пороя от заплахи и обиди. Обгърна я с ръце, притисна я към себе си така, че юмручетата ѝ най-после спряха да удрят, затиснати между телата им. Проклетията също стихнаха под неговите устни.

Шантал млъкна наред дума, забрави дори да поеме дъх. Съсредоточена в усещането на неговите устни, тя забрави какво искаше да каже, какво чувстваше и мислеше. Жан-Пол! И неговата целувка... Само това съществуваше. Прохладна отначало като коприна върху пламналата кожа, тя се превръщаше постепенно в огнена струя... Не, не. Огънят всъщност избухна някъде вътре в нея и я запрати в обятията му. Треската на страстта ѝ лумна така буйно, че я зашемети.

– Опитвах се да те забравя. Да забравя всичко това Но не можах. Не

мога!... – шепнеше Жан-Пол. – Омагьосала си ме напълно! Ох, как те искам! Ти си моя, фея! Единствената ми любима! Вече съм неспособен да бъда с други жени... Ти си моя!...

Шантал се предаде, замаяна от тези пламенни признания. Беше жадувала за неговите ръце, въпреки че се беше страхувала от този миг. Обичаше го със същата пламенност, с която го и мразеше. Желаше го, макар да знаеше, че още утре отново ще го проклена.

Утре. Какво значение имаше какво ще стане утре? Тази единствена нощ се нарича Жан-Пол... Една-единствена нощ за цял живот. Не ще остави да ѝ се изплъзне нито миг. Независимо каква цена ще трябва да плати... Но това после. Утре.

Тя се отпусна под него на простия нар, позволи му да развърже връзките на ризата ѝ. С треперещи като в треска ръце той дръпна дрехата от раменете ѝ. Сред задавени ридания започна да целува всеки сантиметър от кожата, който се разкриваше под тънкото платно. Цялото ѝ тяло беше една-единствена тръпка. Тя извиваше бедрата си, за да се освободи от напрежението, което я влудяваше...

– Колко си хубава!... Моята горска фея! Гърдите ти... – Жан-Пол галеше изпънатата коприна на младите ѝ гърди, палецът му описваше настойчиви, призивни кръгове около твърдите розови зърна. Сякаш стрели пронизваха утробата ѝ. Шантал трепереше от страст, желанията връхлитаха и заплашваха да я отнесат... Тя се вкопчи в раменете му и прехапа устни, за да заглуши вика.

– Не, скъпа, няма да ти причиня болка! – С върха на езика си той проследи линията на зъбите, впити в долната ѝ устна. Накара я да отпусне челюсти и смукна малката капчица кръв, която изби на устната ѝ.

Шантал обезумя. Тя раздра ризата му, търсейки да се допре до голата му кожа, притискайки разголените си гърди към твърдото му тяло.

– Дивачката ми! – Жан-Пол смъкна дрехите ѝ и я сложи да легне. Грубата тъкан на зеблото дразнеше нежния ѝ гръб, но тя стоеше разголена, открита за пламенните му погледи. За първи път той я виждаше без дрехи – това стройно расово тяло с пълна зряла гръд и изваяни хълбоци... Червеникавото злато на къдравите косъмчета между краката ѝ приличаше на пухкавата козина на младо зверче...

– О, колко си красива! Ела! Нека да се любим! Искам те! Изгарям за тебе!... Ела!

Разтрепераните пръсти, които изследваха всяка извивка на тялото ѝ, сякаш сипеха жарава по кожата ѝ. Превръщаха всяка нейна фибра в наслада. Тя се виеше под тази ръка, за да ѝ се предложи, да се притисне

по-силно към нея.

Онова странно съчетание от дива страст и невинност, което вече веднъж бе накарало Жан-Пол да изгуби ума си, сега отново го погълна.

Езикът му се плъзна по извивката на шията ѝ, проследи неясната ямка под гърлото и заигра бавно, с мъчителна настойчивост с връхчетата на гърдите ѝ. Безпошаден, жесток...

Шантал зарови ръце в гъстите му руси къдри, но това го накара да я захапе до болка, сега, когато твърдите зърна бяха станали непоносимо чувствителни. Никога не беше предполагала, че може да изпита такава наслада, че таи в себе си такава страст.

Замаяното отдаване в гората на Фонтенбло, съпроводено с болката на дефлорирането, съвсем не я беше подготвило за тези властни еротични атаки, с които той я завладяваше сега. Безпаметна от желание, тя все пак посрещна с момински свян горещите му, устни и пламенният му дъх, когато той впи уста между краката ѝ.

– Не, недей! – изхълца тя умолително.

– Мъжът ти не го ли е правил, сладка фейо? Не се страхувай! Прекрасно е... Ще видиш. Остави да ти по кажа! Отпусни се, отвори се! Покажи ми колко си ухабава!

Имаше ли смисъл да му казва, че никой друг мъж не я докосвал изобщо? Тя отстъпи пред настойчивата му ръка и разтвори бедра. Усещаше властната му целувка все по-дълбоко в себе си. Тръпнеша и стенища, вече без мисъл, тя се виеше като дъга, вдигаше се все по-нагоре, все по-плътено до него, по-близо, за да вземе, за да даде, да отговори на неговата ласка.

Изгаряше във вътрешен огън, не огън, а пожар! По кожата ѝ избиха ситни капчици пот, влажна и топла, търсеща онзи мощен изблик, който бе изпитала вече веднъж в ръцете му. Онова изригване, след което оставаше само изнурена нежност и сладка нега. Да, беше ги преживяла вече... Но тогава събуждането беше толкова грозно, че и досега изпитваше страх.

Шантал се притисна към тялото на Жан-Пол и чак сега усети, че той е все още с панталони и под плата напират неумолимото доказателство за неговото желязие.

Какво се прави в такъв момент? Какво се очаква от нея сега?

Шантал безпомощно се питаше как ли постъпва една съпруга? Дали нейната неопитност няма да я издаде?

В този момент Жан-Пол взе ръката ѝ и я притисна кротко точно... на онова място!

– Искаш ли вече?

– То... искаш да кажеш че... че аз мога... Че ти можеш?... Че е възможно пак? – Розите на свенливото объркване цъфнаха на бузите на младата жена, докато се бореше с връзките на панталона му. Надяваше се само да не се издаде, че това е нещо съвсем ново за нея.

Нима е възможно в брака на Анри дьо Дюка с тази чаровна съпруга леглото да не е фигурирало? Жан-Пол д'Обри не познаваше този човек, но бе чувал, че бил красавец... Дали пък не е бил близък на Филип д'Орлеан и затова да е пренебрегвал красивата си жена?...

Не обясняваше ли това студенината и надменността, зад които се криеше Сериз дьо Дюка? Дали животът не я бе наранил толкова силно, та тя му отвърщаше с безпощадна ненавист? Жан-Пол не си даде сметка, че за първи път търси някакво извинение за нейното държане. Защото тя беше твърде мила, твърде пламенна и непосредствена, за да бъде без някаква външна причина – същевременно и онази студено пресметлива личност, плетяща коварни планове за неговото разоряване.

Тези мисли бързо се стопиха, защото сега Шантал най-после успя да се справи с трудното си занимание и нежната ѝ ръка обхвана напрегнатия му до болка член. Това беше повече, отколкото би могъл да издържи който и да е мъж. За миг той отмахна от себе си малкото останали дрехи и я взе в обятията си. Тя инстинктивно обви е крака бедрата му. Боже мой, как се притискаше само о него, за да може той да потъне в нея до край, без болка този път.

Да, този път всичко беше един-единствен страстен напор, едно проникване дълбоко в нея, една мощ, която я завзе и покори. Която ги свърза един с друг и я изпълни до дълбините на съществуването ѝ.

Когато той се отдръпна, от гърлото на Шантал се откъсна вик на протест, защото тя не разбра веднага, че това е игра. Един танц, който превръщаше взаимна им желание в някакъв бавен, тежък ритъм, преди да разрази и да им отнеме и дъха, и всички задръжки.

Сега огненият взрив избухна още по-мощно, още по-ярко, още по-съвършено. Шантал се вкопчи безпомощно в гърба му, понесена на вълната на освобождение, което изтръгна от гърлото ѝ хрипкав вик, сяла се с неговия. Екстазът я разтапяше, превръщаше я в мъгла, дихание, във въздух, който мъжът вдишваше. Екстаза я превръщаше в негова собственост. В негова жена. Завинаги.

Шантал не проумяваше как е възможно да останеш жив след такъв ураган. Дойде на себе си чак когато усети Жан-Пол да я бърше с кърпата, която предварително беше натопил във вода. Той изтри потта ѝ, отне

жарта от кожата ѝ. Но не можеше да загаси огъня, който тлееше някъде вътре в нея и надали бе по-малък от неговия.

Обхванати от изпепеляваща страст, те се бяха втурнали в тези часове, сякаш и двамата осъзнаваха, че тях няма нито вчера, нито утре. Шантал се отдаде без задръжки на тази буря от сладострастие. Далеч някъде в съзнанието ѝ проблесна, че и Жан-Пол се гмурва съзнателно в тази забрава, за да успокои съвестта си и да забрави проблемите си. Разбираше го, въпреки че то ѝ причиняваше болка... Ала след като той няма сили да ѝ повярва, ще трябва да се задоволи с онова, което е в състояние да ѝ даде.

През тези часове те се хвърлиха в любовта с такава бурна необузданост, че сега лежаха изтощени до краен предел, един до друг върху грубо скованото легло. Все още притиснати, но вече заети всеки със собствените си мисли и блянове – да накарат другия да стори нещо против волята си...

Шантал се събуди първа. Въпреки че огънят беше изгаснал, тя се чувстваше стоплена и защитена. Трябваше да минат няколко секунди, преди да осъзнае, че това е дължи на едрото силно тяло, чиято топлина я бе обгърнала в съня ѝ.

Жан-Пол продължаваше да спи. Дишаше дълбоко и равномерно, сънят бе позаличил дълбоките бръчки, които иначе дълбаеха ъгълчетата на устните му. В съня си повече приличаше на онова сърдито момче, което я бе спасило – нея и черния жребец на баша ѝ – от мътните води на Лоара. На онзи красив приказан принц, за когото бе бленувала толкова години... Сега този принц беше неин. За една нощ. Ще трябва да заплати сметката...

Шантал предпазливо се отдръпна от него и чак когато се увери, че той изобщо не помръдва, се осмели да стане от тяхното общо легло. Безшумно нахлузи ризата си, която лежеше пред нея на пода, притегли с пръстите на краката си останалите дрехи. Не посмя да се облече напълно, за да не вдига шум. Защото знаеше, че утринта ѝ предлага единствената възможност за бягство. Една безсънна нощ по време на отвлечането, целият ден на лов из горите и трескавата жар на отминалата нощ бяха изчерпали дори стоманените сили на Жан-Пол. Само да успее да намери кон, за да се отдалечи колкото се може повече от ловната хижа, преди той да се е събудил!

Наскоро смазаните кожени панти на вратата не издадоха никакъв звук. Шантал внимателно, безкрайно бавно отвори вратата и се промъкна през тесния отвор. Слънцето точно изгряваше, но мъглата между

дебелите стволоче на дърветата все още ги обвиваше с призрочно було. Испита огромно облекчение, когато в полуразрушения навес точно зад хижата съзря едър кафяв жребец. Животното я наблюдаваше с мудро безразличие, докато тя се зае да оправя облеклото си, преди да метне на гърба му тежкото седло и да затегне коланите.

Извеждайки го тихичко малко по-надалеч, Шантал сложи все пак ръка на ноздрите му, като внимаваше животното да стъпва само по нападлите борови иглички и листа. Всеки шум, дори изпукването на някой клон, можеше да я издаде.

Но този път съдбата беше на нейна страна. Когато най-сетне се метна на коня и прибра около тялото си тежката груба наметка, за да прикрие неподходящите си мъжки дрехи, все още не се появи никои, който да я спре.

Шантал дръпна качулката ниско над очите си и заби пети в хълбоците на коня. Една ловна хижа надали е чак толкова далеч от човешко селище. Все ще излезе до някаква просека, до нива или чифлик. А и след като бе задигнала коня на Жан-Пол, поне за тази сутрин нямаше опасност той да тръгне по дирите ѝ.

Засега беше вън от опасност и бе само въпрос на време да се добере до дома си. „*Нямах друг изход – опита се тя да успокои гузната си съвест. – Глупаво би било да пропусна този шанс...*“ – Не би могла да поеме риск да погледне Жан-Пол в очите след такава нощ! Испитваше непреодолим страх да не би и този път неговата омраза и студенина да прогонят любовта.

Усети, че бузите ѝ са мокри. Не, положително не от сълзи. От мъглата ще да е. От мъглата, която обвиваше всичко наоколо и ѝ създаваше тягостното чувство, че е сам-сама в света.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Шантал се питаше вече кой ли от двамата е по-изтощен – тя или конят. Лудата езда през Сенжерменския лес бе съсипала и двамата и когато чак късно следобед зърна в равнината пред себе си реката и кулите на Париж, вече се съмнявате, че ще има сили да се добере дотам.

Някъде към обяд заваля сняг. Пухкави снежинки се стопяваха върху наметката ѝ, ала се забиваха като ледени иглици в незащитеното ѝ лице, а и успяха да превърнат дълбоката кал по пътя в остри ледени ножове.

За щастие никой не обръщаше внимание на дребната фигурка върху препъващия се от умора кон, която в късните часове на деня влезе най-накрая в града заедно с група търговци. Градската стража се трупаше около накладения огън, всеки търсеше укритие от снега, който ставаше все по-силен.

През тези януарски дни в Париж се стичаше огромна върволица от хора – всеки, който намереше кола или можеше да язди кон, бързаше към столицата. Сякаш раждането на престолонаследника бе превърнало града в магнит, привличащ неотразимо всеки, който търсеше да се докосне до ликуването и разкоша на двора. Или поне до късче хляб, защото гладът в провинциите бе по-страшен от когато и да било досега.

Шантал не смееше да пришпорва повече жребеца. Животното се нуждаеше от топъл обор, от вода и зоб. Ще се погрижи да го повери в ръцете на сръчен слуга, който да го разтрие и почисти. Лудото препускане с непознатата ездачка, подгонена от страх пред собствения му господар, която не му бе дала и минутка отдих, би накарало всяко по-слабо животно да падне от изнемога. Затова всъщност Шантал се боеше да го пришпорва повече. Искаше да върне жребеца здрав и читав на собственика му, за да смекчи поне донякъде гнева на Жан-Пол д'Обри от тази нагла кражба. А може би и заради някои други неща, за които Шантал не желаше да мисли в момента.

Първите факли и фенери около Пале Роял вече бяха запалени, когато Шантал почти се сринва от седлото и поведе коня през една от страничните порти към двора на Отел дьо Мариво. Точно се чудеше как може да обясни на главния коняр присъствието на чуждия жребец, а и собствения си вид, когато я сепна необичайната суматоха във вътрешния двор. Една елегантна луксозна каляска, голяма кола за багаж и цял рояк

прислужници се блъскаха в малкото пространство между двете коли.

Шантал спря на половин крачка, когато между всичките тези развеселени хора зърна една добре позната, валчеста фигура в черни кожени дрехи. Сега вече леден ужас измести първоначалната ѝ надежда, че ще може да се промъкне незабелязано в цялата тази бъркотия. Ох, само това липсваше!

Не можеше да има грешка. Познаваше Гастон Мьоберж, старият оръженосец на баща си, откакто се помнеше. Това беше човекът, който отговаряше за сигурността на семейство дьо ла Шез, той я бе научил да си служи с нож при самоотбрана, той я бе качил за първи път на седлото, веднага щом проходи... О, Гастон тя можеше да върти на малкия си пръст, не той беше проблемът. Проблемът се наричаше граф дьо ла Шез, когото той придружаваше...

В този миг очите им се срещнаха. Оръженосецът смръщи чело, ментално пусна юздите на прекрасния впряг от черни коне и хукна към сянката на портата.

– Така-а, знаех си, че сте вие! – Той говореше приглушено, за да не привлича излишно внимание. – Май че е време негова светлост да види най-сетне какво се върши в дома му!... Някакъв мухльо за иконом, снаха, дете само припада, и дъщеря, дете не е тази, за която а представя... Ще ми изясните ли тая работа?

Гастон бе един от малцината, които безпогрешно можеха да различат двете близначки. А най-лесно ги разпознаваше на седлото. Сега обаче той беше сигурен, че прелестната графиня дьо Видан никога не би застанала пред него в някаква наметка на кочияш, смело хванала за юздите такъв страховит жребец. Сериз винаги яздеше кротки кобили, по-дребни, по-кротки коне и за нищо на света не би посмяла да се доближи до подобен дяволски жребец. Като едното нищо може да е и приплод от конюшните на Мариво, само дето са го съсипали от умора...

– Да ти изясня! Господи боже! Ще ми трябват дни, ако трябва да ти разкажа всичко! – избегна Шантал отговора. – По-добре ми кажи защо е тук баща ми? Как така изведнъж? Да тръгне посред зима, при тези пътища! Има ли глад по Лоара? Защо е дошъл? За жито ли?

Възрастният мъж само сви рамене и пое юздите от ръката на младата жена.

– У нас всичко сме си набавили, запаси има за цяла зима. Няма страшно. Май че майка ви е тази, която измисли това пътуване. А сега е най-добре да си влезете в къщи, ако не искате още нещо да ви се струпа на главата.

Шантал въздъхна примирено и потупа жребеца по шията.

– Значи и майка ми! В пълен състав... Ще се погрижиш ли за коня? Чудесно животно. Дано не му стане нещо. Надявам се да се съвземе. Не е мой.

Ако Гастон се изненада от това, че виконтеса дьо ла Шез е тръгнала с чужд кон, поне с нищо не го показа. Не беше нужен кой знае колко ум, за да се види, че Шантал има неприятности. Неприятности, които въпросите на досадния татко ей сегичка ще оправят.

Мислите на Шантал не се различаваха от разсъжденията на стария оръженосец на баща ѝ. Как би могла, за бога, да обясни на родителите си какво става тук?! Има ли и най-малък шанс да продължи да разиграва и пред тях комедията с мнимата Сериз, след като толкова дълго време не са се виждали?

Не, разбира се! Беше невъзможно, дори и ако по чудо и двамата ѝ родители изведнъж ослепееха...

Графиня дьо ла Шез беше съвсем различна от сестра си Диан дьо Мариво, а досега не се бе намерил човек, който да успее да излъже в нещо нейния съпруг.

Да може да се добере поне до стаята си, да си придаде малко поприличен вид, преди да се появи пред очи те им!

Надеждата ѝ се изпари в мига, в който пристъпи прага на будоара на Сериз, след като ѝ се бе отдало да се промъкне незабелязана през западната врата. Будоарът обаче беше пълен с хора. Сред групата се открояваха впечатляващата гъвкава фигура на граф дьо ла Шез, до него бе съпругата му, графиня Ниниан. Диан дьо Мариво се бе проснала със страдалческо лице на мъченица в едно от големите кресла. До нея пък стоеше Жюли и сякаш се чудеше как да потъне в някоя цепнатинка на паркета. Всички очи се впериха едновременно в Шантал, сякаш тя се връщаше от оня свят.

– А-ах! Детето ми! О-ох!

С болезнен стон баронесата примижа и изгуби съзнание. Направи го невероятно елегантно, ала Ив дьо Мариво не можеше да понесе нито красивата си балдъза нито нейните припадъци. Той отмина с нескрита досада драматичния ѝ етюд и кимна на Жюли да ѝ помогне.

– Погрижете се за мадам! А сега се обръщам към тебе, мило дете. Оказва се, че леля ти няма дори понятие къде си. Можеш ли да ми обясниш какво значи това?

Графинята усърдно вееше с ветрилото на сестра си. Жюли изхвъркна да донесе шишенцето с ароматични соли, така че Шантал се озова

сама пред мятащия мълнии поглед на баща си. В средата на петдесетте, с атлетично телосложение и посребрени слепоочия, които само подчертаваха още по-силно гарвановочерната му коса, той имаше гордо мургаво лице с благороден орел в профил. Графът обичаше децата си, но в този миг Шантал би дала всичко само и само да избегне този разговор.

Дори и тя сега се разтрепери от погледа му. Как е могла и за секунда да допусне, че може да го заблуди? Тя неволно задържа дъха си, като че ли така можеше да спре времето, а заедно с това и въпросите, които щяха да последват.

– Нека да идем в съседната стая! – намеси се майка ѝ и сякаш съвсем случайно сложи успокояващата си ръка на рамото на съпруга си. За един кратък миг очите им се срещнаха. Графът покри пръстите ѝ със своите и кимна. Разбрал бе, че този разговор не бива да се води пред сестра ѝ и Жюли.

– Както винаги, имате право, скъпа!

Шантал ги последва с отмалели колене. Но това не ѝ попречи да забележи, че майка ѝ беше в рокля по последната мода, а във високата ѝ фризура бяха забодени фуркети с перли. Видът ѝ по нищо не се различаваше от облеклото на дворцовите дами. Макар на пръв поглед Ниниан дьо Мариво да не бе толкова красива като сестра си, в държането ѝ имаше особена грация и излъчване, които правеха по-малката сестра да изглежда до нея невзрачна и обикновена.

Шантал обичаше майка си и ѝ се възхищаваше. Толкова беше тъгувала за нея! Но не днес, Господи! Само не точно сега!

Графиня дьо ла Шез приседна на едно канапе и потупа приканващо мястото до себе си. Чак след като графът зае място до нея, тя се обърна за първи път към дъщеря си:

– Седни, дете! Защо не махнеш от себе си тази грозна дреха? Не мога да си представя какво те е накарало да облечеш тези парцали...

Шантал пламна. Не смееше дори да мисли какво ли би казала майка ѝ при вида на мъжките панталони и изпокъсаната риза, които наметката скриваше. Предостатъчен беше и подозрителният поглед на баща ѝ към калните ботуши на Жан-Пол, които се подаваха под наметката и явно съвсем не и бяха по мярка.

– Нещо ми е студено – промълви Шантал и отмести поглед покрай родителите си, като че ли някъде там, сред нежните цветчета на копринения тапет бе скрит отговорът на всички загадки. – Съжалявам, че не бях в къщи, когато сте пристигнали. Надявам се, ще ми простите. Дано не съм ви разтревожила! Такова безпокойство...

– Безпокойство! Да пази господ!... – Гласът на граф дьо ла Шез проскърца от едва сдържан сарказъм. – Напротив! Приемаме като напълно нормално това, че от седмици нямаме вест от тебе, че се представяш за сестра си, че скиташ незнайно къде и се промъкват незнайно кога в дома си, предрешена като... Като нещо, което – меко казано – не се поддава на описание!

– Ив, моля ви! – На Ниниан дьо Мариво бяха необходими само две думички, за да прекъсне тази една реч която направо срази Шантал. Не си спомняше да е виж дала някога баща си вбесен... Тревогата го беше подлудила, само така можеше да се обясни този гневен изблик.

– Дължиш ни отговор, Шантал – подкани я меко графинята. – Къде е сестра ти? Какво си правила, за да ни се явиш в такъв вид? Какъв е този пошъл маскарад?! Двете не сте вече деца, които се забавляват да объркват прислугата. Недоумявам как сестра ми е приела да участва в такъв водевил!...

Риданието, което прозвуча във въздишката на Шантал, накара родителите ѝ да трепнат. Отдавна никой от тях не беше виждал Шантал толкова близо до плача.

– Леля Диан не знае нищо. – Мнимата Сериз полагаше огромни усилия да се овладее. Тя залитна и в последния момент се задържа за рамката на камината. За малко не се строполи в краката на родителите си. Всичко се завъртя около нея, дори не разбра, че баща ѝ скочи и я задържа в прегръдките си. Гласът му се разнесе някъде отдалече:

– Дявол знае какво е правила, скъпа, но съм сигурен, че е останала без сили. Сега ѝ трябва чаша греяно вино, топла баня и легло. Днес надали ще можем да научим нещо повече. Глупаво дете! Винаги съм я смятал за по-разумната от двете!...

Бащините думи долитаха до ушите на Шантал все по-тихо, все по-глухо. Той се взираше в бледото лице със спуснати клепачи, опряно на рамото му, и безпокойството му растеше. Това беше лице на млада жена, а не на невинно момиче. Сините кръгове под очите и горчивата гънка в ъглите на устата говореха за изтощение и болка. Какво се бе случило, та неукротимата, самоуверена Шантал се бе превърнала в една изтощена и изтормозена жена? За него имаше едно-едничко обяснение.

– Който и да е, ще го извикам на дуел! – изрече той в някакво прозрение. – Ще го убия!

– Обаче преди това ще изчакате да чуете какво ще ни каже тя, Ив дьо Мариво! – предупреди гласът на жена му.

Ала и тя не каза нищо срещу предположенията на графа. И за нея

бе ясно, че невероятната промяна, която долавяше у дъщеря си, може да бъде предизвикана само от някой мъж. Дали най-сетне това гордо и независимо сърце беше намерило своя повелител? Един повелител, който го бе наранил...

Шантал чуваше гласовете, ала не вникваше в онова, което казваха. В този миг имаше само едно желание – да се отпусне в топлата закрила на бащиното рамо. Само дано тази моментна слабост ѝ осигури малко време, за да измисли какво да разкаже на родителите си! Дано продължи още малко!...

А и съвсем не ѝ беше трудно да се прави на изтощена до смърт. Бе капнала от умора, почти губеше съзнание. И знаеше с абсолютна сигурност, че тази изнемога няма нищо общо е отвличането, нито пък с прекараната бурна нощ. Всичко идваше от тъжната увереност, че за нея няма нито бъдеще, нито щастие. Бе играла и загубила.

Горчивото признание, че беше дарила любовта, честта и тялото си на човек, който не зачита този дар, я измъчваше много повече и изпиваше силата и жизнеността ѝ.

* * *

– Не искаш да кажеш, предполагам, че повече от два месеца не си чула нищо за сестра си и нямаш представа къде скита?

– Моля ви, Ив! Необходимо ли е да крещите? Нали не искаме Диан да разбере? Този глупав комплот е достатъчно неприятен и без да се налага да даваме допълнителни обяснения.

– Доминик д'Обри! По дяволите! Защо не се е обърнала към нас, щом иска да се омъжи?! Можеш ли да ми кажеш?

– Защото умираше от страх, че ще се разкрещите точно както правите сега, уважаеми татко.

Шантал седеше в разкошното легло с балдахин на графиня дьо Видан, облегната на отрупаните с дантели възглавници, и похапваше от закуската, която Жюли ѝ бе поднесла в леглото, преди обединените сили на граф дьо ла Шез и неговата мила съпруга да нахлуят и да завладеят спалнята.

Дванадесетте часа сън и солидната закуска бяха сторили своето. Сега положението ѝ, макар и не просто, поне не ѝ се виждаше тъй катастрофално, както вчера. Сега баща ѝ ще се заеме да уреди поне нещата на Сериз. Шантал ще може най-сетне да свали от плещите си натрапената отговорност за тайнствената женитба на сестра си...

Бе описала на родителите си всички събития от деня на своето

пристигане в Париж. Разбира се, без да обели ни дума за ролята на Жан-Пол д'Обри в тази фантастична история. За нейните родители такъв човек не съществуваше.

Объркана от неочакваното пристигане на своите роднини, Диан дьо Мариво изобщо не бе споменала, за щастие, за необяснимото изчезване на племенницата си от Пале Роял. Предполагаше навярно, че през това време Шантал е била с краля. А много добре знаеше, че родителите на Шантал биха възприели този факт по съвсем друг начин...

Тя призова отново на помощ своята вярна мигрена, която я връхлиташе всеки път, когато се налагаше да живее под един покрив със зет си, за да избегне всякакви неприятни теми. Още предишния ден баронесата се бе оттеглила в затъмнената си стая и тиранизираше всички, в това число и своята благодушна сестра, с обичайните си капризи, които започваха с шоколадови пастички и завършваха с истерични настоявания най-сетне да спрат джафкането на проклетото куче.

Шантал се надяваше, че поне засега никой няма да постави под съмнение собствената ѝ версия за събитията. Успокои се, когато предишната вечер именно Жули ѝ помогна да се съблече. Явно родителите ѝ бяха толкова трогнати от романтичната история на Сериз, че оставиха без коментар съшитата с бели конци история на Шантал, че е взела наметката и ботушите от някакъв коняр, за да може да излезе. Разкъсвана между тревогата за хленчещата си сестра и изтощената си дъщеря, Нириан дьо Мариво се бе съгласила да остави Жюли да се погрижи за момичето.

– Аз не крещя, госпожице! – скара се графът на дъщеря си, но не можа да не се поусмихне на острия ѝ език. – Вярно е, че един толкова смел план би могла, според мене, да измислиш по-скоро ти, а не сестра ти. Но тя би трябвало да знае всъщност, че най-малко ние бихме възразили срещу един брак, който ще я направи щастлива.

– Да, вие може би не бихте имали нищо против, но Негово величество – сигурно. Като придворна дама Сериз е под неговите заповеди. За да се омъжи е нужно съгласието му, а той би търпял един д'Обри сред мускетарите си, но не и като дворянин и съпруг на една от почетните дами на кралицата. Сериз се страхуваше, че той не ще склони да даде ръката ѝ и да издигне по този начин един благородник, изпаднал в немилост.

– Знаете много добре – обърна се кисело графът към жена си, – че винаги съм бил против това тя да става придворна! Виждате добре какво излезе от всичко това!

Графинята се усмихна мило към навъсеното му лице:

– Да, виждам! Виждам, че Сериз отново се върна към живота. Тя е измислила един наистина шур план, за да се впусне в своята романтична авантюра. Сериз е спасена! Нали точно това искахме да постигнем, когато дойде поканата на Диан? Единственият ни проблем сега е да внесем в женитбата ѝ по-сериозен нюанс. Доминик д'Обри може да е разорен, но семейството му е старо и покрито със слава. Освен това той бе един от приятелите на Анри.

– Всъщност вие знаете ли нещо за истинската причина за гнева на краля срещу семейство д'Обри? – Шантал подбра момента така, че въпросът ѝ да прозвучи абсолютно естествено.

– Мисля, че води началото си от 1652 година, когато войската на принц дьо Конде се биеше на север от Лоара – отвърна баща ѝ. – Малко преди това Мазарини бе освободил принца под натиска на парижани, а той самият бе принуден да бяга от страната. Настъпи невероятна бъркотия... Всъщност фрондата от самото начало не бе организирана както трябва. Максимилиан д'Обри беше, за беда, един от най-върлите противници на кардинала...

– Но смятам, че той изобщо не стигна дотам, да подкрепи обвинението, че кралицата има любовна връзка с кардинала – намеси се плахо съпругата му.

– Да, но така се твърдеше по-сетне. Независимо всичко Максимилиан си навлече лютата омраза на кардинал Мазарини. Той бе сред загиналите, които се сетне бяха обвинени, когато в Сен Антоан Тюрен разби пред вратите на Париж войската на принца. Не ми се вярва Максимилиан да се е бил на страната на Конде, както твърдяха тогава. Но нямам и никакви доказателства за обратното. Цялото му имущество бе конфискувано полза на короната, което ще рече, че отиде в джоба на Мазарини. Опитях се да разбера какво е станало си първородния му син, но той потъна сякаш в земята. Сигурно е загинал. Жалко. Беше буден и многообещаващ младеж.

– Доминик навярно е син на брата на вашия приятел Максимилиан – обади се Ниниан дьо Мариво. – Той почина от естествена смърт, доколкото зная.

– Възможно ли е д'Обри да е бил невинен и кардиналът да си е присвоил имуществото на семейството по лъжливо обвинение? – Шантал топна кифличката в ароматното какао в чашката пред себе си. Откакто кралицата на Франция бе въвела ароматното питие нямаше изискан дом, в който да не се поднася топъл шоколад.

Шантал много се надяваше никои да не е забелязал напрежението, с което очакваше отговора на баща си.

– Не го изключвам – отвърна спокойно графът. – Несметните богатства, които негово високопреосвещенство остави след смъртта си, положително са натрупани по най-различен начин. Кой обаче би могъл да го докаже? След като главното коляно на рода д'Обри остана без потомци, предполагам че Доминик ще е наследник. Нека не разлайваме кучетата! След като Сериз си е наумила да го вземе за съпруг, той и без това ще получи парите на Дюка, а те положително не са дреболия.

– А ако интригата на кардинала може да се докаже? – Шантал не се отказваше. Нейната настойчивост предизвика един замислен поглед от страна на майка ѝ, която забеляза червените петна, които избиха по страните на дъщеря ѝ.

– В такъв случай Доминик д'Обри ще трябва все пак да изчака разрешението на краля – отсече Ив дьо Мариво. – Но Луи не е склонен да опрости бунтовниците от фрондата. Сестра ти трябваше по-добре да подбере своя възлюбен... Питам се какво да предприемем. – Графът говореше вече към съпругата си. – Ако тръгнем да претърсваме кралството за тези двама влюбени, би се вдигнал само ненужен шум. А и пътищата сега са непроходими, навсякъде върлуват банди гладни селяни. Опасно е да се пътува...

– Искате да кажете?... – Графиня дьо ла Шез пребледня и съпругът ѝ побърза да отрече енергично:

– Не, не, не! Не искам да кажа нищо! Сигурен съм, че Доминик д'Обри е в състояние да се погрижи за безопасността на жена си. Изчакват някъде да мине зимата. А е трудно точно сега да се пита и разпитва...

Предпазливо почукване на вратата прекъсна думите му. Появи се Жюли с писмо, което някакъв пратеник току-що донесъл.

Жан-Пол?!

Шантал пребледня и сърцето ѝ спря да бие. Стоеше като вкаменена. Наложил се майка ѝ да поеме тъничкия запечатан лист от ръцете на Жюли.

– О, небеса! От него се носят облаци парфюм! – усмихна се тя развеселена.

Силното ухание на виолетки моментално дръпна от страните на Шантал и последната капчица кръв. Жан-Пол д'Обри положително не би парфюмирал своите писма до нея с есенция от виолетки. По-скоро би използвал отворно биле...

Шантал строши непознатия печат и впери очи в подписа.

– Мадмоазел дьо Монтале! Чудя се на какво дължа тази съмнителна чест.

Очите ѝ пробягаха по кукестите драсканици на редовете. И ако човек би приел с резерви правописа на въпросната дама, то съдържанието не будеше никакво съмнение.

Шантал подаде листа на майка си. Стори го, защото знаеше, че коварните намеци на сплетницата ще вбесят баща ѝ.

– Коя е тази дама? – вдигна вежди графинята. – Ако съдя по името, тя не е от свитата на малката кралица.

За сетен път Шантал се увери колко добре са информирани родителите ѝ, въпреки че живееха далеч от двора. Беше им известен дори фактът, че в двореца наричаха Мари-Терез – по-скоро от съжаление – „малката кралица“.

– Мадмоазел дьо Монтале е една от почетните дами на принцеса Анриет и е много близка приятелка на Луиз дьо ла Валиер – обясни бързо Шантал. – Боя се, че Сериз е дружала с нея, макар че наистина не разбирам какво е могла да намери в тази жена. За нея разправят, че умирала от желание да играе ролята на посредница в любовните афери и изневери на разни хора. Може би се мъчи по този начин да стане център на внимание. За мене тя е просто една глупава интригантка.

– Тя пише, впрочем, че за нищо на света не бива да пропуснеш големия дворцов бал. Ето: „*Негово величество непрекъснато пита за милата графиня дьо Видан.*“ Какво означава това? Нима Сериз се радва на кралското благоволение? Само това ни липсва! Нашата дъщеря – фаворитка на краля!

Шантал си спомни вечерта на отвличането и осуетеното уединение с краля в Пале Роял. Стисна устни. По-добре ще е да не изкарва на бял свят тази част от историята. Всичко бе достатъчно сложно и без пламенното ухажване на краля, още повече че не бе новина, която би въодушевила и без това разтревожените ѝ родители.

– Не зная точно – избра тя полулъжата. – Негово величество е изключително мил винаги когато се срещнем. Обсипва ме с галантни комплименти, непрекъснато се шегува, че мога да го направя най-щастливия мъж на Франция... Досега успях да покажа, че не разбирам тези намеци...

– Господи, каква ужасна бъркотия! – избухна баща ѝ. – Изпитвам непреодолимо желание да пипна твоята вятърничава и глупава сестра и да ѝ извия крехкото вратле, само да ми падне в ръцете!...

– Да, зная. Точно така ще направите. Падне ли ви в ръцете, ще я прегърнете и ще благодарите на бога, че не ѝ се е случило нещо! – усмихна се мило графинята. Тя се впечатляваше от неговите заплахи дори по-малко от Шантал. – Само че в момента е безсмислено да се ядосвате! Трябва да предприемем нещо, за да избегнем скандала. Поне да знаехме къде е Сериз!

Шантал срещна безпомощния поглед на майка си – зелените ѝ очи бяха сякаш отражение на нейните собствени.

– О, мога само да кажа, че нищо лошо не ѝ се е случило! Ако беше в опасност, знаете, че щях да го усетя.

И двамата ѝ родители приеха този аргумент. Знаеха твърде добре за невероятната духовна връзка между двете близначки. Графът въздъхна дълбоко. Очевидно решението, което бе взел, не му беше особено приятно.

– По дяволите! Както виждам, ще трябва да продължим тази нелепа игра! Не бива да злепоставим Сериз. А ми се струва, че ще е и по-добре да оставим Диан да мисли, че ти си всъщност... сестра си. След като нямаме вест от Сериз, ще трябва поне да направим така, че да не изпадне в немилост. – Пак въздишка. – Най-добре ще е Шантал да се върне още днес в Лувъра.

Въпреки че го беше очаквала, това решение притисна като душен облак Шантал. Защото баща ѝ не предполагаше какво всъщност иска от нея. В двореца тя щеше да бъде изложена не само на напористото ухажване на Негово величество, там дебнеше заплахата да се натъкне на един побеснял от ярост Жан-Пол д'Обри.

Списъкът на неговите претенции към мнимата Сериз дьо Дюка сега бе станал още по-дълъг. Към всичко друго се бяха прибавили чифт ботуши и един кон. Да не говорим за оскърблението и за онази нощ в горите на Сен-Жермен...

– Ще помоля веднага за аудиенция при кралицата-майка – заяви Ниниан дьо Мариво. – Може би ще успее да кажа пред Ана Австрийска някоя и друга добра дума за младия съпруг на Сериз. Тя има доста голямо влияние върху Негово величество, а сигурно не е забравила услугата, която някога ѝ направих...

– Така ли? Не сте ми казвали досега? За каква услуга става дума?

Шантал видя многозначителния поглед, който размениха родителите ѝ, нито пък ѝ убегна нежната руменина, която заля лицето на майка ѝ, преди да отговори, без да я погледне в очите:

– О, това е дълга история. Ще ти я разкажа друг път. В момента

имаме по-важни задачи. Изглежда че сестра ти се е забъркала в големи неприятности.

Шантал не посмя да добави: „*Не само сестра ми*“, което ѝ беше на устните. Тя насочи цялото си внимание към подноса със закуската, като че това беше последната храна в живота ѝ и вън вече я очакваше палачът.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Странноприемницата „Шарения петел“ на улица „Ла Ферониери“ бе прочута сред кралските мускетари не само с доброто си отлежало вино, но и с гиздавата златокоса стопанка, която и този следобед наливаше щедро на многобройните си посетители. Погледът ѝ неспокойно се спираше на двете жени, които чакаха, за да говорят с нея. За по-възрастната беше сигурна, че ще е прислужница – личеше по грубата поизносена наметка, а и по острите очи на опитна жена, дето всичко вижда. По-младата беше също скромно облечена, но ясният поглед и гордата ѝ стойка отдалеч издаваха благородната дама.

– И така – девойката повтори нетърпеливо въпроса си, – разбрахме, че мускетарят д'Обри наема стая при вас. Искам да говоря с него. Важно е.

Русокосата ханджийка сложи пълничките си ръце на хълбоците, при което налетите ѝ гърди подскочиха. Пристегнатото черно елече сякаш едва удържаше пищния ѝ бюст, а дълбоко изрязаното деколте на лепената риза бе ставало неведнъж причина ту един, ту друг от кралските мускетари да се препъне в собствената си шпага от много зяпане. Дори Шантал трябваше да положи усилие, за да откъсне погледа си от тази сочна, преливаща плът.

– Да, ама закъсняхте, хубавице! – поясни ханджийката с ново свиване на рамене, което имаше същия, та дори и още по-неотразим ефект. – Господинът си плати и напусна. Не е вече в „Шарения петел“. Отпразнува с приятелите си раздялата и замина на някъде. Нямам представа къде. Що не питате другарите му? Ей там онзи лейтенант е от техните. Говорете с него!

Преди Жюли да успее да спре господарката си, Шантал се запровира между нагъсто разположените маси и вече се усмихваше на въпросния лейтенант. Усмивка, която накара младия мъж да забърше капките вино от разкошните си руси мустаци и да я погледне с очи, които обявяваха недвусмислено, че няма нищо против да пофлиртува. Но когато чу въпроса, по лицето му мина сянка на разочарование.

– Ей, щастливец е този Доминик, госпожице! Не мога да не му го призная. Най-хубавите момичета все за него питат. Ама той вече не служи, отиде си у дома. Защо не благоволите да се задоволите с мене? Мога да бъда толкова галантен, че никога няма да съжалите, ако ми подарите

сърцето си.

Шантал скрито въздъхна.

– Отиде си у дома? А къде с това? Не каза ли къде може да бъде намерен? Имам да му предам нещо спешно.

– Ами колкото и да ми е тежко да разочаровам такава хубавица, нищичко не мога да кажа. Добър другар беше, но не разправяше много много за себе си... Почакайте де! Къде хукнахте? Направете ми компания за чаша вино!

Шантал не си даде труда дори да откаже. Дръпна ниско качулката над челото си и повлече Жюли навън.

Отново неуспех. Където и да потърсеше някаква следа от любимия на Сериз, тя тутакси се губеше. Като че ли преди няколко месеца господин д'Обри изведнъж се беше изпарил. А с него и собствената ѝ сестра.

Нито Шантал, нито прислужницата ѝ забелязаха високия мъж, който също излезе от кръчмата и тръгна след тях.

Останала без дъх, Жюли се опитваше да догонва сестрата на господарката си. Дълбоката отвесна бръчка между веждите на Шантал беше ясно предупреждение да не задава въпроси, а на Жюли толкова ѝ се искаше да поговорят за това мистериозно изчезване на графиня дьо Видан...

Шантал трябваше да се примири с факта, че в момента бе невъзможно да напусне Париж. Задължения на Сериз в двореца, които тя покорно продължаваше да изпълнява, правеха извънредно труден всеки опит да разпитва за Доминик д'Обри, без да събуди подозрение. Не смееше дори да си спомни как се бе ухилил онзи любезен кралски лейтенант, от когото успя да изкопчи сведението за „Шарения петел“.

Тя вървеше бързо към Лувъра, без да обръща внимание на гъстата кал, която цапаше полите ѝ. През последните няколко дни валеше непрекъснато – ту дъжд, ту сняг, и улиците на Париж се бяха превърнали в истински блата от тиня и мръсотии. Онези, които можеха да си го позволят, наемаха носилки, ала Шантал предпочиташе да върви въпреки отвратителното време. Бързият ход намаляваше донякъде непоносимото напрежение, което я съсипваше. А и това неприятно усещане, че те наблюдават, че те грози опасност!... Тя трескаво се огледа, но като че ли никой не ѝ обръщаше особено внимание. Само продавачът на кестени се втурна да предлага с писклив глас овъглената си стока. Тя го избягна и зави надясно към Сена.

Положително си въобразява, че я следят. Това е игра на нечистата ѝ съвест. Жан-Пол д'Обри досега не беше дал никакъв признак на живот.

Конят му отдавна бе поверен на грижите на Гастон в конюшните на Отел Мариво. Като си мислеше сега как го остави без никакво обяснение, та и без кон вдън горите на Сен Жермен, можеше да си представи колко ѝ е ядосан.

Да, но защо той не направи опит да ѝ отмъсти? Абсолютно изключено е да е приел като нещо напълно естествено нейното измъкване след онази нощ. Сигурно продължава да смята, че онези важни документи са у нея. А бездействието съвсем не подходеше на мъж като него...

Някаква невъобразима смесица от копнеж, страх, съпротива, желание и отчаяние я връхлиташе, щом само помислеше за него. И за двамата ще е най-добре, ако Жан-Пол се откаже от своите безсмислени усилия и остави нещата такива, каквито са. Би могъл да се опита да измие петното от името си по друг начин. Но Шантал знаеше, че при него не може да става и въпрос за друг избор. Точно той никога няма да спре, докато не постигне целта си, независимо дали този път ще го изведе до победа или до гибел.

* * *

Водена от Жюли, Шантал се добра до апартамента си в Лувъра през някакъв страничен вход и когато родителите ѝ се появиха, за да я вземат за дворцовия бал, не бе останала и следа от следобедното ѝ пътешествие. Представи им се в безупречно елегантен вид, макар че под изисканата външност сърцето ѝ продължаваше да бие лудо и трябваше да полага неимоверни усилия, за да съдържа неподвижни леденостудените си ръце.

Бледозелената рокля, изрязана на гърдите, за да разкрие обшитата с перли кремава долна роба, завършваше отзад в разкошен шлейф. Цялото правоъгълно, доста дълбоко деколте, беше обшито с речни перли. Ивица със същата бродерия обточваше талията ѝ и подгъва на полите. Пяна от кремава дантела избликваше от ръкавите, стигащи до лакътя. Във високо вдигнатите ѝ коси проблясваха фуркети с диаманти, а единствен прозрачен като бистра капка диамант се спускаше на тънка верижка до цепката на гърдите ѝ.

В първия миг Ив дьо Мариво не можа да познае в тази ослепителна дама своята Шантал. Не я бе виждал досега в официална бална рокля. И все пак за него си оставаше загадка как е възможно хората да продължават да я бъркат със Сериз. Разликата в държането, стойката, а и в жестовете и в изражението на лицето му се струваше толкова отчетлива!

Слепи ли бяха всички?!

– Хората виждат това, което очакват да видят – промълви тихо жена му. Тя четеше мислите по изражението му, не беше нужно да ѝ казва каквото и да било. – Никой не се и опитва да сравнява, просто защото надали някой знае, че Сериз дьо Дюка има сестра-близначка. Винаги съм съжалявала, че Шантал не искаше и да помисли за столицата, ала сега изглежда че нашето спасение е точно в това. Впрочем, мила, изглеждаш великолепно! По-скоро, опасно съблазнителна, бих казала! Надявам се фактът, че ще бъдеш съпровождана от баща си, ще накара краля да съдржа желанията си, след като присъствието на собствената му съпруга не е в състояние да го спре.

О, Шантал също се надяваше. Още повече, че начинът, по който кралят приветства появяването на граф дьо ла Шез и съпругата му на празненството, надали би могъл да бъде по-любезен. Баща ѝ рядко се появяваше в двореца, но кралското семейство знаеше, че самото име Ла Шез означава неизменна вяност и лоялност.

– Радостни сме да ви видим, графе! Лицето на вашата мила съпруга ни обяснява на кого дължи графиня дьо Видан невероятната си хубост. Надяваме се, че не възнамерявате да ни отнемете дъщеря си. Тя е перлата на двора ни, нашата съпруга не би приела да се лиши от тази най-благородна дама.

Докато баща ѝ се давеше в потоците дворцова куртоазия, Шантал улови с ужас въпроса в погледа на краля. Какво ли си мисли за нея? Каква ли версия му е представил камериерът? И какво всъщност бе видял този камериер?...

Тя призова цялата си гордост и срещна погледа на краля с такава наивна чистота, че бе възнаградена с усмивка на възхищение. С малко припряно движение кралят поглади тясната си брадичка, преди да се обърне все така галантно към майка ѝ, а след това се наведе най-почтително над собствената ѝ ръка.

– Надявам се, ще ми простите моето нетърпение, мадам! – Кралят говореше тихо, тъй че само Шантал да го чуе. – Играете си с огъня... Може да се опарите.

Вълна на безкрайно облекчение заля Шантал. Кралят смяташе, че тя продължава любовната игра! Че това е изкусна тактика, за да разпали още повече желанието му. Наистина, след като всички жени в двора бяха в нозете му, той просто не би могъл да си представи, че ще се намери някоя, за която няма да е чест да му се отдаде.

– Ваше величество е тъй великодушен! – промълви неопределено

тя и потъна в грациозен реверанс.

Когато се надигна отново, кралят си бе отишъл. Родителите ѝ се бяха присъединили към групата около кралицата-майка. Но до нея като изпод земята изникна госпожица дьо Монтале. С добре заучен свойски жест тя хвана Шантал за рамото и я дари с блестяща усмивка, която обаче не стигна до безжизнените ѝ, сякаш порцеланови очи.

– Възхищавам ви се, скъпа! Така умело го правите! – пропя тя. – Моята скъпа приятелка Луиз има да учи толкова много от вас! Тя е прекалено семпла, прекалено... ясна. В своето безрезервно обожание тя изпуска из очи факта, че най-важното е да дразниш непрекъснато апетита на мъжа, ако искаш да го задържиш. При това един толкова разглезен, толкова вискателен мъж...

– Не гледам на себе си като на ордьовър за Негово величество – отвърна Шантал рязко и разпери ветрилото си, за да прикрие нервността си. – Заблуждавате се, като смятате, че завиждам на госпожица дьо ла Валиер за нейното положение.

– Значи е вярно, че все още съжалявате за онзи малък мускетар? Чух, че сте го търсили? Бил напуснал службата при краля. Откажете се, скъпа! Той е разбрал навреме, че е немислимо да ловува в ловните полета на краля.

Шантал онемя. Откъде знае тази жена за нейните опити да издири Доминик д'Обри? Трябва да направи така, че интриганти като Монтале да не си пхат носа в нейните работи! Не биваше да го допусне!

– Непоправима сте, мила! – Шантал избухна в непринуден, звънък смях и леко перна събеседницата си с разпереното си ветрило. – Винаги осведомена за всичко! Та оставете ме поне малко да пофлиртувам! Достатъчно дълго жалих съпруга си. Така ми се иска да изпитам отново радост от живота! Но бъдете сигурна, че каквото и да направя, не бих разгневила Негово величество за нищо на света! Ценя службата си в двора и никога не бих я рискувала нито заради някакъв мускетар, нито дори за непостоянното ухажване ни Негово величество.

– А за какво бихте го сторили?

Ето въпрос, който можеше да зададе само тази Монтале, олицетворение на недискретност и жадно любопитство. Шантал се опита да намери отговор, който всъщност трябваше да стане достояние на целия двор. Защото да кажеш нещо поверително на госпожица дьо Монтале, означаваше да го разгласиш по възможно най-бързия начин на целия двор.

– Само за брачна халка, скъпа! – усмихна се Шантал тайнствено. –

За брачен съюз с човек, който да е хем богат, хем красив и галантен.

Сега вече госпожица дьо Монтале беше сигурна, че графиня дьо Видан не е толкова вятърничава, колкото изглежда, и че умело преценява шансовете си. А с това убеди и самата нея, че лесно може да стане доверена приятелка на следващата фаворитка, само трябва да се пипа внимателно... Дари с блестяща усмивка мнимата Сериз дьо Дюка, увеявайки я в своята безкрайна преданост и вечно приятелство:

– Колко добре се разбираме, скъпа моя! Знаете, че съм готова винаги да помогна, когато имате нужда от мен. Достатъчна ще е една-едничка дума от ваша страна.

Шантал знаеше, че никога няма да каже такава дума. Разговорът им приключи, без да се наложи тя да отвърне на дамата, защото в този момент фанфарите оповестиха започването на балета. Шантал се озърна за родителите си и видя, че майка ѝ е седнала далеч напред до Ана Австрийска, а баща ѝ разговаря в една от нишите на прозорците с някакъв по-възрастен господин.

Както винаги, гостите се бяха разделили на две основни групи – преливащите от веселие, нагиздени, тънещи в кордели и дантели млади хора, които обкръжиха краля като ято пеперуди, и по-възрастните, тежки и улегнали люде около кралицата-майка. Втората група бе по-малочислена. Това бяха хората, които си отиваха – и те самите, и тяхната власт. Всички продължаваха да бъдат изпълнени е респект пред Ана Австрийска, но тя губеше влияние от ден на ден.

Шантал се поколеба към коя от двете групи да се присъедини. Имаше нужда не от власт, а от сигурност. Ала преди да вземе решение и да се запъти в избраната посока, чу зад гърба си смразяващ глас:

– Само една дума, мадам! Така ще ми спестите труда да ви търся!...

– Вие?! – Тя се извърна като опарена, истинска вихрушка от коприна и дантели.

Изглежда Жан-Пол д'Обри току-що беше влязъл в залата, косите му още блестяха от влага, по блестящите му ботуши се виждаха следи от дъжда, който бе сменил снега. Той се поклони с изискана вежливост. У него нямаше и следа от вълнението, което я раздрусваше цялата, чак до върха на пръстите на краката.

– Моите поздравления, мадам! Нужно ми беше време, за да прозра играта ви, но сега вече успях да схвана някои нещица. Виждам, че залатите на два коня, та който излезе по-добър...

Шантал се мъчеше да овладее проклетото си сърце, за да разбере какво иска да каже той... В какви ли безобразия ще я обвинява пак?

Дали защото избяга тогава като истинска страхливка...

– Два коня? Какво искате да кажете? Ако...

– Спестете ми тази комедия, мадам! Известно ми е всичко за вашия флирт с братовчед ми! Той ви насочи какво да търсите у Негово високопреосвещенство, нали? Но вие и с него се подиграхте както с мен. Предполагам, вие сте причината той да остави гвардията и да напусне града, бягайки през глава от вас!

Шантал изтръпна. Охотата, с която Жан-Пол д'Обри бе готов да вижда винаги и неизменно всичко най-лошо в нея, я лиши от дар слово. Откъде знае за флирта на Сериз с мускетаря? От Монтале?... Внезапно си спомни за своето усещане, че е следена и наблюдавана. Той ли е бил? Естествено. Нали се бе зарекъл, че ще я следи на всяка стъпка.

– Оставете ме! – каза тя с прегракнал глас.

– Напрасно се надявате, безсърдечна моя! – Жан-Пол пристъпи толкова близо до нея, че краката му настъпиха обшития с перли край на роклята ѝ. – Бъдете уверена, че няма да ви оставя на мира нито за миг, преди да сте ми дали онова, което ми принадлежи. Подценявате търпението ми. Онзи, който е чакал повече от десет години, може да чака много дълго.

Близостта му я замайваше. Бяха станали твърде близки. Бяха достигнали до онази интимност, когато всяка зла дума вече наранява. Тя преживяваше заедно него дори терзанията му, като че бяха нейни. Изпитваше ведно с него омразата, отчаянието, безизходицата, гнева, които го изпълваха. Раната, която му бе нанесла можеше да се сравни само с оная, която той беше открил в душата ѝ.

Съзнанието, че не е в състояние да му помогне, че няма право да му отговори дори я парализираше. Клетвата, която бе дала на сестра си, не може да бъде нарушена. Дори и ако трябва да заплати със собственото си сърце.

– Аз можех да ви обичам, мадам!... – изрече той беззвучно. – Но вие ми доказахте, че и в най-изкусителния на вид плод може да се крие гнила сърцевина. Би трябвало да ви благодаря, че ме предпазихте от огромна грешка!

Шантал се олюля. Тъмната фигура стори своя неизменно безупречен поклон и се изгуби от погледа ѝ. Не бе предполагала, че нещастие то ѝ може да става все по-голямо... Няма ли предел за болката, която можем да понесем?

– Изглеждаш бледа, дете! Зле ли ти е? – Тя усети ръката на майка си. Ниниан дьо Мариво бе долетяла от другия край на залата,

почувствала навярно каква голяма нужда има от нея детето й. – Какъв беше този мъж? Той ли ти каза нещо? Ела...

Разтреперана Шантал изви към нея невиждащи очи все още се бореше да си поеме дъх.

– Кой мъж, мамо? Не съм... Не съм говорила с никого.

Ниниан дьо Мариво не пожела да изобличи явната лъжа. Беше заета със собствените си мисли. Дали току-що не се бе натъкнала на загадката, за която все не намираше решение във всичко, разказано й от Шантал? Не беше ли това тайната, която дъщеря й грижливо пазеше, и майката не бе успяла да изкопчи и с най-умело задаваните въпроси?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

На Жак-Бенин Босюе, строгия придворен изповедник на Нейно величество, Шантал би трябвало да благодари за това, че през следващите няколко седмици ухажването на краля се ограничи само до мълчаливо възхищение и галантни комплименти. Благочестивият мъж се бе осмелил да укори Людовик Френски за безпътния живот, който водеше.

Онези, които бяха станали свидетели на тази нечувана дързост, а между тях и неотразимата госпожица дьо Монтале, шепнеха, прикривайки устни с ръка, че отец Босюе посъветвал краля да се вгледа в собствената си съвест, да се откаже в бъдеще от онези плътски радости, които при обикновените хора биха били заклеямени като пороци, и да тачи благочестието и християнското смирение.

Скандалът, макар и предизвикан от духовник, продължаваше да бъде тема номер едно на всички разговори. Предполагаше се, че всъщност майката на краля стои зад това обществено порицание, тъй като леконравният живот на сина ѝ се забиваше като трън в сърцето ѝ. Разпуснатият морал в двора, разгулт на младите аристократи, тези шеметни празненства, нижещи едно след друго, възмущаваха Ана Австрийска до дън душа. Тя не можеше да сподели твърдата увереност на Луи, че отсега нататък той ще дава тон на всичко, което се върши във Франция.

Шантал пък се учудваше от спокойствието на младата кралица. Тя или не знаеше за изневерите на съпруга си, или ги отминаваше с възхитително самообладание. Мари-Терез твърдо спазваше досадния ритуал, който определяше живота ѝ: молитви, ръкоделия, молитви, протоколни задължения, които трябваше да изпълнява със съпруга си, и пак молитви. Испанката буквално боготвореше Луи. За нея имаше значение само това, че той възобнови посещенията си в спалнята ѝ, след като изтече полагащия се след раждането срок. Въпреки че нямаше човек, който да не знае, че кралят можеше да бъде намерен много по-често в леглото на мадмоазел дьо ла Валиер, която продължаваше да живее съвсем наблизо, в двореца Тюйлери, в дома на Мосю, както всички наричаха Филип д'Орлеан.

Само в един доверителен разговор с майка си Шантал се осмели да изрази учудването си от тези нрави:

– Значи ли това, че за краля не важат повелите, на които се подчиняваме ние? Да не говорим за това, че изневерите му все някога ще

стигнат до ушите на кралицата. Какво ще стане тогава?

– О, тогава ще се стигне до грозна разправия, без това да промени каквото и да е – отвърна графиня дьо ла Шез спокойно. – Кралят иска да се забавлява и не ще позволи на никого да му пречи. И тъй като въпреки всичко той е един справедлив и способен владетел, никой няма да го укори. Негово величество заздравя финансите на държавата, живеем в мир. Луи доказва, че въпреки младостта си е способен да управлява Франция по един забележителен начин...

– Звучи така, като че защитавате неговото... безпътство – изненада се Шантал. – Нима одобрявате този начин на живот?

– Не го защитавам, но съм в състояние да разбера защо е станал такъв – усмихна се графинята. – Помисли и за това, че става дума за един младеж, който е преживял в детството и юношеството си тежки времена на недоимък и несигурност. По време на Фрондата той е бил принуден да се крие в полусрутени замъци, спал е върху слама, защото тълпата на Париж го е измъкнала посред нощ от леглото му и го е прогонила. Той прави всичко, за да укрепи своята власт и авторитет. И, между нас казано, ще трябва да се съгласиш с мене, че не е завлякъл насила в леглото си никоя от тези хубавици. Тъкмо обратното, сега честта да служиш на краля със своите прелести се смята за велико предимство. Убедена съм, че много дами са готови начаса да разменят местата си с мадмоазел дьо ла Валиер, само да им се отдаде случай.

– Като че ли слушам леля Диан! – възропта Шантал – Тя смята, че съм глупава гъска, защото отказвам да се наредя и аз в редицата на кандидатките...

– О Диан никога не е имала и понятие какво е любов – прекъсна я майка ѝ. – Не бива да я слушаш. Тя съди само по външните неща, интересува я единствено материалното. Не е способна да направи разлика между истинските чувства и едно лекомислено временно увлечение.

– И какво да направя тогава? – Шантал изрече неволно въпроса си, заковала очи в лицето на майка си.

– Нима искаш аз да ти отговоря? – усмихна се майка ѝ меланхолично. – Та ти си вече на двадесет и пет години, скъпа Шантал. Ти успя да убедиш всеки един от младежите, които баща ти ти предлагаше за съпрузи, къде с чисто упорство, къде с хитрост или нелюбезност че не си подходяща съпруга за тях. През всичкото това време твърдеше, че си в състояние сама да ръководиш живота и бъдещето си. Малко ли се борихме с упорството ти, преди най-сетне да се отдръпнем и да гледаме мълчаливо какво правиш?! Точно сега бих се въздържала да решавам

вместо тебе. Научи се сама да поемаш отговорност за решенията си. Крайно време е вече.

Шантал издаде някакъв неопределен звук – полупротест-полувъздишка. Нямаше куража да признае на майка си, че вече се съмнява дълбоко в собствените си способности. И не само в тях, но и в самообладанието си, в нервната си устойчивост и смелост.

Но въпреки това ѝ беше трудно да се възползва сега от създалата се възможност и да се довери на майка си. Онова, което изпитваше към Жан-Пол, не можеше се изкаже с думи. Като уловено птиче се блъскаше в мрежата на собствените си чувства и не намираше с да ги отхвърли. Тя знаеше, че Жан-Пол д'Обри само чака и най-малкия признак на слабост от нейна страна. А именно това я плашеше: с всеки изминал ден ставаше все по-трудно да скрива слабостта си. Какво кроеше той? Кога ще направи опит да я притисне отново?

Въпрос, който получи своя отговор още на другия ден, когато целият двор бе поканен да разгледа апартаментите на Лувъра, които архитектите Льо Во и Лебрюн бяха преустроили по поръчение на краля. Зидарите си бяха отишли и бяха отстъпили място на тапицерите, художниците и златарите. Всички дами от свитата на кралицата бродеха възхитени из огромните зали.

Изрисуваните тъкани, позлатените ламперии, gobлените, килимите, картините и мебелите – целите от позлатено дърво или от масивно сребро – всичко това трябваше да оповести гордо на света за новите богатства на френския крал. Нестихващите възклицания и приглушеният шепот на придворните доставяха видимо удоволствие на Негово величество, който, изпаднал в отлично разположение на духа, просто се разтапяше от галантност към замаяната си съпруга. Изглежда че проповедта на абат Босюе даваше своите плодове.

Замаяна от великолепието, от шеметно високите тавани на залите, които превъзхождаха несравнимо по красота и елегантност стария Лувър, Шантал се приближи към един от високите сводести прозорци, откъдето се откриваше прекрасна гледка към градините на Тюйлери. Въпреки че сега в бледосиньото февруарско небе стърчаха само голи клони и нямаше никакви цветя, красотата на парка беше несъмнена. Липсваше само малко слънце и зеленина. Ох, как жадуваше Шантал да свършат най-сетне тези мрачни зимни месеци!

– Негово величество не харесва градините. Сега е възложил на мою льо Нотр да ги преустрои. Не знаете ли? Започват работа през пролетта...

Шантал притискаше трескаво ръка към гърдите си, за да не изхвъркне сърцето ѝ. Или за да овладее уплахата си? Способността на Жан-Пол д'Обри да изниква ненадейно от нищото с някакви най-безобидни забележки на уста, можеше да се сравнява само със способността му да изчезва безшумно при подобни ситуации.

– Както винаги вие сте чудесно информиран, господине! – отвърна тя беззвучно и насочи цялото си внимание към фигурите на изкусно подрязания жив плет. – Благодаря ви, че ми го съобщавате. А сега, извинете ме, аз...

– Кралицата изобщо няма нужда сега от дамите си, мадам! Обзалагам се, че не се интересува дали в момента я съпровождат десет или двадесет от тях. Тя е изцяло погълната от това да боготвори съпруга си. Ще позволите ли да ви поканя на една малка разходка?

Той изобщо не даде възможност на Шантал да отклони поканата, без да предизвика нежелателното внимание на околните. Младата жена се опита да овладее нервността си и да запази фасадата на нехайна вежливост. Добре знаеше, че е загубена, ако той открие как неговото присъствие я прави неспособна и на една-едничка разумна мисъл.

– Както изглежда, междувременно сте свикнали отлично с двора – отбеляза тя хапливо, като сложи пръсти върху ръката му, както изискваше етикетът, и прихвана леко с другата си ръка полите на кадифената си рокля с цвят на канела.

– Имах честта да изпълня някои поръчки на мосю Колбер. – Отговорът му прозвуча самодоволно. – Пред вас стои един от високо ценените му сътрудници. Така че ако възнамерявате отново да ми напомните, че съм нежелан в този дворец, ще бъда принуден да ви разочаровам.

Шантал само отметна назад напудрената си глава и не пожела да отговори. Каквото и да кажеше, този човек ще успее да го преиначи и ще търси да види в него само най-лошото. Но думите му все пак представляваха известно обяснение за новия му семпъл костюм от най-фино фламандско сукно и за блестящите му нови ботуши.

Да, това поне облекчи донякъде гузната ѝ съвест, че го бе оставила без ботуши, а също и без кон, в она пущинак. Въпреки че бе раснала в абсолютна материална обезпеченост, Шантал имаше представа какво струват животът, дрехите и жилището в един град като Париж, който бе много повече от столица на Франция. Към този град бяха обърнати очите на цяла Европа.

Поиска ѝ се да го попита къде отиват, но от устните ѝ не можа да се откъсне нито звук. Имаше нужда от цялото си самообладание, за да

продължи да крачи до него с небрежна еlegantност и да игнорира любопитните погледи, които ги съпровождаха. С крайчеца на окото си зърна смаяното невестулче лице на госпожица дьо Монтале и разочарованието в лицето на граф дьо Роа. Не ѝ бе спестена и срещата с мадам дьо Навай. Нямаше никакво съмнение, че ще бъде оповестено на целия дворец, че флиртът между барон дьо Гюиме и вдовицата на граф дьо Видан съвсем не е приключил... Достатъчно материал за поредната нервна криза на леля ѝ.

Докато я водеше през един от вътрешните дворове към нейния апартамент, не размениха нито дума. Шантал бе благодарна на небето, че родителите ѝ са настанени в Отел дьо Мариво и се появяват в двора само на официалните приеми. Шантал не смееше и да мисли какво би казала нейната майка за безцеремонния жест, с който Жан-Пол отпрати набързо Жюли. Но гневът поне развърза езика ѝ:

– Държете се непристойно! – избухна тя, ала все още избягваше да срещне очите му. – Нямаме право да се разпореждате с прислугата ми. Кажете онова, което имате да казвате и си вървете! Не желая да ви виждам повече!

– И както винаги, пак лъжете, мадам!

Червените петна избиха издайнически по страните ѝ.

Фактът, че в този случай той наистина има право, съвсем не правеше нещата по-добри, нито пък допринесе за нейното спокойствие. Какво да стори? С жест на жалка безпомощност тя притисна чело с opakото на ръката си и сведе ресници. В това движение имаше толкова грация и трогателна женственост, че се видя как графът стисна зъби и мускулчетата на бузите му заиграха.

– Да! Лъжкия и измамница! Хитра алчна вещица, това сте вие, мадам! Трябва да ви се признае обаче, че що се отнася до магиите на прелъстителка, нямаме равна на себе си.

Зашеметена от тези обвинения, младата жена се опита да схване смисъла на зловния изблик. Тя отвори очи – в зелените чисти дълбини на този поглед се четеше безкраен смут.

– Какво искате да кажете? – промълви тя обърквана. – Че ме мразите или че ме желаете? Не сте ли в състояние да вземете решение? Предполагам не очаквате да ви изразя съчувствие. Трябва да сте луд...

– Всъщност вие сте абсолютно права, така е. – Като че ли нищо не бе в състояние да разклати фасадата на безметежно спокойствие, което той излъчваше. Може би заради това Шантал изобщо не изпита страх, когато той пристъпи към нея. Чак златните пламъци в очите му ѝ

показаха, че се намира в непосредствена опасност. Но беше твърде късно да търси спасение. А може би съзнателно се поколеба...

– Луд съм! Луд съм за тебе! Да докосна тялото ти! Да те целувам, да се разтопя в тебе... Мъчех се да забравя, заех се с непосилни дела – не мога! Не мога да пропъдя проклетия образ от съзнанието си. Хвърлих се в продажните обятия на всякакви развратници, не помогна! Не мога да се отърва от тебе! Ала сега вече ще изкореня това зло!...

Дрезгавият задъхан глас я облъхваше като сух повей и ѝ отнемаше дъха. Шантал стоеше като вцепенена, неспособна да помръдне, вперила очи в него.

– Все някога ще ми омръзнеш! – продължи Жан-Пол. – Все някога ще ти се наситя. Нима е казано, че трябва да стоя надалеч и да чакам ти да благоволиш да ми дадеш онова, което мога сам да си взема?

Някъде много, много далече гордостта ѝ се възбунтува срещу тези възмутителни думи, но гордостта ѝ бе безсилна да се бори срещу сърцето ѝ, срещу тялото ѝ, срещу копнежа ѝ. Жан-Пол я презира... Но и той я желае... Не се ли крие именно в това искрица надежда за тях двамата?

Тя не оказа съпротива, когато той я притегли към себе си и сложи като печат на устните ѝ една пламенна целувка. Защо да се бори срещу нещо, за което жадува не по-малко от него? Тя разтвори устни и се отпусна. Безсрамната безцеремонност, с която той сграбчи едновременно гърдите ѝ и заоблените ѝ хълбоци под надиплените поли я остави без дъх. Да, може да я мрази, но я желае. Той...

Откакто бе изпитала в ръцете на Жан-Пол екстаза на плътската любов ѝ беше трудно да потиска собствените си страстни желания. Прекалено дълго бе пренебрегвала и душила гласа на пламенната си природа. Стремеше се, но не намери сили да овладее покълващото в нея желание. Мислеше единствено за ласките му, за ръцете му върху голата си кожа...

Смелите решения, които коवेशе, когато помежду им лежеше половината град, се стопиха като мъглица на слънце, щом усети целувките му. Тя цяла трептеше под настойчивите му милувки. Ръцете му познаваха, изглежда, твърде добре тялото ѝ, по-добре отколкото самата тя се познаваше.

– Колко си хубава! Великолепна! А ми се иска понякога да те удуша, само да ми паднеш в ръцете... – Той шепнеше в самите ѝ устни, дългите му пръсти обхващаха шията ѝ, заплашителни и жадни. – Подцених те, но знай, че втори път не ще направя тази грешка...

Ръцете му се плъзнаха към раменете ѝ, заразвързваха шнуровете,

които пристягаха златовезания ѝ корсаж. Направи го бързо, с ловкост, която би направила чест на всеки джебчия. Шантал остана само по риза. С един замах той я вдигна от купчината дрехи, останали на пода, и я пренесе на широкото легло с балдахин, което заемаше едва ли не половината стая. Прозирната материя очертаваше стройните хълбоци и бедра и показваше издайнически щръкналите от желание розови зърна на гърдите ѝ.

– Не прави така! – Устните му докоснаха нежно зъбите ѝ. Шантал пак бе прехапала долната си устна, за да не изкрещи. – Ела, никой няма да ни безпокои... Защо се срамуваш от онова, което чувстваш? То е нещо естествено между мъж и жена...

Дълбок дрезгав стон се откъсна от гърлото ѝ. Обезумяла от блаженство, когато той пое с устните си болезнено напрегнатото зърно на гърдата и. Заля я гореща вълна, удари я и я зашемети. Побиваха я ту студени тръпки, ту по тялото ѝ отново се плисваше изгаряща лава... Шантал цяла трепереше, виеше се и се мяташе под изгарящото му желание. Чак когато очите им се срещнаха, той пусна гърдите ѝ.

– Кажи, че ме желаш! Че си моя! Прекрасна моя! Кажи го! Кажи, че имаш нужда от мене!...

В далечината, извън нея, просветна искрица съпротива срещу такова безпрекословно подчинение. Такива неща не се говорят! Не могат да се казват на мъж, който те презира и само търси да те подчини на волята си. Но тук бяха тези негови дяволски пръсти, впити в предателската влага на разтворените ѝ в очакване бедра. Подлудяваше я тази ласка, Шантал скимтеше от желание, което само той можеше да удовлетвори.

Струваше ѝ се, че ще полудее, ако не го получи, ако не го почувства в себе си! Думите сякаш сами се изплъзнаха от устните ѝ:

– Да... Моля те, да... Твоя съм. Искам те! Вземи ме! Моля те, не мога повече!

Сълзи на безпомощност избликнаха в очите ѝ и замъглиха погледа ѝ. Не издържаше повече и докато той започна да хвърля всичко от себе си, Шантал загали сама своето извиващо се като в треска тяло. Сякаш искаше да се увери, че това тук е нейната кожа, нейни нервите, оголени от нетърпение... Нейните са тези гърди, очакващи целувките му и опитните му ласки, изпращащи стрелите на пронизителна наслада...

Шантал не би могла да знае какво въздействие оказва върху Жан-Пол това безпаметно галене на собственото ѝ тяло. С един дрезгав вик той сграбчи ризата и я разпра по средата, разтвори красивите ѝ крака и я облада с един-единствен рязък, необуздан тласък. Щеше да бъде

жестоко изнасилване, ако не бе нейното пламенно очакване.

– Господи! Моля те... Да, о-о, вземи ме!... Искам да почувствам силата ти!

Шантал мяташе глава като обезумяла. Той я повдигна към себе си с две ръце, за да проникне още по-дълбоко в нея. Грубата му хватка я приковаваше, не ѝ даваше възможност да се отдръпне. Нещо, което тя отдавна не искаше вече... В този миг двамата бяха отхвърлили от себе си всяка следа от култура и цивилизация, отдадени на великия ритуал на съвкуплението.

Жребец и кобила. Мъж и жена. Прастарата борба на вечната мъжественост с вечната женственост. Удар срещу удар, в мощната люлка на наладата и еротичната омая на пулсиращите в див ритъм, плувнали в пот тела.

Шантал не чуваше тихите гърлени звуци, които сама издаваше, нищо задъханите стенания на мъжа, понесен от стихията на собственото си сладострастие. Той напираше, настъпваше, блъскаше, докато в нея най-сетне експлодира върховната наслада и я запрати чак до звездите...

– Майко Божия! Съжалявам! – Жан-Пол се отпусна върху нея, все още дишайки тежко. – Не можах... да се въздържа. Не исках да ти причиня болка, малка моя...

Шантал усети как той пригладва косите по челото ѝ, как я притегли в закрилата на прегръдката си, като че търсеше да заличи бруталността, с която я беше взел.

Не можеше да му каже, че и тя изпита наслада, не по-малка от неговата. Бе омаломощена. Нямахше сили за нищо, чувстваше се като пребитата, и въпреки това бе в пълно съзвучие със себе си и с всичко, което я заобикаляше. Колко приятни бяха тези тихи ласки, така не се връзваха, с онзи обезумял от желание мъж преди малко.

Каква лудост! Нямахше нищо общо с онова бавно, еротично сливане в Сенжерменския лес. Сега беше съвсем различно; тъмна, опасна възбуда, която те кара да се боиш и срамуваш от себе си, ала оставя безкрайно, неизразимо удовлетворение.

Как е възможно да изпитва наслада от такава примитивна страст?!

– Какво ви е? Защо не казвате нищо?

Всъщност това преминаване от интимното „ти“ отново към „вие“ бе единственото, което я нарани. Все пак бодването на този официален тон ѝ помогна донякъде да се съвземе. Да нахлузи бързо забравената броня и да се въоръжи за нови удари, каквито той нанасяше неизменно, освен когато се любеха.

– Какво очаквате? – промълви тя пресипнало, без да помръдне. – Да ви благодаря за това, че ме обладахте като някой дивак?

– Не, но щеше ми се да съм покорил някак и каменната ви душа, както подчиних това възхитително тяло, мадам! Трябва ли да бъдем врагове, след като има поне една област, в която се разбираме великолепно?

Шантал моментално прогони в най-затънтеното ъгълче на душата си проблисъка на надежда, който извикаха в нея тези думи.

– Какво ми предлагате? Да стана ваша любовница? – изфуча тя презрително.

– Защо не? Вие сте пълна с изненади, темпераментна сте, покорна и податлива в леглото... Много малко са жените, които реагират толкова пламенно.

Дишането ѝ секна. Осъзна моментално опасността. Та тя е като вошк в ръцете на този човек! Ако му позволи да укрепи несъмнената си власт над нея, той ще причини беди и на Сериз, на съпруга ѝ, на неродещото им дете...

Не, това тя няма да допусне! Колкото и да се ядосваше на продължителното ѝ мълчание, Сериз беше преживяла достатъчно болка и заслужаваше поне малко щастие. Шантал никога няма да стане причина да се разруши това щастие. Трябва да бъде силна! Достатъчно силна, за да отиде срещу собственото си сърце.

– Благодаря ви за предложението, но то не ме интересува – каза тя сухо. – Да не би това да е вашето отмъщение заради лошата шега, която ви изиграх в гората на Сен Жермен? Искам веднага да ви кажа, че вие просто ме принудихте да постъпя чака, след като ме отвлякохте в омази мъглива нощ от Пале Роял. Така че сърдете се на себе си. Сега сме наравно. А ако търсите коня си, той ви очаква в конюшните на баронесата. Потърсете Гастон, майстора на оръжие, той знае.

Тя отбягна златнокафявите лъвски очи, които се взираха в нея, търсейки обяснение за хладния ѝ тон. Настъпи дълго мълчание. След това Жан-Пол рязко я пусна и слезе от леглото. Шантал се сви разтреперана под завивката, загледана как той с къси, точни и уверени движения привежда в ред облеклото си. Сложи накрая и дантелената яка, която придаваше изискана елегантност на черния му жакет.

– Благодаря ви за чудесния следобед, мадам! – Със стиснати устни той посегна към тривърхата си шапка. – Предполагам ще се видим след четири дни, когато дворът ще посети панаира в Сен Жермен по случай празника на Свети Гастон.

Шантал не отговори. Внимаваше да не каже погрешна дума. Този път нямаше да се изпусне! Отново прехапа долната си устна. Приличаше по-скоро на детински навик. Едно смутено момиченце, което се бои да не разберат, че лъже...

Колко различни личности се криеха в тази капризна графиня? Елегантна светска дама, смела амазонка, която намери безстрашно сред тъмните гори обратния път за дома... Безпомощно момиченце или гибелно опасна сирена, омайваща с изкусителните умения на сладна робиня от някой харем...

– Ще се радвам да ви разведа из панаира на монасите от Сен Жермен дьо Пре. Останете със здраве, мадам, и простете грубостта ми, която не бе нищо друго освен една безусловна капитулация пред вашите прелести!

Той се наведе над нея, за да целуне устните ѝ за сбогом, а ръката му се плъзна под покривката и погали гърдите ѝ. Жестът ѝ се стори толкова равнодушно арогантен, като че той погали някакво послушно кученце, изпълнило заучения си номер, преди да го отпратят обратно в кошницата.

Шантал остана да лежи неподвижно, загледана във вратата, която се затвори след него. В камината изпука главня и се разпиляха искри, но тя не чу нищо. От очите ѝ бликаха сълзи.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

– Сякаш, че водата в Париж се е свършила! Толкова трудно е да намериш няколко ведра вода в този дворец! Да не може да се изкъпе човек! – Жюли загърна господарката си с предварително затоплената ленена кърпа и ѝ помогна да излезе от медния леген. – На някои от дамите положително ще им излезе по-евтино, ако се поизмиваха и си сменяваха по-често ризите, вместо да се заливат с парфюми. Мене ако ме питате, всичките тия аромати едва прикриват миризмата от нечистите им тела.

Мърморенето на Жюли помогна на Шантал да се откъсне от меланхоличните си терзания. Тя се усмихна отсъстващо изражение.

– Въпросните дами навярно вземат пример от кралица Исабела. При обсадата на Остенде през 1601 година тя се врекла да смени ризата си чак когато съпругът ѝ завземе града обратно. А това станало чак в 1604 година. Разказва се, че ризата ѝ била станала землиста на цвят...

Кискайки се, Жюли помогна на Шантал да облече риза от най-фин лен, бяла като сняг, поръбена със златна сърма по деколтето.

– Да донеса ли виолетовата ви рокля? Онази, светлата?

– Не, искам тъмнозелената, кадифената. Тази вечер кралицата няма да участва, в играта на карти у Мадам. Искала да остане в покоите си. Предполагам, че очаква кралят да ѝ окаже честта да я посети, след като напоследък е толкова нежен е нея. Горкичката, храни илюзии, че за господаря не съществува друга жена освен нея.

Шантал се разкая горчиво за тази необмислена забележка, когато още преди да е стигнала до салона на Мари-Терез, пред нея изникна един лакей в ливреята на краля.

– Ще благоволи ли мадам да ме последва? – В тона му прозвуча заповед, каквато тук, в Лувъра, имаше право да издава една-единствена инстанция – лично кралят на Франция.

Когато позлатените врати на правоъгълния кабинет се затвориха зад гърба ѝ, Шантал просто се хвърли – по-скоро от страх, отколкото от вежливост, в дълбок реверанс. Остана със сведена глава, докато не чу гласа на краля:

– Ето че е нужен късмет и истински заговор, за да успее човек да поговори насаме с вае, госпожо!

Шантал посегна към ръката на краля, която стоеше протегната, за да ѝ помогне да стане. Беше силна ръка, с дълги тънки пръсти и един

прекрасен искрящ рубин, в който тя сега съсредоточи цялото си внимание, за да не вдигне клепачи. Една ръка, която не пушна нейната, а я вдигна към устните на краля.

Вътрешният ѝ глас я предупреди, че Луи Френски надали ще прояви готовност да слуша нейните увъртания. Тя усети коприненото докосване на модно подстриганата брадичка върху ръката си, а след това и по дланта си. Едно многозначително, едва ли не интимно докосване, което я накара да поруменее от смущение чак до корените на косите си.

Не се налагаше да пита защо са я довели по такъв тайнствен начин в този салон. Навярно това бе някой от частните кабинети на краля, защото пред вратата пазеха двама гвардейци. Целият таван беше изрисуван. Около образа на зората се виждаха рой весели нимфи, твърде пестеливо облечени, заели предизвикателни пози...

– Е, моя плаха красавице? Отпуснете се! Дарете ми вашата усмивка. Благодарен съм ви безкрайно, че този път наистина последвахте слугата ми. Пийнете глътка вино и елате да седнете до мен!

Тази последна покана хвърли Шантал в паника. Единственото място за сядане в стаята бе голямото легло, чиито златотъкани завеси бяха приканващо разтворени.

О, небеса! Буйният млад монарх вървеше направо към целта! Как да се измъкне от този дяволски водовъртеж? И искаше ли всъщност да се измъкне?!

Кралят собственоръчно напълни с вино висока венецианска чаша. Ръцете им се докоснаха отново, когато ѝ я подаде. Шантал настръхна, ала по начин, съвсем различен от тръпката, която предизвикваше у нея Жан-Пол. С него тя цяла пламваше и единственото, от което се страхуваше, бе собствената ѝ издайническа страст... Докато тук бе изпълнена само от боязън да не накърни сияйната гордост на суверена, който не би понесъл поражение. А още по-малко поражение от жена.

Тя отпи покорно глътка от тежкото вино и благодари на случайността, че е облечена е рокля, затворена до врата, семпла и строга, само с широка яка и маншети от златиста дантела. Такава рокля би спечелила одобрението на монсеньор Босюе... Сега тя оцени истински тази броня от тъмно кадифе, без да си дава сметка, че тъмният му цвят прави още по-прозрачен нежния алабастр на кожата ѝ и хвърля в зелените ѝ очи дълбоките мамещи сенки на лятна гора. Косите ѝ, оставени без всякаква пудра, които Жюли бе вдигнала в пищна корона от къдри високо на тила ѝ, блестяха с червени огньове. Шантал пак хапеше нервно устните си, а от това те бяха станали още по-сочни и по-алени.

За горещата кръв на краля не беше нужна друга покана. Той взе бокала от ръката на Шантал и хвана раменете ѝ. Тъй като беше с половин глава по-висок, но носеше и обувки с високи токове, Негово величество трябваше да се наведе, за да целуне тези изкусителни устни.

В първия момент младата жена бе толкова смутена, че остана неподвижна и покорна. Целувката не бе неприятна. Луи знаеше какво се харесва на една жена, умееше да се покаже толкова галантен и ласкав, че Шантал се улови – полуслисана, полуувлечена – че чака да види какво ще стане. Дали и от неговата целувка ще се разрази онази вихрушка от задъхване, разтапяща слабост и страстно желание?

Не. Нямахте нищо такова. Тя регистрира финия парфюм с ирисова нотка, усети твърдите мускули под кадифето на разкошния жакет, както и факта, че устните му имат вкус на бургундското, което току-що бе пил. Нищо повече. Нищичко. Като опитен любовник кралят също долови, че Шантал не откликва на порива му.

– Сладка моя любов! Защо се съпротивлявате? Защо е този отпор? Тази отбрана?

Шантал само изохка и чак сега се осмели да срещне открито въпросителния поглед на краля. В очите ѝ имаше толкова много съжаление, такава болка и самота, че ръцете му се дръпнаха като от само себе си, сякаш се бяха уболи в обвитите в кадифе рамене. Нейното „не“ изпълни стаята толкова категорично, като че тя наистина го бе изрекля, осмелявайки се да отблъсне първия мъж на Франция.

– Простете, сир, но... На сърцето си не мога да заповядам. То вече не ми принадлежи...

Видя червените петна на гнева, които се появиха в този миг под разкошно фризираните му кестеняви коси, но кралят бързо се овладя. Той вдигна вежди и скръсти ръце на гърдите си.

– Как да разбирам това, мадам?

Шантал долови нараненото достойнство, което се опитваше да прикрие този въпрос. Независимо от цялата власт и целия блясък, пред нея стоеше всъщност само един двадесет и две годишен младеж, непрекъснато уверявайки едва ли не от целия свят, че притежава неограничена власт дори и над най-дребното камъче в кралството. И този млад мъж бе започнал да вярва във всемогъществото си. Да му го откаже една жена, която е ощастливил с благоволения си – това той просто не можеше да проумее.

– Аз съм най-покорна поданица на Ваше величество – промълви Шантал с усилие, но и с достойнство. – Готова съм да сторя всичко,

което ми заповядате! Но вие надали ще пожелаете или ще заповядате да се покажа безчестна и невярна към човека, комуто съм дарила своята любов и преданост.

Тишината надвисна над тях като оголено острие. Шантал усети как по гърба ѝ се стича студена пот. Но не сведе поглед. Изведнъж изчезна всяко колебание. В този безпаметен миг на прага на зараждащата се паника и на най-лоши предчувствия тя най-сетне намери себе си. Беше ѝ ясно, че с току-що взетото решение залага всичко са една-единствена карта. Която и да бе дамата, която щеше да детронира Луиз дьо ла Валиер, беше сигурно, че тази дама няма да се казва Сериз дьо Дюка.

– Барон дьо Гюиме? – Кралят изрече името така рязко, като че го запрати към Шантал. Тя можа само да кимне. Онзи, който бе разпространил клюката, не беше сбъркал.

– Какво общо има тук, по дяволите, вашата чест? Вие сте вдовица и не сте обвързана! Не сте представяли пред нас молба да сключите нов брак.

– Сир, баронът не е пожелал да се жени за мене... – Шантал вирна брадичка и издържа упорито сърдития поглед на краля. – Ала това с нито не променя факта, че моето сърце му принадлежи. Аз съм дъщеря на благородник, сир, и моят баща ме е учил, че всяка човешка общност има своите строги правила. Кралят управлява с помощта на министрите си и на своята аристокрация. Всеки благородник е положил пред него васална клетва, която го задължава да защитава краля си. Да наруши тази клетва означава да се опозори. Не е по-различна и лоялността, която всяка жена дължи на мъжа, владееш сърцето ѝ. Останалото е чисто предателство!

Преснета Богородице! Трябва да беше полудяла! Лудост е да държи на краля такива проповеди за чест и за вярност! Точно на него! Ала Шантал не се разкайваш за нито една думичка.

– Господин Колбер ни спомена, че барон Гюиме е незаменим. И все пак, мадам, ние се питаме, какво е направил, за да спечели вашата любов? – Кралят тръгна да се разхожда из малкия салон. – Не притежава абсолютно нищо... Не би ли било възможно да се предположи, че го привлича вашето огромно състояние? Че сте заслепена от един банален зестрогонец!

Шантал трябваше да прикрие усмивката си, толкова ясно пролича, че в тези думи говори само ревността на краля.

– Нашата връзка няма бъдеще, сир. – Шантал избра нещо средно между самата истина и дипломацията. – Моят баща също никога не би

приел да се свържа с човек, чието семейство е участвало в злощастния бунт на Фрондата. Въпреки че барон Гюиме е бил тогава съвсем малък, сега трябва да отговаря за действията на хора, които са си отишли отдавна от този свят. Имотите му, името му и цялото му бъдеще са унищожени с едно драсване на перото на покойния кардинал, без той да има някаква вина, без да може да се защити.

– Фрондата?! Отново тази безумна история! Докога ще ме преследва този спомен? Искате да кажете, госпожо, че барон Гюиме е потомък на онова змийско гнездо, на което имам да благодаря за толкова години лишения?

Това беше грешка. Господи, каква грешка! Беше прекалила с великодушието на краля.

Шантал зачупи пръста, търсейки трескаво някакви други аргументи.

– Не е възможно да желаете синовете да плащат за греховете на своите бащи, сир! – В дълбокия мелодичен глас, досущ като на майка ѝ, имаше затрогваща молба: – Не вярвам. Не и вие! Ваше величество не би могъл да бъде толкова несправедлив. Та не сте ли и вие изпълнен с благодарност за това, че скъпата ви майка, вдовстващата кралица, не ви вмени във вина злините, които и е причинил вашият баща? Синовете не са отговорни за действията на бащите...

– Вие сте твърде дръзка, мадам! – Най-сетне кралят проговори, след безкрайна пауза, по време на която Шантал се топеше от ужас с разтуптяно сърце. – Бих казал, безумно дръзка, за да си позволите да ми възразявате е подобни аргументи.

Той млъкна. Какво не би дала Шантал да притежаваше дарбата на леля си да изпада в несвят при всяка неприятна, ситуация! Коленете ѝ трепереха, приляваше ѝ, ала гордостта не ѝ позволяваше да прибегне към ефикасните припадъци на Диан дьо Мариво. Не и пред този млад човек, неин господар наистина, който обаче нямаше право да изисква от нея нещо повече от задълженията на предана и покорна поданица.

– От друга страна – кралят изведнъж се усмихна, – признаваме, че сме впечатлени... дълбоко впечатлени... Да бяхте мъж, от вас би излязъл отличен дипломат. Но жалко би било толкова красота и грация да се прахосат в някакъв си мъж! Възхищаваме ви се, графиньо! Ето ни пред вас, изпълнени със завист към кавалера, спечелил любовта ви!

Шантал се разкъсваше между безкрайно облекчение и дива надежда. Тя просто се хвърли в следващия въпрос:

– Означава ли това... Че не ще вмените във вина... Че вие

прощавате на барона? Уверявам ви...

– Достатъчно, мадам! – Луи вдигна ръка и прекъсна пламенната ѝ реч. – Не мислете, че нашето великодушие е безкрайно! Способни сме да завиждаме на някой мъж за нежните чувства, които изпитвате към него, а не и да го възнаградим за това! Ще помислим по този въпрос. Не бързайте! Рано е да решим...

Шантал си наложи да диша бавно. Ето, сега би пийнала от виното, което той ѝ поднесе. Ала кралят бел оставил бокала твърде далеч от нея. Същност в момента той съвсем не изглеждаше в състояние да бъде галантен към когото и да било. Владееше се отлично, но пулсиращата жилка на слепоочието му предупреждаваше красноречиво.

– Сега можете да се оттеглите, графиньо! – Гласът му прозвуча студиено и официално. – Не се нуждаем повече от вашите услуги. Извинена сте.

Шантал разбра скрития смисъл на последните думи макар и казани само според етикета.

– Ще ми позволи ли, Ваше величество, да се върна в дома на моите родители? От известно време не се чувствам добре и лекарите са на мнение, че ще е добре да се щадя...

Нищо в лицето на краля не трепна от тази вежлива лъжа.

– Освобождаваме ви от вашите задължения в двора, мадам. Получавате и нашето съгласие да дадете ръката си на човек по ваш избор. Нека това бъде нашия прощален дар за изключителната ви смелост. Съжаляваме, че губим вас и вашето приятелство. Бихте могли да бъдете перлата на нашия двор.

От една врата, прикрита в тапетите, изникна лакей. Навярно кралят го бе повикал с тайно позвъняване тя да забележи.

– Ще ви бъдат предадени необходимите документи. А сега, сбогом, мадам!

Преди да се привдигне от дълбокия си реверанс, Шантал бе остана-ла вече сама в салона. Огледа се, струваше ѝ се че сънува. Буйният огън в камината и разкошните свещници излъчваха топлина, сякаш бе лято. Една предразполагащо лято, в което лесно можеш да хвърлиш кадифената рокля и да потърсиш прохлада за голото си тяло сред копринените чаршафи. Изпитваше известна жалост към разгневения крал, който бе очаквал идилични мигове, а беше изправен пред спомена за кървави събития...

Той не беше човек, който ще прости лесно такъв неуспех. Както и Жан-Пол д'Обри не бе човек, който ще вземе за своя съпруга жена,

която смята за крадла и развратница.

Шантал успя да предизвика и двамата по непростим начин. Трябва незабавно да напусне Лувъра, преди сплетните да плъзнат. Не смееше дори да мисли как ли ще раздуе нещата госпожица дьо Монтале.

Е, беше изпаднала в немилост и не можеше да стори нищо друго, освен да понесе с достойнство този неприятен факт. И все пак бе постигнала нещо невероятно. Сега нейната сестра разполагаше с позволението на краля да се омъжи за своя мускетар. В замяна на прокуждането ѝ от двореца.

Дано само Сериз не я упрекне някога за това!

Шантал сви рамене, повдигна полите си и тръгна към вратата, която веднага се отвори пред нея. Ще се върне в къщи, на Лоара! Най-сетне. Там ще цери раните, които ѝ нанесе безумното хрумване на Сериз.

Да, време е най-сетне да помисли за себе си. И сестра ѝ, и Жан-Пол бяха достатъчно възрастни, за да водят сами своите битки. На нея и беше писнало от всичко това. Беше уморена. Изчерпана. И отчаяна.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

– Какво означава това?! Освободила си апартамента си в Лувъра?
Диан дьо Мариво грабна с две ръце снежнобялата пухкава топка на скута си и я остави на пода. Моментално избликна зъл лай.

Баронесата се взираше в племенницата си, която влезе и започна да сваля подплатената си с кожи наметка.

– По това време дворът отива на месата. Защо си тук?

Шантал разтриваше с пръсти слепоочията си.

– Защото вече не съм почетна дама на кралицата, лельо Диан. А сега позволете ми да си полегна. Имам ужасно главоболие, прилошава ми. И ще ви бъда много задължена, ако това злощастно животно...

– Шан... Ох, скъпа моя, колко е хубаво, че те виждам!

В последния миг графиня дьо ла Шез успя да преглътне обръщението, с което започна – не бе очаквала да завари тук сестра си Диан. За щастие миниатюрното кученце продължаваше да се жалва сърцераздирателно от грубите обноски на господарката си, та всъщност не можеше да се чуе нито дума.

– Дявол да го вземе! Човек не може да закуси в собствения си дом! Накарайте това отвратително животно да млъкне!

За бащата на Шантал не бе необходимо особено усилие, за да заглуши отчаяното джафкане на кученцето, а и разговора на дамите. Четирискракото първо се съобрази с тона на господаря. Подви опашка, спусна се към безупречно лъснатите ботуши и приклезна, просейки внимание. Разбира се, веднага получи наградата си – графът отдаде дължимото на своята любов към кучетата, като го погали зад ушите и след това най-безцеремонно го изнесе пред вратата на салона. След това господарят скръсти ръце пред гърдите си и изгледа дамите с вдигнати вежди и с такъв неподражаем израз на арогантност, та Шантал не се усъмни нито за миг, че би могъл спокойно да се мери дори с краля.

– Отказах се от почетната си длъжност при кралицата и се представих на Негово величество. Той ме освободи най-официално – обясни най-сетне Шантал. Тя подаде на баща си документите, които един лакей бе донесъл още сутринта, преди тя да напусне двореца. – Ето, кралят пише, че се отказва от правото си да вземе отношение по един бъдещ брак на мадам Сериз дьо Дюка. Няма повече нужда от услугите й.

– Защо?

Шантал се намръщи, поколеба се дали да дава обяснения пред леля си. Но беше само въпрос на време клюката да стигне до ушите ѝ. А и нямаше какво да губи.

– Защото задълженията ми не включват и леглото на Негово величество. Отказах да отговоря на неговото безспорно, добронамерено и галантно внимание. Аз не съм куртизанка! – Шантал говореше тихо, но съвършено отчетливо. Произнасяше ясно всяка дума.

– Това пък какво означава?! – Пискливият глас на баронесата напомни най-неочаквано за квиченето на нейното кученце. Поне истерията им бе една и съща, а и в тона имаше твърде много общо. – Ти говориш за нашия господар, Сериз! Нямах ли капчица респект?!

На Шантал ѝ беше дошло до гуша от извъртания и лъжи! Вдигна гневно ръце, но после ги отпусна и се зае да сгъва наметката си.

– Респект пред какво, скъпа леличко? Имам респект пред властта на краля и пред институцията, която той представлява. Но след като самият той си позволява да се държи само като един двадесет и две годишен прелъстител, който се сили да демонстрира мъжката си сила и да надзърта във всяко деколте, то и аз си позволявам да го третирам като всеки друг самозабравил се натрапник!

– О-о-ох!

Диан дьо Мариво затвори очи и се олюля театрално преди да се просне в несвяст на пода. Направи го обаче чак след като се увери, че нейният зет ще успее да я подхване, преди да се строполи на скъпия розов обюсонски килим. Ив дьо Мариво изпълни кавалерския си дълг, въпреки че гримасата, която направи на съпругата си, говореше, че, както винаги, разбира номера.

– Не можеш да се отнасяш така с леля си! – Графинята се втурна да вее на сестра си с прозирна дантелен, кърпа. Думите на Шантал за „самозабравилите се натрапник“ прозвучаха светотатствено и в нейните уши. – Смятам, че не съм те възпитавала така, госпожице!

– Успокойте се, мила! Не допускам тя да е говорила и на младия ни господар по такъв безобразен начин! – притече се на помощ на дъщеря си графът.

Той се наведе, вдигна баронесата и я постави като вързоп на един от високите столове около масата за закуска. Чак след като сам седна, разгъна листа и спря замислен поглед върху държавния печат, с който беше скрепен.

– Ако е бил ядосан, нямаше да подпише този документ. Тонът е поскоро меланхолично примирен. Изглежда че нашата щерка го е пленила.

Кажи си честно, дете мое, не те ли съблазниха поне за миг властта и влиянието, които би ти дала неговата любов? Ти щеше да си много по-подходяща за такова положение от плачливата и свита Ла Валиер, виждам я вече как ще завърши дните си в някой манастир с разбито сърце... Питам се само дали лудата ти сестра изобщо е разбрала каква услуга ти прави, като не се обажда толкова дълго.

– Ив! – ужасеният вик на майка й извика на устните на Шантал първата истинска усмивка от много време насам. – Какви са тези думи? Какво искате да кажете?

– Искам да кажа, че нашата двадесет и пет годишна дъщеря може да е малко саможива, но в никакъв случай не е глупава гъска! – настави съпругът й най-спокойно.

Шантал се обърна с гръб към родителите си. Тази тема беше опасно хлъзгава, а тя нямаше намерение да разкрива себе си и своите чувства повече от необходимото. Това само би застрашило и без това твърде крехкото равновесие в душата й.

– Точно така! Защото е много по-глупава от гъска! – намеси се Диан дьо Мариво. Тя дръпна грубо кърпичката от ръката на сестра си и се зае да попива някакви несъществуващи сълзи в ъгълчето на очите си. – Защото е неблагодарна, безсърдечна личност, която злоупотреби жестоко с всичките ми усилия! Пресвета Богородице! Колко я съветвах, какво не направих да и покажа блестящите предимства на едно такова уреждане...

– Какво уреждане? – Този път графиня дьо ла Шез зададе въпроса вместо дъщеря си.

– Как какво? Тя можеше да стане фаворитката на двора! Нима има по-подходяща за тази роля от една красива млада вдовица, която при това умее да върти краля на малкото си пръстче? Една интелигентна личност, задължена на кралицата-майка и достатъчно съобразителна, за да не остави да я оплетат в някакви глупави боричкания за власт, насочени срещу интересите на короната...

Шантал изкриви устни:

– Защо ми се струва, че цял свят се е съюзил, за да хвърли Сериз дьо Дюка в ръцете на Негово величество?

– Само на твоето глупаво протакане се дължи, че Негово величество избра Валиерката! С онзи неин овчи поглед и с шръкналите си гърди тя успя да те измести само защото ти тръгна да флиртуваш с онзи хубавец, мускетаря.

Шантал никога не бе допускала, че зад по-скоро мудната и ленива

външност на Диан дьо Мариво се крие темпераментът на разярена търговка. Веднъж разперила платна, баронесата трудно можеше да бъде спряна.

– Доминик д'Обри! Какво представлява той – кръгла нула! Приятна муцунка и широки плещи – нищо друго! От разорено семейство, без пукнат грош, без влияние! На такъв човек не се дават аванси! Би трябвало да си ми благодарна, че не допускам да се хвърлиш на врата на някакъв си прост войник! Че се погрижих...

– Какво? Вие?! – Шантал разбра, че е на път да намери отговора на загадката. Тя впери очи в леля си и повтори:

– Какво сте предотвратили? Какво сте направили?

– Ами нищо особено! – Диан дьо Мариво наистина приличаше на сита котка, която се облизва, след като е излапала мишката. – Просто се погрижих той да си остане това, което е. Едно нищожество! Мускетар и нищо друго!

– Само ако можех да разбера какво иска да каже вашата любезна и красива сестра, можех и аз да си съставя някакво мнение – обърна се граф дьо ла Шез към съпругата си. – Тези брътвежи започват да ме отегчават.

Но Шантал знаеше, че най-послед държи края на нишката, която щеше да я изведе от лабиринта. В ушите ѝ отново прозвучаха думите на Жан-Пол: „Възможно ли е да сте забравили, мадам, че сте била една от онези придворни дами? Че сте придружавали баронеса дьо Мариво и ви е било възложено от кралицата-майка да донесете онези документи от писалището на Негови високопреосвещенство...“

Естествено! Каквото и да се е случило тогава във Венсан, леля Диан положително го знаеше! Като довереница на Ана Австрийска тя ще е много по-добре информирана от Сериз. Как не се сети досега?!

– Документите на кардинала! – извика Шантал и видя как леля ѝ само високомерно кимна. – Книжата, които Сериз е донесла от писалището на кардинала? Тя ги е дала на вас?...

Диан дьо Мариво беше видимо доволна – виж ти как всички изведнъж насочиха вниманието си към нея! Накарала бе дори ужасния си зет да млъкне!

– Тогава наистина се учудих, че ти не хвърли поне от любопитство един поглед на онези документи. Нямам нищо против дискретността, ала когато е прекалена, тя си е чиста глупост! Виж, такива скрупули аз нямам. Прегледах най-внимателно документите, които кралицата получи от кардинала. Знаеш, че тя няма тайни от мене, защото знае, че

никога няма да я подведа. Но каква щеше да е ползата да се разрови онази отдавна забравена история на семейство д'Обри? Греховете на Негово високопреосвещенство бяха толкова много, че един повече или по-малко надали би променил сметките му със страшния съд.

– Значи е вярно? Значи не Максимилиан д'Обри, а бащата на Доминик е бил свързан с Фрондата? – Нямахше начин, трябваше да зададе този въпрос, дори и ако той отприщеше цяла лавина. Шантал гледаше лея си с широко отворени очи.

– О! Нито единият, нито другият! – Лея ѝ някак изведнъж изгуби охота да говори, очите на графа, изпълнени със заплаха, се бяха спрели тежко върху лицето ѝ. Този човек от край време умееше да я вледени от ужас, само като я погледнеше... – Кардиналът бил хвърлил око на имотите на д'Обри, защото граничели е неговите. И тъй като граф дьо Рокай отказал да продаде онази гора и заявил това твърде категорично, кардинал Мазарини се зарекъл да си отмъсти. Какво му струвало да прибави в списъка на кралските врагове и името д'Обри? Това всичкото го има в писмата на Мазарини. Не виждам само защо той се разкаж за това преди смъртта си. Кралицата-майка му даде дума сама да изпълни волята му и да възстанови правдата. Но виждате ли, тя беше толкова развълнувана от онези трагични последни мигове на Негово високопреосвещенство, че не запомни всички имена, които спомена той...

С всяка следваща дума на лея ѝ очите на Шантал ставаха все по-тъмни. Те зейнаха като опасни, непрогледни бездни на пребелялото ѝ напрегнато лице. Ръцете ѝ се свиха инстинктивно в юмруци, за да не забие и десетте си нокти в лицето на тази интригантка.

– Погрижили сте се да отнемете шанса на д'Обри да реабилитират някога името си! Осъдили сте ги завинаги на бедност и обществено презрение... – редеше Шантал с равен глас.

– А какво трябваше да направя? Да допусна това мускетарче да бъде прието от краля с всички подобаващи почести и изведнъж да се окаже, че е съвсем приемлив кандидат за женитба? – Баронесата бе искрено възмутена от отвратителното държане на племенницата си. – Какво очакваш от мене? Да направя такава глупост, когато кралят не преставаше да говори на всеослушание за красотата и чара на мадам дьо Дюка? Не можех да позволя да пропиелееш шанса си с един неподходящ годеж.

Баронесата се чувстваше абсолютно права и искрено недоумяваше как тъй не я разбират. Шантал установи смяна, че у лея ѝ няма и следа от гузна съвест. Дори беше възмутена, че не се възхищават и не ѝ благодарят.

– Къде са?... Къде са документите, които сте укрили от кралицата?
– Гласът на граф дьо ла Шез прозвуча безстрастно, но нещо в тона му накара съпругата му веднага да застане до него и да сложи успокояваща ръка на рамото му.

Диан дьо Мариво моментално смени тактиката и отново вдигна кърпичка към очите си, напразно търсейки какво да попие.

– Аз... Аз не зная... вече... – заекна тя.

– Ами спомнете си тогава!

Дори Шантал сгуши глава между раменете си. Думите на баща ѝ изсвистяха като шпага. Трябваше да си се побъркал, за да се осмелиш да застанеш в такъв момент срещу него. Ив дьо Мариво не бе човекът, когото някой би си избрал за враг.

– Аз... Аз не зная... Трябва да съм ги сложила някъде из писалището си. Може би...

Баронесата хукна с развети поли, сякаш самият дявол я гонеше по петите. След няколко минути тя се върна и, видимо облекчена, хвърли на масата връзка документи, скрепени с печата на кардинала.

– Ето ви го това нещо! – изсумтя тя обидено. Кученцето, което бе притърчало към нея, се сви отново до полите ѝ. – В това семейство никой никога не е оценявал онова, което върша за близките си! Винаги съм се ръководила от най-добри намерения, господине!

Прозвуча толкова абсурдно, че Шантал едва не се разсмя.

Ето че по най-елегантен начин Сериз несъзнателно беше осуетила всичките козни на леля им. Сестра ѝ съвсем естествено беше постигнала своето и се бе венчала за любимия човек, без да се колебае, без съмнения, съображения за имоти и семейна чест, без да се интересува от мнението на краля. Ах, тази достойна за завиждане Сериз!

Колкото повече мислеше, толкова по-гротескна изглеждаше на Шантал цялата тази история. Истинска комедия! Направо да я изиграеш на някой панаир! Сега вече не можа да съдържи смеха си. Той просто избликна в гърлото ѝ и избухна неудържимо. Шантал продължаваше да се смее, докато по страните ѝ не потекоха сълзи. Задавена от смях, тя потърси опора в мраморната рамка на камината. Продължи да се смее и когато се озова в покровителствената прегръдка на баща си, за да намери там тъй жадуваната утеха.

– Наистина не проумявам какво толкова смешно има? – засегна се баронесата, но побърза да се възползва от момента, за да отклони вниманието от собствените си прегрешения.

– Какво смешно? Ами например това, че Сериз отдавна носи името

д'Обри и че скоро ще има дете от Доминик! – отвърна Шантал веднага щом успя да си поеме отново дъх.

– Глупости! Вижда се, че не си бременна! – срязя я Диан, решила, че не ще позволи да я заблуждават. – Искаш да кажеш, че си се омъжила, без аз да разбера? Да не говорим, че това е невъзможно без разрешението на Негово величество. Моля те, престани да ме оскърбяваш!

– Достатъчно с вашите глупости, мадам! – избухна графът и този път дори не обърна внимание на умолителния жест на жена си, която обикновено умееше да се справя толкова тактично с избухванията му. – Вие сте посмели да се намесите в живота на дъщеря ми с вашите скудоумни амбиции! И положително не е ваша заслугата, че поне Сериз е била достатъчно умна да се противопостави решително на тази намеса. Взимам тези документи у себе си и ще направя опит да спася онова, което все още може да бъде спасено. Много ми се иска да ви изпратя в Мариво и да заключа къщата в Париж. Вървете да плетете интриги с козите и кравите! Но трябва да благодарите на сина си, защото го ценя и не искам да превръщам него и младата му жена в изкупителна жертва! За в бъдеще ограничете усърдието си в рамките на собствените си дела! Не мога да ви гарантирам, че ще запазя своето великодушие!

Кратък, безупречен поклон пред балдъзата бе венецът на тези ядни слова. Графът хвана ръката на жена си, целуна я нежно и кимна към Шантал:

– Погрижете се за малката Ниниан! Има вид, сякаш ще припадне всеки миг. Ще видя какво мога да направя в тази бъркотия!

Само миг след като вратата се хлопна зад гърба му, Диан дьо Мариво се нахвърли върху сестра си с писклив глас:

– Този твой мъж! Непоносим е както винаги! Ако аз наистина се бях месила в живота на дъщерите ви, онази клета Шантал нямаше да кукува на село, това поне можеш да ми вярваш! Щях да съм се погрижила да склучи поне един приличен брак!

Графинята хвърли поглед към Шантал, която явно не беше добре, изтощена от истеричния смях и някакво тъпо безразличие.

– Нашата клета Шантал, мила Диан – започна тя, отвратена от играта на криеница, – съвсем не кукува на село. Ето я пред тебе! Но ти никога не си даде труд да се вгледаш в двете момичета, да се опиташ да ги различиш...

Въпреки красотата си Диан дьо Мариво придоби абсолютно тъпо изражение. Със зяпнала уста и оцъклени от изумление очи, тя местеше поглед ту към Ниниан, ту към Шантал.

– Стига... Подиграваш ми се... Подиграваш се, нали? – започна да заеква тя обидено. – Това е Сериз! Живеем заедно повече от година. Нея поне познавам.

– Аз съм Шантал, скъпа лельо – изпъшка мнимата Сериз. – Още преди големия бал миналата есен Сериз избяга със своя мускетар... Съгласих се да играя нейната роля, за да не разгневи краля. Сериз очакваше дете. Съвсем скоро щеше да ви направи баба...

– О-о-ох!

Този път припадъкът беше истински. Ала точно сега пък не се намери никой, който да прояви достатъчно присъствие на духа и да я подхване навреме. Тя рухна на пода и при падането удари челото си в сребърния ръб на витрината с порцелан. Остана да лежи неподвижна, като размазана розова пеперуда.

– Ох, на всичко отгоре и това! – изплака графиня дьо ла Шез и отиде до лентата за звънеца, след като се бе уверила, че пулсът на сестра ѝ продължава да е равномерен и силен. – Защо и трябва да се пристяга толкова силно! Жюли! Побързайте, баронесата пак припадна, направете каквото трябва! А после се погрижете да донесат нещо за хапване в моя будоар, за мен и за дъщеря ми. Моля да не ни смущават!

Шантал затвори уморено очи. От разпита на майка си се боеше много повече отколкото от всичко останало. Сега повече от всякога виждаше колко много си приличат те двете. Горчивата ѝ любов към Жан-Пол д'Обри я бе направила по-чувствителна и ѝ бе придала някаква по-зряла женственост. Шантал знаеше, че майка ѝ долавя тези незабележими промени и се тревожи. Няма да бъде никак лесно да премълчи и този път онова, което я измъчваше...

Личният кабинет на графинята бе мебелиран с ориенталски лежанки и възглавници, мамещи за почивка. Но Шантал настръхна от недоверие към всички тези удобства. Не иска да се отпусне! Нужно е да запази съзнанието си бистро. Да мобилизира мислите си!... Предпочете да застане до прозореца, загледана в нежните пастелни тонове на пролетното небе.

В самия въздух се носеше обещание за хубави дни. Мразовитата зима най-сетне беше принудена да отстъпи. Колко бе очаквала Шантал този момент! Ала сега вече ѝ беше все едно. И слънцето дойде късно, както закъсня и признанието на леля Диан.

– Поседни, уморена си – посъветва я майка ѝ и посочи към една отоманка, отрупана с възглавници. – Никой не те упреква. И наистина се питам защо през цялото време ме поглеждаш така, като че ще ти

откъсна главата. По-скоро съм изкушена от мисълта да сторя това със Сериз!... Възползвала се е най-безсрамно от твоята доброта...

– Не! – Когато ставаше дума да защити, Шантал вече стъпваше на здрава почва. – Не бива да я корите! Тя го е направила с най-добри намерения. Не е можела да знае какво ще стане.

– Но има и нещо друго освен историята със Сериз и с краля, нали? Не искаш ли да ми се довериш?

Господи! Шантал настръхна. Беше го очаквала. Какво да отговори?! Как да обясни, че ще рухне, ако трябва отново да си спомни всичко... Всичките тези подробности... Да изплаче, че лекомислената ѝ леля е разрушила не само щастието на Сериз, но и нейния собствен живот...

Какво ли щеше да бъде, ако бе срещнала Жан-Пол д'Обри, сегашния граф дьо Рокай, при нормални обстоятелства в двора? Ако чувствата им не бяха оплетени с лъжи и интриги?... Ако останеше да действа единствено магията на взаимното им привличане, силата, която тласка избраника към избраницата? Ако животът им бе дал възможност да се запознаят един с друг без намеси и влияния. Да се обичат, без да са принудени да се нараняват взаимно...

– Не мога, мамо! – промълви тя беззвучно. – Още не. Простете ми, моля ви!... Само искам да се върна у дома!

Ниниан дьо Мариво наблюдаваше със замислени очи крехките ране на дъщеря си. Не, това не е вече нейното малко момиче. Срещу нея стоеше една отчаяна жена. Кой ѝ бе причинил такава болка? Как би могла да помогне на Шантал, след като тя вече не се доверява на майка си?

– Съжалявам, мамо! – Шантал коленичи пред майка си и зарови лице в скута ѝ. – Ужасно съжалявам!

Прозвуча така, като че има предвид нещо съвсем друго, а не отказа си да говори. Майка ѝ галеше машинално косите ѝ и мълчеше. Не помнеше да се е чувствала някога толкова безпомощна.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

– Пак не си хапнала нищо, Шантал! Ще се разболееш така.

– Не съм гладна.

Майчиното предупреждение не намери отклик. Шантал дьо Мариво почти не се бе докоснала до подноса със закуската. Тази липса на апетит се придружаваше от постоянна умора, липса на всякакъв живец, а това най-вече безпокоеше майка ѝ.

Докато графинята се опитваше да намери нови аргументи, младата жена изтича покрай нея и изчезна зад паравана пред умивалника. Можеше да се чуе как се дави и повръща. Няколко секунди по-късно тя се появи отново, успокоена, ала още по-изпита от преди. Достатъчен ѝ бе един-единствен поглед към изуменото лице на майка си, за да разбере, че с играта на криеница е свършено. С едно нехайно свиване на раменете Шантал се предаде. Рано или късно това трябваше да се очаква.

– Ти... Ти?... Ти си... бременна?! – заекна графиня дьо ла Шез и неволно отстъпи назад.

– Така казва и Жюли – отвърна Шантал тъй безучастно, сякаш самата тя нямаше нищо общо с това събитие.

От три дни, откакто се бе нанесла отново в покоите на Сериз в Отел дьо Мариво, за да поддържа поне пред прислугата илюзията за присъствието на Сериз, всяка сутрин по едно и също време ѝ прилошаваше! Жюли първа ѝ напомни, че и месечното ѝ женско неразположение втори месец закъснява.

– Ще имаш дете! – повтори графинята, като че така и ставаше полеко да го проумее. – Пресвета Майко Божия! Ти... Кой е бащата? Нима кралят?

– Не! – Шантал трябваше да потисне усмивката си толкова абсурдна ѝ се видя тази мисъл. – Не е кралят, естествено! Ние никога не сме...

– А кой тогава?

Шантал стисна устни и не продума.

– Само това липсва сега! Но да се надяваме, че баща ти ще успее да развърже този език!

Шантал трепна, с две крачки се намери до майка си и хвана ръцете ѝ. Бяха еднакви на височина, но графинята както винаги носеше цяла педя високи, обвита в сатен токове, така че младата жена трябваше да повдигне очи към лицето на майка си. От погледа ѝ бликаше отчаяние,

ала и не по-малко гняв и заплаха.

– Една едничка дума на баща ми, преди да сме напуснали Париж, и никога няма да ме видите!

Шантал добре знаеше, че баща ѝ ще обърне земята, но ще намери човека, който е опозорил дъщеря му.

– Луда ли си, дете мое?! Как мога да не му кажа? Какво си въобразяваш? Твоето... деликатно положение можеш да скриеш най-много два, да кажем, три месеца. След това ще проличи! Трябва час по-скоро да се омъжиш! Час по-скоро!... Ако този... ако онзи човек няма достатъчно чест, за да поправи грешката си, трябва да бъде принуден!

– Никой никого няма да принуждава, защото аз просто няма да съобща името му – възкликна Шантал гневно. Тя пристъпи до камината и взе между пръстите си красивата бонбониера.

– Който и да е този човек, той те е опозорил!

Шантал стисна здраво устни. Отново почувства, че ѝ се повръща. Но този път успя да потисне гаденето. За почна да диша дълбоко, стискайки здраво сребърната кутия. Проклинаше глупавия случай, който бе довел майка ѝ в ранно утро в спалнята ѝ. Толкова се бе надявала, че ще може да запази тайната си още известно време! Да има време поне самата тя да свикне с тази мисъл...

Шантал беше все още в истински шок от това разкритие. Дете от Жан-Пол! Разбира се, какво толкова се учудва? Когато мъжете и жените се любят, естествено и логично е да се раждат деца. Но как и не помисли изобщо, че и на нея може да се случи?!

С такава довереница като Жюли до себе си навярно щеше да успее да се прикрие още известно време... Но не бе включила в сметките своята майка, която още от първия си ден в Париж следеше като стоокия Аргус състоянието на дъщеря си.

– Не можеш да допуснеш живота ти да бъде съсипан заради една прищявка! Трябва да се омъжиш, Шантал.

– Не.

– Даваш ли си сметка как приема нашето общество една жена, която роди дете без брак? Знаеш ли как ще се отнасят към това дете? Знаеш ли как наричат такива жени?

– Ако кралят бе бащата, детето щеше да сложи на герба си само черта, която показва, че е незаконородено, и всички щяха да му се кланят и да му се възхищават. Защо тогава синът на друг мъж да не бъде приет? Ще обичам това дете. То е всичко, което ми остана.

Всеки опит да възразява замря на устните на графинята.

Горчивината в тази тъжна констатация ѝ разкри за първи път болката, която дъщеря ѝ криеше дълбоко в наранената си душа. Болка, по-страшна, отколкото майката бе предполагала.

– Той те е... наранил – прошепна тя едва чуто.

– Ние и двамата си нанесохме дълбоки рани – възкликна Шантал във внезапен порив на искреност. Досега не бе признала това дори пред себе си. – Но аз го сторих, защото бях принудена да се съпротивявам, а той, защото нямаше достатъчно доверие в мене. Откажете се, мамо! Името му ще можете да чуete само от неговата уста, но не и от мене. Нямам право да искам от него нещо, което не ще пожелае да ми даде доброволно.

– Кога... Можеш ли да ми кажеш кога... очакваш детето?

За графинята бе трудно да намира подходящи думи. Разкъсвана между тревога и възмущение, тя напразно търсеше някакъв изход от този кошмар.

– През октомври, мамо.

Жюли бе пресметнала месеците, така че Шантал разбра, че е зачела детето си през онази невероятна нощ в Сенжерменския лес.

– Какво можем да предприемем?

Изведнъж Шантал се почувства по-възрастна и по-мъдра от собствена си майка. Не би могло да се промени нищо. Оставаше ѝ само да чака. Да очаква детето си. Да очаква Жан-Пол.

– Нищо, мамо. Трябва да чакаме.

– Да чакаме какво, Шантал?

„Ами да чакаме човека, от чийто живот изчезнах без дума за обяснение, да разбере някой ден, че го излъгах наистина, но не от алчност. Да чакаме да ме потърси и да поиска прошка. Да чакаме да стане чудо. Но стават ли чудеса?“

Шантал погали с върховете на пръстите си малкия емайлиран пейзаж върху сребърната бонбонiera и се насили да се усмихне с треперещи устни на майка си:

– Ще чакаме Сериз да се появи най-сетне и да ме освободи от тази непосилна роля. Толкова ми се иска да бъда отново аз самата!...

– Мадам! Мадам... ох, простете! – Жюли просто нахлу в стаята. Беше видимо възбудена, набързо се поклони пред графиня дьо ла Шез и протегна към Шантал дебел пакет с голям печат. – Пратеник... Донесе го току-що... То е... Нали познавате почерка?

Младата жена се взря в красивите, малко разкривени букви, с които бе изписано името ѝ. Краката ѝ се подкосиха. Несъзнателно приседна на

крайчеца на леглото си и подаде безмълвно писмото на майка си. Ниниан дьо Мариво също бе вперила смаяни очи в печата, с който бе скрепено писмото. Познаваше твърде добре разделения на две половини герб с лък и разперени орлови крила. Някога този герб бе красил вратите на средновековния замък Камара, същия онзи древен замък, който кралските полкове бяха разрушили, защото баща им се бе присъединил към непокорния дук дьо Монморанси. Брат ѝ Люсиен дьо Камара се бе отказал да възстановява печалните руини. Беше си построил не далеч от Тулуза един чудесен нов дом, който той и жена му Мари-Ан бяха напълнили с цял рояк дечица. Разгромът на бунта и опустошителните последствия го бяха принудили да приеме съществуването на провинциален благородник. Люсиен изпитваше истинско удоволствие от този живот и се бе посветил изцяло на семейството си и на управлението на имотите си. И той, и съпругата му не обичаха да се отделят от своя дом, и вече от години връзката между тях и Ниниан дьо Мариво се поддържаше само с писма.

– Люсиен! Колко сме били глупави, Боже мой! – промълви тя и също се отпусна до Шантал. – Трябваше да се сетим! Сериз е в Тулуза! Тя винаги е предпочитала топлината на Юга, а Мари-Ан е точно човекът, който би приютил с въодушевление в своя дом двама преследвани влюбени. Тя е неизлечимо романтична!

Писмото потвърждаваше думите ѝ. Сериз и Доминик се венчали в параклиса на Камара и сега изчаквали в дома на вуйчото раждането на първото си дете. Заради едно свое тежко помятане преди, Мари-Ан настоявала Сериз да не предприема никакво пътуване. В името на детето просто ѝ забранила да напуска Камара. Още повече сега, при тези разкаляни пътища, по които пътуването било истинско мъчение...

Ниниан продължи да чете, смръщила чело, а после подаде с въздишка листовете на Шантал. Нетърпеливото прелитане на погледа ѝ по изписаните редове потвърди собствените ѝ предположения. Но започна да чете на глас, за да слуша и Жюли, която пламтеше от любопитство:

И чак тук в Тулуза разбрахме, че сега Луиз дьо ла Валиер се закрепил като официална фаворитка и успяла да отстрани всички свои съперници. Надявах се, че в любовните афери ти ще имаш по-голям успех, сестричке! Кралят е очарователен кавалер, който боготвори жените. Мислех си, че няма да е зле да дадем възможност на един толкова галантен мъж да застраши поне малко недокоснатото сърце като твоето. Но ако блясъкът на двора не те

привлича, не се колебай и напускай! Ще имам грижата леля Диан да получи обратно парите, които заплати за моето място в двора. Защото предполагам, ако ти речеш да напуснеш, това ще бъде главният ѝ довод срещу едно такова решение. Не се оставяй тя да те подлуди и направи онова, което сметнеш за правилно. Благодаря ти безкрайно за твоята помощ! Нека Божията благословия ти помогне да намериш толкова голямо щастие в ръцете на един любящ съпруг, каквото намерих аз самата. Защото отказвам да повярвам, че искаш да преживееш живота си сама.

По същия куриер изпращам и писмо до нашите родители. Не ще допусна да се наложи ти да даваш обяснения за цялата тази авантюра, в която те въвлякох. Надявам се, че ужасният гняв на баща ни ще се поуталожил, когато бъде в състояние да му извести за раждането на първия му внук.

Твоя любяща те сестра Сериз д'Обри.

Шантал из пъшка и вдигна очи. В този миг съзря на вратата, баща си, който явно бе чул всичко.

– Жалко, че християнското смирение не ми позволява да оставя онова малко червейче сираче веднага след раждането му! – Графът влезе и затвори вратата зад себе си. – А майка му наистина заслужава да ѝ се извие врата! Питам се какво е накарало моята дъщеря да ме смята за чудовище, чийто „ужасен гняв“ не ѝ позволява да му се довери!

Искрената горчивина в тона на баща ѝ засегна Шантал по-болезнено, отколкото той би могъл да предположи. Ала тук вече не ставаше въпрос за доверие, а за нещо изконно женско... За първи път Шантал видя у баща си мъжа. И се съмняваше, че този мъж е в състояние да разбере сложните чувства, които я бяха тласнали към Жан-Пол, без оглед на разум и на морал. Стабилен и благороден човек като нейния баща ѝ се струваше безкрайно далеч от безумието на собствената ѝ трескава страст.

Именно поради това тя не посмя да попита какво е направил с документите, които леля Диан бе откраднала от кралицата. Не искаше дори да мисли за името д'Обри, а камо ли да го произнесе. Въпреки че съдбата се бе погрижила да не може да се спаси от него. Сега това име носеше собствената ѝ сестра.

– След тези новини мисля, че вече нищо не ни пречи да отпътуваме – каза Ниниан дьо Мариво, търсейки равновесие между своята лоялност към съпруга си и обичта си към двете близначки. Изведнъж, също както

Шантал, и тя закопня да се прибере у дома.

Беше се уморила както от миазмите и шума на големия град, така и от вечното хленчене и преструвките на сестра си. Копнееше за покоя на своя дом на брега на Лоара. Имаше нужда да откъдне и да събере сили, за да се изправи пред новата катастрофа, която застрашаваше живота на Шантал. Да премисли какво може да се направи, та мъжът, който бе причинил такава беда на детето ѝ, да поеме своята отговорност... Ниниан дьо Мариво се боеше, че сега няма вече време за такт и дискретност. Дъщеря и трябваше да проговори!

– Ще наредя да събират багажа. – Шантал сгъна писмото на сестра си и даде знак на Жюли да вървят.

В коридора камериерката се поколеба за миг, но след това събра кураж:

– Аз ще трябва ли да ви придружа?

– Не, не – Шантал поклати глава. Усети накъде бие Жюли. – Ще имам грижата да заминеш незабавно и безопасно в Камара. Сериз ще има нужда от тебе, а мисля, че и ти би искала час по-скоро да си отново при нея. Твоята задача при мен е изпълнена.

Въпреки облекчението, което изпита, Жюли се поколеба отново:

– Ама нали и вие също ще имате нужда от мене?

– Майка ми вече знае, Жюли. Оказа се, че има не по-малко остър поглед от тебе. Тя ще се погрижи за мене, бъди уверена. Но искам да те помоля за една услуга: не казвай на сестра ми какво се е случило. Нито дума! Предай ѝ моите поздравии и кажи само, че съм добре. Нито думичка повече!

Жюли се поклони покорно и изчезна.

Шантал прехапа устни – както винаги – и сама се поздрави за хрумването си да изведе Жюли от играта. Нямахше да мине много време и майка ѝ щеше да започне да разпитва камериерката на Сериз. Жюли бе видяла твърде много, а за останалото сигурно се досещаше. Колкото по-скоро замине, толкова по-добре.

Чак сега Шантал осъзна, че все още стиска в ръцете си бонбониерата, подарена ѝ от Жан-Пол. Малката кутия беше единственият предмет, който я свързваше с него. Една безполезна красива вещ, която се бе превърнала в най-драгоценното ѝ притежание и в нещо като талисман. Той никога не ще узнае, че и тя има подарък за него. Едно дете. Наследник може би, за чието съществуване той никога няма да научи, ако не се постарее да разгадае загадката около Сериз дьо Дюка. Но защо ли трябва да се старее за една жена, която презира?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Красивата господарска къща завършваше от двете страни с островърхи, покрити с плочи, пристройки. Широко мраморно стълбище отвеждаше до входа на двукатната средна сграда, чиято фасада пъстрееше весело от редуващите се червеникави зидове и мраморнобели прозорци. Стръмният покрив бе начупен от мансарди с високи прозорци, гледащи към добре поддържаната градина. Подрязаните като конус дървета се оглеждаха в мраморния басейн, в който синееше небето.

Макар и да не изглеждаше голям, замъкът би задоволил и най-претенциозното око. Жан-Пол д'Обри, новият граф дьо Рокай, трябваше да признае, че родовото имение на братовчед му изглежда прекрасно, въпреки дългите години, през които бе стояло празно, а после в него се бе разпореждал някакъв кралски бирник...

Но нима беше очаквал друго? Доминик имаше истински талант винаги да извлече най-доброто от живота. Женитбата му го беше доказала за сетен път. Фактически той бе направил своя съпруга една жена, за която Жан-Пол можеше само да му завижда.

Завиждаше толкова много, че повече от половин година не намери сили да се срещне очи в очи с нея. Непрекъснато отлагаше идването си, сякаш от това зависеше живота му. Братовчед му се бе нанесъл в къщата още в началото на лятото, но Жан-Пол намираще все възможни претексти, за да отклони сърдечната покана. Нямаше кураж, признаваше си.

От друга страна, тази среща все трябваше да се осъществи някой ден. Жан-Пол не искаше да внася разцепление сред отломките на собственото си семейство, за честта на което се беше борил толкова всеотдайно. И все още не можеше да си изясни напълно ролята на Сериз дьо Дюка в тази история.

Кралят, който благоволи да му даде аудиенция и прие благосклонно новата му васална клетва, не спомена нищо по този въпрос. Чуха се само някакви меланхолични намеци за това колко съжалявал за скъпата мадам дьо Дюка и за нейния несъмнен чар. Дори и господин Колбер, от когото научи за обратата в отношението към семейство д'Обри, не беше в състояние да му каже нещо повече.

От кого Негово величество бе получил така изневиделица документите, които доказваха недвусмислено, че името д'Обри е чисто и неопетнено, Жан-Пол така и не можа да разбере. Всеки опит да научи

какво е станало с красивата графиня дьо Видан бе също осъден на неуспех. Дори госпожица дьо Монтале, която знаеше винаги всичко с най-малките подробности, този път само поклати глава. Графинята напусна свитата с разрешението на краля, разправяло се, че ще се омъжи...

Така Жан-Пол се оказа съвсем неподготвен за удара, който изпита, когато братовчед му съобщи, че е взел за съпруга Сериз дьо Дюка, графиня дьо Видан, и двамата очакват скоро наследник. Според думите на братовчед му, това било брак по любов, защото дамата му дарила сърцето си много преди кралят да благоволи да върне на бедния си мускетар благородническата титла. Жан-Пол се отказа от намерението си да разруши илюзиите на Доминик по отношение на новата мадам д'Обри. Измърмори някакво благопожелание и се опита да забрави.

Поне външно успяваше да изглежда сравнително спокоен. Ала мрачният му поглед и дълбоката бръчка, врязала се между веждите, показваха колко трудно поддържа равнодушната фасада, за която се бе вкопчил като удавник за сламка. В него бушуваше такава убийствена ярост, че приличаше на кипящ вулкан, който ще изригне и при най-малкия външен повод.

Надяваше се само да успее да сдържи беса си дотолкова, та да не извие на място врата на оная личност, подиграла се така извратно с чувствата му. За него нямаше съмнение, че е встъпила в този брак само и само за да му отмъсти по най-коварен и жесток начин...

Ще трябва да бъде учтив със съпругата на собствения си братовчед. А как ли ще злорадства тази триж проклета вещица! Направила го бе неспособен за всички други жени. Беше отровила живота му и поне досега той не намираше лек против тази отрова в кръвта си.

Потискащото прозрение, че би предпочел да се лиши от кралската милост, отколкото от Сериз дьо Дюка, го бе осенило твърде късно. В кралството надали имаше по-лукава и по-непредсказуема жена, ала той я обичаше и тук вече нямаше място нито за разум, нито за логика.

Ще скрие дълбоко в себе си този срамен факт. Може би новият образ на млада майка, залисана около едно мъничко невинно същество, щеше да го излекува...

И все пак човекът, който скочи от седлото пред широкото открито стълбище и подаде на притичалия слуга юздите на нервния си катраненочерен жребен, излъчвайки по-скоро заплахата и ненавист, отколкото добронамереност. Той бавно свали големите кожени ръкавици и поприглади перата на тъмната си шапка.

Въпреки че притежаваше отново своите богатства, Жан-Пол д'Обри

бе запазил предпочитанията си към семпло облекло, само дето сега можеше да си позволи най-рядкото и скъпо сукно. На дясната му ръка блестеше тежкият златен пръстен с печата на д'Обри и само един искрящ смарагд украсяваше безупречно завързания шарф на врата му. Дълбоките отблясъци на камъка му напомняха за две зелени и ясни очи. Беше го сложил като талисман срещу силата на тези очи, от която подсъзнателно се страхуваше.

Но стига спомени. Не бива да хвърля в недоумение лакея, който продължаваше да държи пред него вратата отворена, прегънат в почти телен поклон. Жан-Пол тръсна глава и побърза да изкачи мраморното стълбище, като взимаше по две стъпала наведнъж.

Доминик го очакваше в зимната градина. Високите двукрили врати бяха разтворени за топлото септемврийско слънце. Мебелите и тапетите в бяло и златно, както и бледожълтите брокатени завеси, оставяха впечатлението, че дори и в дъждовни дни в това весело и светло помещение слънцето продължава да грее.

– Жан-Пол! – Топлата прегръдка на двамата мъже не издаде огромното напрежение, което изпълваше новодошлия. – Колко се радвам, братовчеде, че най-сетне сте сред нас!

Доминик д'Обри беше съвсем малко по-нисък от своя братовчед, но имаше значително по-крехко телосложение. По-скоро слаб, с дълбоко разположени кафяви очи и кестенява коса, той беше изключително приятен млад мъж с благородна осанка, който наистина би могъл да спечели симпатиите на една жена. Жан-Пол се улови, че се е заел да изброява на ум предимствата на по-младия си братовчед, като че оценява кон, който възнамерява да купува.

– Добре дошъл в моя дом! Кой би помислил само до преди година, че ще мога да изрека тези думи! Зная колко съм ви задължен за усилията, които положихте пред двореца. Смятайте ме за свой вечен длъжник, който никога не ще се поколебае да върне дълга си, щом само пожелаете. Благодарение на вас съхраних своята чест, а също така опазих и гордостта си, защото не се налага да живея от парите на жена си.

Тази пламенна благодарност засрами Жан-Пол. Имаше смътното чувство, че не я заслужава. Та нали всъщност и на него самия кралската милост бе поднесена като дар от небето! Улови се, че се оглежда за подарката на този дом. Сам не разбра как му се изплъзна въпросът, който се бе зарекъл за нищо на света да не задава:

– Но къде е съпругата ви, Доминик? Бих желал да ѝ поднеса своите почитания.

– О, нали разбирате, нашият син... – Гласът на Доминик искреше от гордост. – Едно ненаситно сладко човече, което ще проглуши цялата къща, ако не бъде нахранено навреме. Сериз успя да се наложи и се отказахме от кърмачка, макар че всички бяха ужасени от нейното решение. Но детето се развива чудесно...

– Моля ви! Надявам се, че ще спестите на нашия гост всичките тези подробности, скъпи! Не допускам, че това може да го интересува. Простете закъснението ми!...

Звучният алтов глас се различаваше някак от гласа, които все още звучеше в спомените на Жан-Пол д'Обри. Но бяха минали месеци, да, седем месеца, откакто го беше чул за последен път...

„Така че сме наравно!“ му каза тя. Но ето че бе изиграла партията си до победа.

Бавно, безкрайно бавно, той се обърна към онази, която беше застанала до вратата и се усмихваше гостоприемно. Сериз дьо Дюка, мадам д'Обри, бе облечена в свободно падаща копринена дреха в същия онзи цвят на канела, който предпочиташе и за официалните си рокли. Сега вече носеше косите си без пудра. Със своя топъл цвят на зрели лешници, те обрамчваха с лъскав ореол неповторимото лице с големи зелени очи и прелъстителна уста.

Тези очи и уста сега изразяваха такава искрена радост, че поздравът замря на устните на госта. Ни следа от гузна съвест, смут, притворство, които бе очаквал да срещне. Откъде намираше тя сили да играе пред него така непринудено ролята на чаровна домакиня и щастлива млада майка, та дори и да му подаде ръката си за целувка?!

Слисан от тази непринуденост и от това невероятно спокойствие, той се наведе над пръстите ѝ, за да спечели малко време. Не посмя дори да докосне кожата ѝ с устни. Нейната кожа, ухаеща на виолетки... Аромат, който уж познаваше, а сега му се стори странно чужд.

– Добре дошъл в нашия дом, господине! – Гласът ѝ звънна над главата му, като че наистина посрещаше непознат.

Жан-Пол д'Обри пусна малката ръка, сякаш го беше опарила. Отстъпи две крачки назад и установи, че Сериз не прави и опит да избегне погледа му. Напротив, в очите ѝ блестеше нещо като мило любопитство.

– Възхитен съм, мадам – каза той сковано и се наруга мислено, че се държи като дръвник.

– Мога ли да помоля господата да ме последват навън? Наредих да ни сервират в беседката малка закуска.

Тя отвори вратата по-широко и излезе на терасата. Слънцето позлати косите ѝ, но Жан-Пол напразно очакваше да види в тях блуждаещите червени огньове, които го омагьосваха. Беше се променила. Колкото повече я наблюдаваше, толкова повече се уверяваше в това... Сега тя се обърна към Доминик и тази усмивка накара сърцето на Жан-Пол да спре да бие. Погледът ѝ беше изпълнен с толкова нежна любов и интимност, че Жан-Пол се почувства като негодник, който шпионира двойка влюбени. Него тя никога не бе поглеждала така. Домакинята го подкани с жест да я последва. Вървеше пред него и не преставаше да чурулика:

– Тези есенни дни са толкова приятни. Обичам ги! Напомнят ми детството ми край Лоара. О, гроздоберът беше най-вълнуващото време. Вие сте идвали веднъж у нас, доколкото си спомням, нали?

Жан-Пол д'Обри имаше отвратителното чувство, че е попаднал сам и без броня между две разбойнически банди. Не успяваше да отбива ударите, защото нямаше представа откъде ще дойдат... Какво целеше тя с целия този сладък брътвеж?!

– Простете, мадам, но мисля, че се налага да опресните малко паметта ми. – Думите му прозвучаха почти нелюбезно, но той отказваше да участва в безсмислената игра, в която тя се опитваше да го въвлече. – Не зная нито къде, нито кога би трябвало да се е случило това.

– В двореца Шез, на Лоара! Баща ми е граф дьо ла Шез, моминското ми име е Сериз дьо Мариво. Трябва да е било някъде през есента, била съм на дванадесет или тринадесет години, не помня вече точно. Зная само, че беше страхотна бъркотия, защото сестра ми... О, Жюли? Какво има? Не иска ли да заспи Люсиен-Максимилиан?

– Не, всичко е наред, мадам! – Камериерката се притесни. – Само че пристигна пратеник от Шез с писмо от майка ви. Наредено му било да чака за отговор, та наредих да го настанят и нахранят.

– Чудесно. Къде е писмото?

Жюли подаде запечатания пакет, като продължаваше да поглежда под око графа. Но той я изгледа така, че чак кръвта в жилите ѝ замръзна.

– Човек би могъл да помисли, че се забавлявате с това да хипнотизирате моята Жюли като някакво зайче! – не скри Сериз изненадата си, след като Жюли се оттегли. – Бедничката!

На Жан-Пол съвсем не му беше до шеги, та дори не можа да скрие заплахата в недружелюбния си отговор:

– Простете, но вашата камериерка ми напомня за един човек.

– Наистина ли? – Междувременно бяха стигнали до павилиона, в който ги очакваше разточително подредена маса с ястия и напитки.

Сериз седна на отрупаната с възглавници скамейка и прикани господата да сторят същото. – Жюли е при мен от първия ми брак. Сама е, няма свое семейство. И на кого ви напомня?

– На камериерката на една от придворните дами на кралицата, мадам! – отвърна Жан-Пол и я изгледа не по-малко страшно, отколкото бе погледнал Жюли. – Камериерката на една амбициозна, красива, невярна и лицемерна дама, една млада вдовица...

Сериз се засмя малко смутено:

– Звучи така, като че тази свръхнадарена дама не се е радвала на вашето одобрение, господине! Непременно трябва да ми кажете името ѝ! Но сега заповядайте, хапнете нещо. Аз ще помоля да ме извините за момент, за да прочета писмото от моята майка. Пише ми толкова рядко, че всеки неин ред ми става още по-ценен.

Лекотата, с която младата съпруга на братовчед му парираше всяка забележка, спокойствието, с което се измъкваше от всеки заложен капан, изнерви Жан-Пол така, че едва съдържаше гнева си. Но какво ли друго можеше да очаква? Че ще накара тази хитра лисица да се разкрие?

Изглеждаше много по-кротка от преди, по-непринудена, някак не толкова потайна. Дали майчинството я бе лишило от онзи дяволски темперамент? Жан-Пол не беше в състояние да прецени. Но установи, че магията, с която го привличаше е изчезнала. Като че ли пред него стоеше друга жена. Тази констатация смекчи гнева му. Ръката му бе почти спокойна, когато пое чашата с вино, подадена му от Доминик. Но точно в мига, когато реши, че се е овладял, усети че Сериз го поглежда изпитателно изпод полуспуснатите си мигли. Уж бе вгълбена в писмото на майка си, но той имаше чувството, че сега разделя вниманието си между написаното и собствената му личност. Какво бе това? И какво означаваше това навъсено чело, което прогони усмивката от лицето ѝ, докато четеше?

– Нещо ново? – осведоми се Доминик, които също забеляза помръкналото ѝ лице. Преди да му отговори обаче, Сериз отново спря страшен, изпитателен поглед върху граф дьо Рокай.

– Нищо интересно – премина в отбрана тя, но на всеки от двамата мъже бе ясно че лъже.

Изглежда поне тази слабост ѝ бе останала, макар че преди лъжеше много по-сполучливо!...

– Да прием за вашето посещение, Жан-Пол! Мисля, че мога да се обръщам така към вас, след като сме вече толкова близки роднини...

Жан-Пол вдигна чаша към устните си, но не отпи. Когато Сериз

д'Обри, новата му роднина, вдигна кристалната чаша към устните си, го връхлетя такава абсурдна мисъл, че му идваше сам да се наругае. И все пак не можа да се сдържи. Нещо по-силно от него самия го накара да я изрече на глас:

– За Бога! Вие не сте Сериз дьо Дюка, нали? Приличате на нея, приличате й толкова, че бихте могла да заблудите всеки друг. Но не и мен! Коя сте вие?

Сериз го изгледа все тъй изпод мигли с необикновен интерес. Какъв късмет, че писмото на майка й пристигна точно навреме, давайки й известна преднина пред този властен господин. Разбира се, като оставим настрана колко беше ядосана, че научава чак сега за всичко, което ставаше в Шез. Вече не й бе трудно да си представи в общи линии картината, нищо че все още липсваше главното доказателство.

Винаги бе знаела, че сестра й няма да се влюби в обикновен човек. Но че ще избере именно такъв великолепен, горд и непреклонен екземпляр, не бе и сънувала. Братовчедът на Доминик сякаш бе из дялан от гранит, целият само остри ръбове и ъгли, които нито добре ушитият костюм, нито атлетичната фигура не успяваха да прикрият. Необходимо беше наистина твърдоглавието на една Шантал дьо Мариво, за да се опитоми подобен лъв! Дали в този човек има поне капчица от онази нежност, която тя толкова много обичаше у Доминик?

Жан-Пол видя как младата жена сложи ръка на рамото на съпруга си, за да го възпре да не отговори прибързано.

– Какво ви кара да направите едно толкова абсурдно предположение? – усмихна се мило тя. – Смених името си едва при венчавката. Граф дьо Видан, първият ми съпруг, загина при обсадата на Дюнкерк... Искате да кажете, че това не отговаря на истината? Мислите, че съм... измамница?

– Не, разбира се, че не! Простете! Но...

Жан-Пол не се сдържа и скочи от меките възглавници. Изправи се между две дорийски колони, откъдето се разкриваше гледка към просторния парк на имението.

– В Париж се запознах с една придворна дама на кралицата... Тя също се наричаше Сериз дьо Дюка. Една друга дама. Не бяхте вие... Готов съм да заложа главата си!

– Запазете си главата и се опитайте да мислите с нея! – Съветът прозвуча твърде рязко. – Предполагам, че говорите за онази непочтена измамница, с която свързахте Жюли, нали?

– Значи все пак знаете! – Графът се завъртя на токовете си и

пристъпи към Сериз, която неволно се сгуши до съпруга си. – Та говорете, говорете най-сетне!

– Е, скъпа, предполагам, че действително дължим обяснение на моя братовчед. – Доминик д'Обри обви покровителствено с ръка раменете на съпругата си, но сериозният му тон показва, че настоява тя да каже истината.

Сериз изпъшка и погледна писмото, което все още стискаше в ръка. След това започна решително да рови листовите, търсейки определен пасаж. Измъкна листа не по-малко решително и го подаде на графа:

– Четете сам!

Почеркът беше явно дамски, красив, с безпогрешен правопис. Само поривистият наклон на редовете издаваше донякъде, че е написано от силно възбуден или силно притеснен човек.

...Не мога да мълча повече. Трябва да ти кажа най-сетне, дори тя да ми се разсърди. Не допускай някой друг да го научи! Толкова е съсипана и отчаяна! Само мълчи.

Ти не би могла да я познаеш. Нищо не е в състояние да измъкне от нея името на онзи човек. Упорства дори пред баща ти.

Предполагам, че е някой от благородниците около краля. Може дори да го познаваш. Не би ли се опитали да помислиш и да ми пишеш кой би могъл да бъде? Така баща ти ще може да продължи издирването.

Има дни, в които си мисля, че виждам пред себе си свършено непознато същество. Ако не беше детето, което очаква, бих се страхувала за живота ѝ. Вече не зная какво можем да направим, за да преодолеем тази стена от мълчание и болка, с която се е оградил. Моля се за нея. Но ми се иска да можем да направя нещо по-осезаемо. Да можем да кажа на този непочтен човек, който я опозори и изостави, какво мисля за него! Той изобщо не заслужава тази упорита любов, с която пази името му, за да не му потърси сметка баща ти. Дано съдбата го накаже...

Писмото продължаваше, но Сериз беше дала на госта само една страница. Той вдигна очи и срещна погледа ѝ, който го бе следил през цялото време, докато четеше.

– Вие сте този човек, нали? Вие сте... – Сериз въздъхна дълбоко. – Били сте по същото време в Париж, нали? Така сте казали на Доминик. Някъде в края на годината. Сега аз ви моля: можете ли да ми обясните

защо причинихте на сестра ми тази мъка?

– На сестра ви?! – Жан-Пол д'Обри почувства сякаш целият павилион, ведно с мраморните колони се стовари отгоре му. – Сериз е ваша сестра?

– Казва се Шантал. Шантал. Сериз съм аз. Близначки сме. Нима не си спомняте? Нали вие спасихте живота на Шантал едно време, когато идвахте в Шез? Ако не се бяхте намесили вие, щете да се удави с жребец на баща ни в Лоара. Тогава татко така се ядоса, че за малко не я изпрати при урсупинките в Лион.

– О, Боже!

Този разказ извика отдавна забравения спомен за една малка фурия с развети коси, кацнала върху твърде едър за нея жребец. Спомни си зелените очи на детското лице... Навярно беше пазил този спомен през всичките тези години в сърцето си. Затова я почувства толкова близка още от първия миг... Сега вече изобщо не му се струваше странно, че не се е страхувала да язди сама из горите на Сен Жермен. Сега вече ставаше ясно защо го преследваше този призрачен, неясен спомен...

– Много малко хора ни различават. Родителите ни, братята ни... покойният ми съпруг и старата ни бавачка. Човек трябва да познава една от нас много добре или много да я обича, за да съзре неувимите различия или по-скоро да ги почувства. – Сериз впери в лицето му сериозните си очи: – Но защо ми се струва, че вие по-скоро мразите сестра ми? Какво ви е сторил? В края на краищата на нея трябва да благодарим, че кралят възстанови правдата и поправи несправедливо стореното зло. Без намесата на баща ми Доминик щеше да си остане един скромен мускетар, а вие идехте да бъдете само един от писарите на господин Колбер...

– Сестра ви се е представяла в двореца вместо вас? – Жан-Пол сякаш въобще не беше чул защитната реч. – Но за какво са били всичките тези лъжи? Тази измама?

Гневният съдник явно очакваше отговор. Сериз въздъхна. Как би могла да обясни тези невероятни събития?

– Това е дълга история – каза тя. – Но ние сме длъжни да ви обясним. Но не бихте ли искали преди това да ми отговорите само на един-единствен въпрос? Какво чувствате към сестра ми?

– Това ще ѝ кажа сам, стига да ми падне в ръцете! – изръмжа графът. – Разказвайте!

Очите, с които Сериз погледна Доминик, зовяха за помощ, но съпругът ѝ само кимна окуражително:

– Направи го, сърце мое! Все пак идеята беше твоя.

Нямаше как, Сериз заразказва – къде точно, къде неясно – цялата невероятна комедия, която бе приключила за Шантал с истинска катастрофа. Мина доста време, докато най-сетне свърши, но дълго след това Жан-Пол не намираше подходящи думи, за да проговори. Братовчед му напълни отново чашите и им ги подаде.

– Що се отнася до ролята на Сериз, мога да потвърдя всяка дума, Жан-Пол! Напуснахме Париж в средата на октомври миналата година. А що се отнася до нейната сестра – Доминик се усмихна, – тази история ще трябва да доразкажете вие.

– И наистина нямате понятие какво е било написано в онези документи? – Графът погледна Сериз с недоверие.

– Разбира се, че не! – възмути се тя. – Изпълних онова, което ми нареди кралицата-майка. Да взема от писалището един пакет в платнена торбичка и да го предам на леля ми. Не съм и погледнала дори. Аз не шпионирам!

– О, Боже!

– Навярно Шантал е решила, че съм прибрала документите заради Доминик и затова не съм й споменала за посещението у Мазарини. Горкичката ми сестра! Искала е да запази тази тайна, за да не ме изложи на опасност... Точно тогава кралят бе насочил благосклонното си внимание към мене и това ме отчайваше. При това положение никога нямаше да получа от него разрешение да встъпя в брак с Доминик. Очаквах дете и желях да се омъжа за бащата на това дете! А сестра ми не е омъжена, тя решително отхвърляше всички предложения за женитба. И ми се стори, че няма нищо лошо в това, да й предоставя един шанс, който за мене беше абсолютно изключен. Надявах се тя да хареса краля. Млад, галантен и толкова пламенен...

– А документите? – Жан-Пол заличи с един замах образа на кралска метреса, която Сериз изписваше пред очите му. – Как са стигнали документите до краля?

– Леля ми знаеше за моята връзка, с Доминик и се е страхувала да не реабилитират семейството му, та нито кралят, нито баща ми да могат да възразят срещу нашия брак. И когато разбрала, че Шантал е осуетила дълго лелеяните й планове, признала на баща ни, че тя е прибрала всичко, което се отнася до семейството на Доминик. А баща ни ги предал на кралицата-майка. Може би не знаете, но родителите ни са се оженили с протекцията на Ана Австрийска. Тя е много привързана към цялото ни семейство.

– О, Боже!

– Все едно и също повтаряте! – Избухна Сериз и за миг заприлича на Шантал. – Моята сестра е красива, но не е нито алчна, нито лъжкия! Верността ѝ стигна дори дотам, че се отрече от самата себе си, за да не застраши моето щастие. Не, и през ум не би ми минало, че вие сте онзи мъж! Та вие би трябвало да разберете много по-рано всичко това!

– По дяволите, как бих могъл да го разбера?

Сериз поклати глава – тази безкрайна мъжка недосетливост беше наистина отчайваща!

– Ами е малко пресмятане, Жан-Пол! Синът ни е роден през пролетта, нали Доминик ви покани на кръщенето му. Тогава вие дори не отговорихте. Но би трябвало да се досетите, че жена, която скоро ще ражда, не би могла да танцува по празненствата в двореца. Между впрочем, нужни са девет месеца, за да се появи едно дете на бял свят, никога ли не сте чували това?

– Не желях нито да мисля за нея, нито да правя сметки! Бях болен. Болен от злост. Толкова ли не можете да разберете?

За Сериз този отговор беше напълно достатъчен. Ала сега той отприщи рой други въпроси.

– Какво смятате да правите? Ще седите и ще гледате как от криво-разбрана гордост Шантал си съсипва здравето и рискува живота на детето ви? Не ви ли е ясно, че е отчаяна и само чака някакъв знак от вас? Според нея вие отдавна сте разбрали, че вашият братовчед се е оженил за съвсем друга жена. Шантал много добре знае, че къщата ни е само на един час път от Рокай! За нея вашето мълчание може да означава само едно: че през това време ви е станала абсолютно безразлична!

Сериз се бе хвърлила с цялото си същество в защита на сестра си, забравила привичното си спокойствие.

Жан-Пол прескочи наведнъж трите стъпала на беседката, преди тя да разбере какво възнамерява да прави.

– Чакайте! Къде тръгнахте?

– И още питате? – Той обърна лице към нея. Каменната маска, която бе изплашила толкова много Сериз, бе изчезнала. В светлокафявите очи грееха златни пламъци, стиснатите устни сега се усмихваха. – При Сериз, естествено! Кълна се, че няма да се върна, преди мнимата Сериз, тази вещица, да е станала графиня дьо Рокай!

Сериз остана загледана след него, но когато ръката на съпруга ѝ обгърна раменете ѝ, тя направи смешна гримаса:

– Изглежда братовчед ти не подозира в какво гнездо на оси ще

попадне. Можеш ли да си представиш какво ще му наговори баща ми, когато се яви да моли за ръката на Шантал само месец преди раждането на собственото си дете? Мама пише, че баща ми е толкова разгневен, че се страхувала за здравето му не по-малко, отколкото за здравето на Шантал.

– След всичко онова, което си ми разказвала за сестра си, останах с впечатление, че двамата с Жан-Пол биха си подходжали чудесно. Време му е да си потърси съпруга, все пак той е главата на дома д'Обри.

– Моли се на бога да излезеш прав!

Енергичният бебешки плач достигна чак до стихналата градина и Сериз хукна към къщата. Ала както никога досега съзнанието ѝ беше заето не с малкото създание, което пишеше за майка си. Тя пътуваше с Жан-Пол д'Обри и мислите ѝ пришпорваха коня му, за да не се бави нито секунда.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Внезапно настъпилата през тези последни септемврийски дни жега изкара в лозята всичко живо, което имаше ръце и беше годно да бере тежките гроздове. Древният замък Шез, който с многобройните си пристройки и преустройства през годините бе заприличал по-скоро на дворец, отколкото на крепост, беше необичайно тих и безлюден, напечен от яркото следобедно слънце.

Ниниан дьо Мариво, графиня дьо ла Шез излезе от пристройката, където сушеше своите билки. Тук беше и свецоливницата, а държаха и разни други домакински потреби. Графинята носеше тънка памучна рокля, без надиплени фусты, а на главата си бе вързала като селянките кърпа със същия цвят.

Тя видя конника и засенчи с ръка очите си, за да го разгледа. Беше сама. Освен нея на двора бе само едно старо ловджийско куче, заспало в сянката на портала. Графинята изчака потъналия в прах ездач да слезе от седлото. След моментно колебание новодошлият свали бързо шапката си със златистокафяви пера и я размаха за поздрав с безупречна галантност.

Леко изненадана от такава сърдечност, графиня дьо ла Шез вдигна леко вежди. Съзнаваше, че в това облекло не се различава много от ратайкините. А това бе поклон към дукеса, а не към прислужница.

– Госпожо, надявам се ще ми простите нахлуването ми във вашия дом без всякакво предизвестие! Но онова, което ме води при вас, не търпи отлагане. Бих искал да разговарям с вашия съпруг!

– Със съпруга ми?

– С граф дьо ла Шез, мадам. Вие сте графинята, нали?

– Точно така, господине.

Ниниан дьо Мариво отговаряше бавно, за да печели време. Виждаше се, че се опитва да си спомни къде е виждала вече това благородно мъжко лице. Някакъв мъглив спомен, твърде неясен... Такива златни очи не се забравят...

– Някога семейството ми се числеше към приятелите на този дом, мадам! – побърза да я улесни гостът – Жан-Пол д'Обри, граф дьо Рокай, на вашите заповеди!

– Жан-Пол! О, небеса! Простете, но аз действително не ви познах! При вашето последно идване в Шез бяхте по-скоро юноша, а сега

виждам пред себе си истински мъж! О, Жан-Пол, толкова се зарадвахме на вестта, че сте жив! Заповядайте! Ще ви предложи нещо за пиене. Изглежда дълго сте пътували. Съпругът ми ще бъде радостен да ви види. Колко хубаво е наистина, че сте намерили отново пътя към нашия дом! Още повече сега, когато нашите семейства са свързани чрез брака на дъщеря ни...

Жан-Пол промълви някаква благодарност и остави коня си на приеткия се възрастен коняр. Той последва господарката на този дом, но на вратата се поколеба.

– Госпожо... След онова, което научих, мисля че нито вие, нито вашият съпруг ще бъдете очаровани да ме видите. – Говореше смутено, по леко смръщено му чело изби червенина. – Дълга ви едно обяснение, но то не говори в моя полза. Госпожо... Държах се като подлец... – Ни ниан дьо Мариво вдигна ръце да развърже кърпата, която покриваше косите ѝ, и изпод нея се изсипа водопад от кестеняви къдрици, изплъзнали се от високия ѝ кок. Жан-Пол д'Обри я гледаше с настойчивост, която я изплаши не по-малко от думите му. Не би могла да предположи, че в нейното лице той виждаше Шантал, една зряла и мъдра Шантал, чиято красота бе неподвластна на времето и нито тънката мрежа от бръчки в ъглите на очите, нито посребрените тук-таме кичури можеха да я накарнят.

– Обяснение? – повтори тя игриво, но изведнъж млъкна. Разбра. В един-единствен миг тя проумя думите му. Сега вече всяко камъче в мозайката дойде на мястото си. Всичко ѝ стана ясно. Може би защото Шантал толкова много приличаше на самата нея. И тя се беше влюбила навремето в такъв един мъж, въпреки всички други по-изгодни предложения. И тя бе избрала онази подкупваща, невероятно трудна комбинация от сила и арогантност, от упоритост и мъжественост, надменна гордост и стаена страст. Наистина бе в състояние да оцени привлекателната сила на този мъж.

Беше ѝ ясно какво бе привлякло Шантал към този човек, какво я бе тласнало към такава отчаяна любов. Ето го значи непознатия, за когото дъщеря ѝ така упорито мълчи! В чиято почтеност самата ѝ майка бе престанала вече да вярва...

Господи! Трябваше да направи всичко, за да попречи Ив да му наговори всичките онези ужасни неща, които трупа в себе си от месеци насам!

Преди Жан-Пол да разбере какво става, графинята го хвана за ръката и го въведе в един малък салон. Тук отвсякъде лъхаше женственото

очарование на господарката на този дом.

Графинята затвори врата и се облегна с гръб на тапицерията.

– Значи вие?! – Тя преглътна с усилие. – Защо идвате чак сега? Къде бяхте през всичкото това време, за бога?!

Граф дьо Рокай не допусна грешката да се прави, че не разбира за какво става дума. Посрещна открито укора в зелените очи.

– Защото едва сега събрах сили да се срещна със съпругата на моя братовчед. Отлагах тази среща докато изобщо бе възможно. О, мадам! Защото смятах, че тя се е омъжила за него само за да ме нарани. Бях изумен, когато я видях и разбрах, че това не е тя... Че е друга жена... Почувствах го...

– Разбрали сте? Почувствали сте го?

– Разбира се! – Жан-Пол не разбра какво цели този въпрос. – Не биха могли да бъдат по-различни! Надали някой би се заел да сравнява меката светлина, излъчвана от една перла, с искрите на блестящия диамант.

– О, вие я обичате! – В гласа на графинята прозвуча безкрайно облекчение.

– Повече от собствения си живот! Няма причина да се съмнявате в това!

– Не, не се съмнявам... След като толкова бързо сте познали, че не е тя, значи я носите в сърцето си. Побързайте! Идете да ѝ го кажете! Не се бавете, скъпи мой! Вземете кон от оборите и тръгнете нагоре към лозята. Тя тръгна е една малка двуколка да занесе вечеря на берачите. – Графинята се отдръпна да му стори път, но се обърна е ръка на бравата: – Сериз ви каза, че тя е... бременна, нали?

Жан-Пол кимна безмълвно.

– Така е добре – Ниниан дьо Мариво млъкна за миг, но продължи бързо: – Пазете я! Тя не се чувства добре. Не искам да изгубя нито дъщеря си, нито нейното дете. Време е да поправите онова, което объркахте поради криворазбраната си гордост!

Той отвори уста да възрази, но с властен жест му бе заповядано да замълчи.

– За Бога! Не казвайте нищо! Познавам тези оправдания до последната сричка! Омъжена съм за човек от вашия тип и зная. Ще се погрижи той да не ви посрещне с извадена шпага, когато се върнете с Шантал. Не бързайте да се връщате! Имам да се справям с човек, който е не по-малко твърдоглав от вас!

Шантал държеше хлабаво юздите. Старата кобила познаваше всяко камъче по пътя между хълмовете. Тропотът на копитата и подрънкването на сбруята звучаха като музика. От далечината долиташе смях и отделни гласове, а над всичко се извисяваше цвърченето на косовете, които не се уморяваха да спорят за изпопадалите сладки гроздови зърна.

Младата жена се облегна на тапицираната седалка и изтри със свободната си ръка изпотеното си чело под широкополата сламена шапка. Погледна изпитателно небето, опънало синята си коприна над Лоара и околните хълмове. Не, нямаше признаци за лошо време, което би попречило на берачите. Дано се задържи така, докато приберат всичко! Въпреки че за нея тази жега беше направо убийствена.

Топлината я караше да се задъхва, призляваше ѝ, едва се влачеше. Но слава Богу, жегата не се отразяваше на бебето, което риташе в нея с всеки изминат ден все по-силно. Блъскаше с петички толкова енергично, че Шантал вече не се съмняваше, че ще бъде момче. Само един мъж може да се държи толкова безогледно, без да се съобразява дали ще нарани някого.

Мина времето, когато все още имаше някаква надежда. Писмата, които си разменяха Сериз и майка ѝ, не оставяха никакво съмнение, че семейство д'Обри процъфтява, че Доминик и Жан-Пол са получили прошката на краля и са се заели да стягат бащините си имоти, че е измило всяко петно от името им.

Имаше само две възможни причини за мълчанието на Жан-Пол, ала за нея и двете бяха еднакво безрадостни. Той или беше забравил тяхната любов и вече гледаше на Сериз само като на съпругата на своя братовчед, или изобщо никога не е виждал в нея нищо повече от едно привлекателно тяло, готово да стане лесна плячка за всеки дворецов женкар.

Шантал се стремеше да се примири с фактите. Понякога ѝ се струваше даже, че с всеки изминал ден това ѝ се удава все повече. Просто трябва да престане да мисли! Да върши всичко механично – да яде, да спи, да разговаря... Да изключи всякакви чувства, всякакви пориви на душата. Но не означаваше ли това, че по този начин си забраняваше да изпитва и каквито и да било чувства към детето си? Стараеше се да забрави за неговото присъствие. Отказваше да забелязва и натезаването си, и отчайващата тромавост, която тегнеше над всичките ѝ движения през тези няколко последни седмици преди раждането.

Но ето че детето не беше съгласно да го пренебрегват. Движеше се,

риташе, почукваше в ребрата ѝ предизвикателно и неспокойно. Вече нямаше как да го забрави дори и за секунда. То бе решило да се бунтува срещу с мъка поддържаното безразличие на своята майка. Не искаше да бъде забравено. Воюваше енергично за внимание и любов.

Шантал отново го усети да се движи в изпънатите стени на своя затвор и неволно сложи успокояваща ръка на корема си. Стори ѝ се, че усети малкото юмруче. Цялото ѝ същество се съсредоточи в този кратък миг, в това усещане. Като че ли за първи път хвана ръчичката на своя син. Почувства сълзи в очите си; ледената броня, в която се бе обвила, се разтопи.

Невероятно упорито малко същество! То не се отказваше. Нима беше чудно, при такъв баща? Нали и той имаше истинска дарба да не се съобразява, да не знае що е дипломация, никога да не отстъпва и да се примирява!

Едно камъче изхвъркна изпод копитата на коня към крайпътния храсталак. Подплашена яребица излетя и изпърха пред самата муцуна на кобилата. Тя изцвила ужасено и се изправи на задните си крака. След това скочи напред така, че юздата се изскубна от ръката на Шантал, а самата тя политна назад. Веднага посегна да задържи юздата, но беше късно. В своя щастлив унес бе закъсняла е реакцията си само един-единствен, съдбовен миг.

Двуколката се носеше с бясна скорост по тясната пътека между хълмовете. Целият пейзаж наоколо се сляха в пъстро було на кафяви, златни и тъмнозелени петна. Писъкът на Шантал се изгуби в шума на колелата и тя успя само да се хване е две ръце за страничната облегалка, за да не излети от двуколката.

Конят продължаваше да препуска надолу по хълма и Шантал осъзна отчаяното си положение. Не можеше да скочи, без да рискува живота на детето си. Дори от дъската не можеше да се пусне, за да се наведе да хване провисналите юзди – това би означавало да изгуби равновесие и да изхвъркне.

– Не искам да умра, господи! Не искам да изгубя детето си!...

Опасността с един замах изтръгна Шантал от нейната летаргия и престореното ѝ равнодушие. В един-единствен миг разбра, че всички нейни страдания са без значение че главното е бебето да не пострада. Детето на Жан-Пол трябва да живее!

С разширени от ужас очи тя гледаше как завоят идва все по-близо и по-близо. Бе невъзможно при тази скорост двуколката да вземе завоя, а дигата нямаше да спре кобилата... Шантал хълцаше и стенеше от ужас.

Не можеше да извика за помощ. Това бе краят. Краят на всички мечти, на всички желания. Реши да стисне очи, но нещо я спря... Тъмната сянка в храстите... Един черен конник яздеше успоредно с двуколката! Той се изравни, наведе се, препускайки стремглаво, и хвана кожените юзди, които плющяха на вятъра като камшик.

Вдигнаха се облаци кафяв прах, конете изцвилеха диво, но с безкрайно облекчение Шантал усети, че сега двуколката престана да се мята и се движеше вече по-бавно.

Чак сега тя пусна конвулсивно стиснатите си пръсти от дъската и сложи ръце на корема си. Детето бе притихнало. Нито трепване, нито извиваме. Нищо! Дали му стана нещо? Косата ѝ се бе разпиляла по лицето ѝ, от сламената шапка отдавна нямаше и помен. Но сега това нямаше значение. Почувства, че се вцепенява от ужас. Детето...

– Заслужавате да ви сложи човек на скута си и да ви напердаши!...

Не, този глас не може да бъде действителност...

– В това състояние да се разхождате с такова нервно животно! Излагате на опасност и себе си, и нашето дете!

Очите. Същите. Изпълнените с гняв златножълти очи. Устните, стегнати в тънка, права черта... Целият в прах, изкалян, с кървава дракотина на бузата, Жан-Пол д'Обри я вдигна от двуколката и я положи внимателно под сянката на една върба.

Като в сън Шантал видя как той разпегна кобилата и я отведе настрани, преди да дойде и да коленичи при нея.

– Свърши се, скъпа! Пораздрусайте се, но не сте пострадали. Господи, да не смее човек да ви остави сама!

– Аз... Как вие... – Шантал млъкна рязко по средата на думата. Изглежда и детето ѝ се бе съвзело от преживения страх. С още по-голяма решимост то се обърна в нея и отново предяви правото си на внимание. – Благодаря ти, Боже! – изплака младата жена и почувства как постепенно животът се връща в изтръпналото ѝ тяло. Съзнанието ѝ постепенно се проясняваше за действителността. – Вие? – обърна се тя към Жан-Пол, когато вече бе сигурна, че не сънува.

– За вас наистина е опасно да живеете край тази река! – Жан-Пол хвана ръката ѝ. – Мислите ли, че е възможно да се появя и трети път точно навреме, за да ви спася от водите на Лоара? Ще ви отведе в Рокай, там има само едно езерце с водни лилии, но за всеки случай ще наредя да го пресушат, не искам да ви загубя отново!

Шантал се намери притисната към широките му гърди, в познатата прегръдка, която ѝ бе липсвала до болка. Сълзите се стичаха и оставяха

вадички по прашните й бузи.

– Рокай? Защо Рокай? – прошепна тя в някакъв последен опит за съпротива. – Какво ще правя в Рокай?

– Ще превърнете къщата в истински дом, ще раждате децата ми и ще се опитате да ми простите за толкова много глупост и... грубост!

Шантал вдигна ръка и докосна с върховете на пръстите си драско-тината на бузата му – навярно се беше одраскал на някой клон, но сега вече раната бе престанала да кърви. Дълбока въздишка се изтръгна от гърдите й.

– Къде се бавихте толкова?

– Бях пленник на собствения си пъкъл – Жан-Пол поглъщаше с очи това бледо, изпито лице. – А когато реших, че ми е все едно в какви интриги си се забъркала, че най-важното е да станеш моя жена, бе вече твърде късно. Потърсих те, но ти беше изчезнала. И тогава дойде съобщението от Доминик, че се оженил за Сериз дьо Дюка. Хвърлих го в огъня, не помислих какво точно е станало, не исках и да чуя за тебе! Бях заслепен от ярост. Само това може да обясни защо не зачетох дори раждането на племенника см... Чак сега събрах кураж да направя първото си посещение у Доминик... Каква глупост, Господи! Сестра ти е очарователна. Чудесна е, но след две-три изречения бях вече сигурен, че това не е моята Сериз дьо Дюка. Не мога да те сбъркам, любов моя! Ти си неповторима! – Тези думи бяха скрепени е гореща целувка, която сякаш възвърна Шантал към живот. – Ще се венчаем веднага щом намеря свещеник, а след това вече никога няма да те изпусна от ръцете си. Обичам те, Сериз!

Шантал се засмя със щастлив, гърлен, бълбукащ смях, но побърза да върне целувката му, преди да обясни защо се смее:

– Представих си колко ще бъде смешно, когато семейството се събере и ти продължаваш да ме наричаш Сериз. Аз съм Шантал, любими мой! Шантал.

– Шантал д'Обри, ако трябва да бъдем точни! – добави Жан-Пол и погали корема й с такава сърцераздирателна нежност, че Шантал се заплака отново. – Кога ще се появи нашият син?

– През втората половина на октомври, господине! Ами ако е дъщеря? – С всяка следваща секунда в ръцете му Шантал се чувстваше все по-силна, по-здрава и по-щастлива.

– Ще я обожавам, както обожавам майка й! И ще се опитам забавно да й подаря брат. Аз... О, Боже! Какво става?

Шантал погледна през рамото му и видя трима стройни ездачи,

които точно слизаха от конете си. Бяха с шпаги, лицата им бяха сякаш три вариации на едно и също сърдито, застрашително лице.

Тя моментално се освободи от ръцете на Жан-Пол и се хвърли пред него с разтворени за защита ръце. Зелените ѝ очи засвяткаха, дори в изпокъсаната памучна рокля личеше гордата властна благородница, която дори кралят не бе успял да покори.

– Ще се държите прилично! И тримата! – изкомандва тя с властен глас. – Не ще търпя да обиждате моя съпруг!

Колкото и да беше смел и кален в битки, пред лицето на граф дьо ла Шез Жан-Пол д'Обри реши, че намесата на Шантал е абсолютно временна.

– Съпругът ти ли? – Гласът на графа изскърца като пропукващ се лед. – Доколкото си спомням, той още не е твой съпруг. Но това може да се поправи. Абат Лизо ни очаква в параклиса. А докато този господин не стане твой съпруг пред бога и пред хората, по-добре да не те докосва! Марш в двуколката! Майка ти е приготвила всичко необходимо.

Шантал се обърна и потърси златните лъвски очи на своя любим:

– Боя се, че ще трябва да се подчиним.

– Да, ще го сторим – повтори Жан-Пол. – Но този път аз ще карам тази проклетата кола! – Той обърна лице към фалангата на тримата разневени мъже. – Питам се, какво сте мислили, като сте я оставили да излезе сама с тази смешна кола? Тя можеше да си строши врата! Да не говорим за опасността за детето. Така ли се грижите за сестра си... и за дъщеря си? Цяло щастие е че остана жива.

Раймон и Анри се спогледаха смутено, докато малката двуколка потегляше.

– Дали да не му кажем каква става сестра ни, когато се ядоса? Той дори не подозира каква жена взима.

Раймон поклати глава:

– Веднъж да застанат пред абата. А след това много скоро ще разбере какво твърдоглаво и опако същество си е избрал! Защо се усмихвате, татко?

Дълбоките бръчки по челото на графа се бяха изгладили, с младежки устрем се метна той на катраненочерния си жребец. Изпитваше безкрайно облекчение. Беше радостен, че жена му бе излязла както винаги права, като го уверяваше, че Жан-Пол д'Обри обича дъщеря им така пламенно, както и тя него. А се развесели и при мисълта, че някой ден Раймон и Анри също ще си изберат по някое „твърдоглаво и опако същество“. И на двамата вече им беше време да се научат да правят

разлика между закачките и истинската любов.

– Защо се усмихвам ли? Засега няма да ви кажа. Напред, господа!
Очаква ни сватбата на сестра ви!

КРАЙ

© Мари Кордоние
© 1996 Надя Петрова, превод от немски

Сканиране и разпознаване: ?
Начална редакция: maskara, 2008
Редакция: Xesiona, 2008

Издание:

ИК „Ирис“, София, 1996
Превод от немското издание: Chantal – die geliebte Lügnerin

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9686>]